

**REGULAMENTUL (CEE) NR. 2913/92 din 12 octombrie 1992
de instituire a Codului Vamal Comunitar**

EMITENT: Consiliul
PRIMA PUBLICARE: Jurnalul Oficial nr. L 302/1992, p. 1 - 50
Descriptor CELEX: 31992R2913
Descriptor natural: Regulament 2913 1992
Descriptor serial: Regulament 92 2913

Numai legislația Comunităților Europene tipărită în ediția pe hârtie a Jurnalului Oficial al Uniunii Europene este considerată autentică.

CONSILIUL COMUNITĂȚILOR EUROPENE,

având în vedere Tratatul de instituire a Comunității Economice Europene, în special art. 28, 100a și 113,

având în vedere propunerea Comisiei*1),

în cooperare cu Parlamentul European*2),

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social*3),

întrucât Comunitatea se bazează pe o uniune vamală; întrucât este necesară, atât în interesul operatorilor economici din Comunitate, cât și al autorităților vamale, constituirea într-un cod a dispozițiilor legislației vamale care în prezent sunt cuprinse într-un număr mare de regulamente și directive ale Comunității; întrucât această sarcină are o importanță esențială din punctul de vedere al pieței interne;

întrucât un astfel de Cod Vamal Comunitar (denumit în continuare "cod") trebuie să cuprindă legislația vamală actuală; întrucât este necesară cu toate acestea modificarea legislației pentru a o face mai unitară, pentru a o simplifica și a remedia anumite omisiuni care există încă în vederea adoptării unei legislații comunitare complete în acest domeniu;

întrucât, pornind de la conceptul de piață internă, codul trebuie să conțină normele și procedurile generale care să asigure aplicarea măsurilor tarifare și a altor măsuri introduse la nivel comunitar în legătură cu schimburile cu mărfuri dintre Comunitate și țări terțe; întrucât trebuie să cuprindă, printre altele, și aplicarea de măsuri comune în domeniul politicii agricole și comerciale, luând în considerare cerințele acestor politici comune;

întrucât este necesar să se precizeze că prezentul cod se aplică fără a aduce atingere unor dispoziții speciale stabilite în alte domenii; întrucât astfel de norme speciale pot exista sau pot fi introduse, inter alia, în contextul legislației privind agricultura, statistica, politica comercială sau resursele proprii;

Întrucât, pentru a garanta echilibrul dintre necesitățile autorităților vamale în vederea asigurării unei aplicări corecte a legislației vamale, pe de o parte, și dreptul operatorilor economici de a fi tratați corect, pe de altă parte, autorităților menționate trebuie să li se acorde, inter alia, puteri de control extinse, iar operatorilor economici menționați, dreptul de a introduce o acțiune; întrucât aplicarea sistemului căii de atac în domeniul vamal obligă Marea Britanie să introducă noi proceduri administrative care nu pot intra în vigoare mai devreme de 1 ianuarie 1995;

Întrucât, având în vedere importanța majoră a comerțului exterior pentru Comunitate, formalitățile și controalele vamale ar trebui eliminate sau păstrate la un nivel minim;

Întrucât este importantă garantarea aplicării uniforme a prezentului cod și prevederea în acest scop a unei proceduri comunitare care să permită adoptarea normelor de aplicare a acestuia într-un interval de timp adecvat; întrucât trebuie înființat un Comitet al Codului Vamal pentru a asigura cooperarea eficientă și strânsă între statele membre și Comisie în acest domeniu;

Întrucât în procesul de adoptare a măsurilor de punere în aplicare a prezentului cod este necesar să se vegheze, pe cât posibil, la prevenirea oricărei fraude sau nereguli care ar putea aduce atingere bugetului general al Comunităților Europene,

*1) JO C 128, 23.5.1 990, p. 1.

*2) JO C 72, 18.3. 1991, p. 176 și decizia din 16 septembrie 1992 (încă nepublicată în Jurnalul Oficial).

*3) JO C 60, 8.3. 1991, p. 5.

ADOPTĂ PREZENTUL REGULAMENT:

TITLUL I
DISPOZIȚII GENERALE

CAP. 1
DOMENIUL DE APLICARE ȘI DEFINIȚIILE DE BAZĂ

ART. 1

Reglementările vamale se compun din prezentul cod și din dispozițiile de punere în aplicare a acestuia adoptate la nivel comunitar sau pe plan național. Codul se aplică, fără a aduce atingere normelor speciale prevăzute în alte domenii,

- schimburilor dintre Comunitate și țări terțe,
- mărfurilor care fac obiectul Tratatului de instituire a Comunității Europene a Cărbunelui și Oțelului, Tratatului de instituire a Comunității Economice Europene sau Tratatului de instituire a Comunității Europene a Energiei Atomice.

ART. 2

1. În cazul în care nu există dispoziții contrare, fie în conformitate cu convențiile internaționale sau cu practicile cutumiare cu întindere geografică sau economică limitată, fie în conformitate cu măsurile autonome ale Comunității, reglementările vamale comunitare se aplică uniform pe întregul teritoriu vamal al Comunității.

2. Anumite dispoziții ale reglementărilor vamale se pot aplica și în afara teritoriului vamal al Comunității, fie prin norme care reglementează domenii specifice, fie prin convenții internaționale.

ART. 3

1. Teritoriul vamal al Comunității cuprinde:

- teritoriul Regatului Belgiei,
- teritoriul Regatului Danemarcei, cu excepția Insulelor Feroe și a Groenlandei,
- teritoriul Republicii Federale Germania, cu excepția Insulelor Helgoland și al teritoriului Büsingen (Tratatul de la 23 noiembrie 1964 dintre Republica Federală Germania și Confederația Elvețiană),
- teritoriul Regatului Spaniei, exceptând Ceuta și Melilla,
- teritoriul Republicii Elene,
- teritoriul Republicii Franceze, cu excepția teritoriilor de peste mări și a "collectivités territoriales",
- teritoriul Irlandei,
- teritoriul Republicii Italiene, cu excepția localităților Livigno și Campione d'Italia, precum și a apelor naționale ale lacului Lugano, care se află între mal și frontiera politică a zonei situate între Ponte Tresa și Porto Ceresio,
- teritoriul Marelui Ducat al Luxemburgului,
- teritoriul Regatului Țărilor de Jos din Europa;
- teritoriul Republicii Portugheze,
- teritoriul Regatului Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord, precum și al Insulelor Canalului și Insulei Man.

2. Următoarele teritorii situate în afara teritoriilor statelor membre se consideră, având în vedere convențiile și tratatele aplicabile lor, ca făcând parte din teritoriul vamal al Comunității:

(a) GERMANIA

Teritoriile austriece Jungholz și Mittelberg așa cum sunt definite prin următoarele Tratatate:

- cu privire la Jungholz: Tratatul din 3 mai 1868 (Bayrisches Regierungsblatt 1868, p. 1245),

- cu privire la Mittelberg: Tratatul din 2 decembrie 1890 (Reichsgesetzblatt 1891, p. 59).

(b) FRANȚA

Teritoriul Principatului Monaco, așa cum este definit prin Convenția vamală semnată la Paris la 18 mai 1963 (Jurnalul Oficial din 27 septembrie 1963, p. 8679).

(c) ITALIA

Teritoriul Republicii San Marino, așa cum este definit prin Convenția din 31 martie 1939 (Legea nr. 1120 din 6 iunie 1939).

3. Teritoriul vamal al Comunității include mările teritoriale, apele maritime teritoriale și spațiul aerian al statelor membre, precum și teritoriile menționate la alin. (2), cu excepția mărilor teritoriale, a apelor maritime teritoriale și a spațiului aerian al acelor teritorii care nu sunt parte a teritoriului vamal al Comunității în temeiul alin. (1).

ART. 4

În sensul prezentului cod, se aplică următoarele definiții:

(1) "Persoană" reprezintă:

- o persoană fizică,

- o persoană juridică,

- atunci când se prevede această posibilitate prin reglementările în vigoare, o asocieră de persoane recunoscută ca având capacitatea de a încheia acte juridice dar căreia îi lipsește statutul legal al unei persoane juridice.

(2) "Persoane stabilite în Comunitate" reprezintă:

- în cazul persoanelor fizice, orice persoană care are reședința obișnuită pe teritoriul Comunității,

- în cazul unei persoane juridice sau al unei asocieri de persoane, orice persoană care are sediul social, sediul central sau sediul permanent în cadrul Comunității.

(3) "Autorități vamale" reprezintă autoritățile competente inter alia să aplice reglementările vamale.

(4) "Birou vamal" reprezintă orice birou la care pot fi îndeplinite toate sau unele dintre formalitățile vamale prevăzute în reglementările vamale.

(5) "Decizie" reprezintă orice act administrativ al autorităților vamale în domeniul legislației vamale care reglementează un anumit caz, un astfel de document având efecte juridice asupra uneia sau mai multor persoane anume

sau care pot fi identificate; acest termen cuprinde inter alia informații tarifare obligatorii în sensul art. 12.

(6) "Statut vamal" reprezintă statutul mărfurilor ca mărfuri comunitare sau necomunitare.

(7) "Mărfuri comunitare" reprezintă mărfurile:

- obținute sau produse în întregime pe teritoriul vamal al Comunității în conformitate cu art. 23 și care nu conțin mărfuri importate din țări sau teritorii care nu fac parte din teritoriul vamal al Comunității,

- importate din țări sau teritorii care nu fac parte din teritoriul vamal al Comunității și care au fost puse în liberă în circulație,

- obținute sau produse pe teritoriul vamal al Comunității, fie din mărfuri menționate doar la a doua liniuță, fie din mărfuri menționate la prima și a doua liniuță.

(8) "Mărfuri necomunitare" reprezintă alte mărfuri decât cele menționate la alin. (7).

Fără a aduce atingere art. 163 și 164, mărfurile comunitare își pierd acest statut atunci când sunt scoase de pe teritoriul vamal al Comunității.

(9) "Datorie vamală" reprezintă obligația unei persoane de a achita valoarea drepturilor de import (datorie vamală la import) sau drepturile de export (datorie vamală la export) care se aplică anumitor mărfuri prin dispozițiile în vigoare ale Comunității.

(10) "Drepturi de import" reprezintă:

- drepturile vamale și taxele cu efect echivalent prevăzute la importul de mărfuri,

- prelevările agricole și alte impuneri la import introduse prin politica agricolă comună sau prin regimuri specifice aplicabile anumitor mărfuri rezultate din transformarea produselor agricole.

(11) "Drepturi de export" reprezintă:

- drepturile vamale și taxele cu efect echivalent prevăzute la exportul de mărfuri,

- prelevările agricole și alte impuneri la export introduse prin politica agricolă comună sau prin regimuri specifice aplicabile anumitor mărfuri rezultate din transformarea produselor agricole.

(12) "Debitor" reprezintă orice persoană obligată să achite o datorie vamală.

(13) "Supravegherea de către autoritățile vamale" reprezintă acțiunile desfășurate, în general, de respectivele autorități pentru a asigura respectarea reglementărilor vamale și, atunci când este cazul, a altor dispoziții aplicabile mărfurilor aflate sub supraveghere vamală.

(14) "Control efectuat de autoritățile vamale" reprezintă îndeplinirea unor acțiuni specifice, cum ar fi examinarea mărfurilor, verificarea existenței și autenticității documentelor, examinarea evidențelor contabile ale întreprinderilor și a altor înregistrări, controlul mijloacelor de transport, controlul bagajelor și a altor mărfuri transportate de sau care se află asupra unei persoane, efectuarea de anchete administrative și alte acțiuni similare în scopul asigurării respectării reglementărilor vamale și, după caz, a altor dispoziții aplicabile mărfurilor aflate sub supraveghere vamală.

(15) "Destinația vamală a mărfurilor" reprezintă:

- (a) plasarea mărfurilor sub un regim vamal;
- (b) introducerea lor într-o zonă liberă sau într-un antrepozit liber;
- (c) reexportarea lor de pe teritoriul vamal al Comunității;
- (d) distrugerea lor;
- (e) abandonarea lor în favoarea bugetului statului;

(16) "Regim vamal" reprezintă:

- (a) punerea în liberă circulație;
- (b) tranzitul;
- (c) antrepozitul vamal;
- (d) perfecționarea activă;
- (e) transformarea sub control vamal;
- (f) admiterea temporară;
- (g) perfecționarea pasivă;
- (h) exportul.

(17) "Declarație vamală" reprezintă documentul în care o persoană indică în forma și modalitatea prevăzută, dorința de a plasa mărfurile sub un anumit regim vamal.

(18) "Declarant" reprezintă persoana care întocmește declarația vamală în nume propriu sau persoana în numele căreia se face o declarație vamală.

(19) "Prezentarea mărfurilor în vamă" reprezintă înștiințarea autorităților vamale, în maniera prevăzută, asupra sosirii mărfurilor la biroul vamal sau în orice alt loc desemnat sau aprobat de autoritățile vamale.

(20) "Acordarea liberului de vamă" reprezintă acțiunea prin care autoritățile vamale pun mărfurile la dispoziție în scopurile prevăzute de regimul vamal sub care au fost plasate.

(21) "Titularul regimului" reprezintă persoana pe seama căreia s-a făcut declarația vamală sau persoana căreia i-au fost transferate drepturile și obligațiile persoanei menționate anterior în cea ce privește regimul vamal.

(22) "Titularul autorizației" reprezintă persoana căreia i s-a acordat o autorizație.

(23) "Dispoziții în vigoare" reprezintă dispozițiile comunitare sau dispozițiile naționale.

(24) "Procedura comitetului" reprezintă procedura prevăzută sau menționată la art. 249.

CAP. 2

DISPOZIȚII GENERALE DIVERSE REFERITOARE ÎN SPECIAL LA DREPTURILE ȘI OBLIGAȚIILE PERSOANELOR CU PRIVIRE LA REGLEMENTĂRILE VAMALE

Secțiunea 1

Dreptul de reprezentare

ART. 5

1. În condițiile prevăzute la art. 64 alin. (2) și sub rezerva dispozițiilor adoptate în cadrul art. 243 alin. (2) lit. (b), orice persoană își poate desemna un reprezentant în relația sa cu autoritățile vamale, pentru a întocmi actele și a îndeplini formalitățile prevăzute în reglementările vamale.

2. O astfel de reprezentare poate fi:

- directă, caz în care reprezentantul acționează în numele și pe seama unei alte persoane sau

- indirectă, caz în care reprezentantul acționează în nume propriu, dar pe seama unei alte persoane.

- Statele membre își pot rezerva dreptul de a întocmi pe teritoriile lor declarații vamale:

- fie prin reprezentare directă,

- fie prin reprezentare indirectă,

în măsura în care reprezentantul trebuie să fie un comisionar în vamă care își desfășoară activitatea pe teritoriul țării respective.

3. Cu excepția cazurilor menționate la art. 64 alin. (2) lit. (b) și alin. (3), reprezentantul trebuie să fie stabilit în Comunitate.

4. Reprezentantul trebuie să declare că acționează pe seama persoanei reprezentate, să specifice dacă reprezentarea este directă sau indirectă și să aibă putere de reprezentare.

O persoană care nu declară că acționează în numele sau pe seama unei alte persoane sau care declară că acționează în numele sau pe seama unei alte persoane fără a fi împuternicit să facă aceasta, se consideră că acționează în nume propriu și pe seama sa.

5. Autoritățile vamale pot solicita oricărei persoane care declară că acționează în numele sau pe seama unei alte persoane mijloace de probă în ceea ce privește capacitatea sa de a avea putere de reprezentare.

Secțiunea 2

Decizii privind aplicarea reglementărilor vamale

ART. 6

1. Atunci când o persoană solicită autorităților vamale să ia o decizie privind aplicarea reglementărilor vamale, acea persoană trebuie să furnizeze toate informațiile și documentele cerute de autoritățile respective pentru a se lua decizia menționată.

2. O astfel de decizie trebuie luată și comunicată solicitantului în cel mai scurt termen.

Atunci când cererea este făcută în scris, decizia trebuie luată în decursul unui termen prevăzut în conformitate cu dispozițiile în vigoare, începând cu data la care cererea este primită de autoritățile vamale. Decizia este comunicată în scris solicitantului.

Cu toate acestea, acest termen poate fi depășit atunci când autoritățile vamale se află în imposibilitatea de a-l respecta. Într-o astfel de situație, autoritățile informează solicitantul cu privire la aceasta, înaintea expirării termenului menționat, enunțând motivele care justifică depășirea termenului și indicând noul termen pe care îl consideră necesar în luarea unei decizii cu privire la solicitare.

3. Deciziile adoptate de autoritățile vamale în scris, care fie resping solicitările, fie sunt în detrimentul persoanelor cărora le sunt adresate, trebuie să stipuleze motivele pe care se întemeiază. Ele trebuie să menționeze posibilitatea exercitării unei cai de atac prevăzute la art. 243.

4. Se poate prevedea ca dispozițiile alin. (3) prima teză să se aplice și altor decizii.

ART. 7

Cu excepția cazurilor prevăzute la art. 244 al doilea paragraf, deciziile adoptate de către autoritățile vamale sunt executorii de drept.

ART. 8

1. O decizie favorabilă persoanei interesate se anulează în cazul în care ea a fost luată pe baza unor informații inexacte sau incomplete și atunci când:

- solicitantul a știut sau ar fi trebuit în mod normal să știe că informațiile erau eronate sau incomplete și

- această decizie nu ar fi fost luată dacă informațiile ar fi fost corecte și complete.

2. Persoanele cărora li s-a adresat decizia sunt înștiințate cu privire la anularea deciziei.

3. Anularea produce efecte de la data la care s-a luat decizia anulată.

ART. 9

1. O decizie favorabilă persoanei interesate este revocată sau modificată atunci când, în alte cazuri decât cele menționate la art. 8, nu au fost sau nu mai sunt îndeplinite una sau mai multe condiții prevăzute pentru emiterea acesteia.

2. O decizie favorabilă persoanei interesate poate fi revocată atunci când persoana căreia i se adresează nu îndeplinește o obligație care i-a fost impusă prin această decizie.

3. Revocarea sau modificarea deciziei este comunicată persoanei căreia i se adresează.

4. Revocarea sau modificarea deciziei produce efecte de la data comunicării. Cu toate acestea, în cazuri excepționale, atunci când interesele legitime ale persoanei căreia i se adresează o cer, autoritățile vamale pot amâna data la care revocarea sau modificarea produce efecte.

ART. 10

Art. 8 și 9 nu aduc atingere normelor naționale în conformitate cu care o decizie nu are efect sau își pierde efectele din motive care nu au legătură cu legislația vamală.

Secțiunea 3

Informații

ART. 11

1. Orice persoană poate solicita autorităților vamale informații privind aplicarea legislației vamale.

O astfel de cerere poate fi refuzată atunci când aceasta nu are legătură cu o operațiune de import sau export preconizată.

2. Informațiile sunt furnizate gratuit solicitantului. Cu toate acestea, atunci când apar costuri speciale pentru autoritățile vamale, mai ales ca rezultat al analizelor sau expertizelor asupra mărfurilor sau al returnării mărfurilor solicitantului, acestea pot fi puse în sarcina solicitantului.

ART. 12

1. Autoritățile vamale emit la cerere scrisă și acționând în conformitate cu normele stabilite potrivit procedurii comitetului informații tarifare obligatorii.

2. Informațiile tarifare obligatorii obligă autoritățile vamale față de titularul informațiilor doar în privința clasificării tarifare a mărfurilor.

Informațiile tarifare obligatorii obligă autoritățile vamale doar pentru mărfuri pentru care au fost îndeplinite formalitățile vamale după data la care ei au furnizat informațiile.

3. Titularul unor astfel de informații trebuie să facă dovada că mărfurile declarate corespund întocmai celor descrise în informații.

4. Informațiile tarifare obligatorii sunt valabile pe o perioadă de șase ani de la data emiterii. Prin derogare de la art. 8, acestea sunt anulate atunci când se bazează pe informații eronate sau incomplete oferite de solicitant.

5. Informațiile tarifare obligatorii încetează să mai fie valabile:

(a) atunci când în urma adoptării unui regulament, informațiile nu mai sunt conforme cu dispozițiile de drept prevăzute în acesta;

(b) atunci când nu mai sunt compatibile cu interpretarea uneia din nomenclaturile prevăzute la art. 20 alin. (6) fie, la nivelul Comunității, prin modificarea notelor explicative ale Nomenclurii Combinate sau printr-o hotărâre a Curții de Justiție a Comunităților Europene, fie, la nivel internațional, printr-un aviz de clasificare sau printr-o modificare a notelor explicative ale Nomenclurii Sistemului Armonizat de Descriere și Codificare a Mărfurilor adoptată de Consiliul de Cooperare Vamală; în acest caz, data la care informațiile tarifare obligatorii încetează să mai fie valabile este cea de publicare a măsurilor menționate sau, în cazul măsurilor internaționale, data comunicării Comisiei în seria C din Jurnalul Oficial al Comunităților Europene;

(c) atunci când revocarea sau modificarea informațiilor tarifare obligatorii este comunicată titularului.

6. Titularul informațiilor tarifare obligatorii care încetează să mai fie valabile în temeiul alin. (5) lit. (b) sau (c) poate continua să utilizeze aceste informații șase luni de la data publicării sau notificării, cu condiția ca el să fi încheiat contracte obligatorii de cumpărare sau vânzare a mărfurilor în cauză pe baza informațiilor obligatorii înainte ca măsura tarifară să fie adoptată. Cu toate acestea, în cazul produselor pentru care se prezintă un certificat de import, export sau de fixare în avans în timpul îndeplinirii formalităților vamale, perioada de șase luni este înlocuită cu perioada de valabilitate a certificatului.

În cazul alin. (5) lit. (a), regulamentul poate prevedea o perioadă în care se aplică paragraful anterior.

7. Aplicarea clasificărilor din informațiile tarifare obligatorii se poate face în condițiile prevăzute la alin. (6), doar în scopul:

- stabilirii drepturilor de import sau export,
- calculării restituirilor la export și a oricăror alte sume acordate pentru importuri sau exporturi ca parte a politicii agricole comune,

- folosirii certificatelor de import, export sau fixare în avans care sunt prezentate atunci când sunt în lucru formalitățile de acceptare a declarației vamale însoțind mărfurile respective, cu condiția ca asemenea certificate să fi fost emise pe baza informațiilor respective.

În plus, în situații excepționale, atunci când bunul mers al măsurilor prevăzute de politica agricolă comună este pus în pericol, se poate decide o derogare de la alin. (6) în conformitate cu procedura prevăzută la art. 38 din Regulamentul (CEE) nr. 136/66/CEE*4) și în articolele corespunzătoare din alte regulamente privind organizarea comună a piețelor.

*4) JO Nr. 172, 30. 9. 1966, p. 3025/66.

Secțiunea 4

Alte dispoziții

ART. 13

Autoritățile vamale pot desfășura, potrivit dispozițiilor în vigoare, toate controalele pe care le consideră necesare pentru a se asigura aplicarea corectă a legislației vamale.

ART. 14

În vederea aplicării legislației vamale, orice persoană implicată direct sau indirect în operațiunile având ca scop schimbul cu mărfuri, furnizează autorităților vamale la cererea acestora și în termenul stabilit, toate documentele și informațiile necesare, pe orice suport, precum și orice ajutor necesar.

ART. 15

Toate informațiile care, prin natura lor, sunt confidențiale sau care sunt furnizate pe bază de confidențialitate impun obligația păstrării secretului profesional. Acestea nu se dezvăluie de către autoritățile vamale fără permisiunea expresă a persoanei sau autorității care le-a furnizat; comunicarea informațiilor este permisă atunci când autoritățile vamale pot fi obligate sau autorizate să facă aceasta în conformitate cu dispozițiile în vigoare, în special în privința protecției datelor sau în legătură cu procedurile judiciare.

ART. 16

Persoanele interesate păstrează documentele menționate la art. 14 în vederea controlului vamal, pentru un termen prevăzut în dispozițiile în vigoare și timp de cel puțin trei ani calendaristici, indiferent de suportul folosit. Acea perioadă începe să curgă de la sfârșitul anului în care:

(a) în cazul mărfurilor puse în liberă circulație în alte împrejurări decât cele menționate la lit. (b) sau al mărfurilor declarate pentru export, de la sfârșitul anului în care sunt acceptate declarațiile de punere în liberă circulație sau cele de export;

(b) în cazul mărfurilor puse în liberă circulație cu o rată redusă sau zero a drepturilor de import pe motivul destinației lor finale, de la sfârșitul anului în care ele încetează a se mai afla sub supraveghere vamală;

(c) în cazul mărfurilor plasate sub un alt regim vamal, de la sfârșitul anului în care regimul vamal respectiv s-a încheiat;

(d) în cazul mărfurilor plasate într-o zonă liberă sau un antrepozit liber, de la sfârșitul anului în care acestea părăsesc întreprinderea respectivă.

Fără a aduce atingere dispozițiilor art. 221 alin. (3) teza a doua, prin care un control efectuat de autoritățile vamale în ceea ce privește o datorie vamală arată că trebuie corectată respectiva înscriere în conturi, documentele se păstrează dincolo de termenul prevăzut în primul alineat, pentru o perioadă suficientă care să permită efectuarea și verificarea corecției.

ART. 17

Atunci când se prevede o perioadă, dată sau termen în conformitate cu legislația vamală în scopul aplicării acesteia, această perioadă nu se prelungește, iar această dată sau termen nu se modifică decât dacă există dispoziții speciale în legislația respectivă.

ART. 18

1. Valoarea monedei ECU în monedele naționale care se aplică în cadrul legislației vamale se stabilește o dată pe an. Cursul de schimb care se aplică este acela calculat în prima zi lucrătoare a lunii octombrie cu efect de la 1 ianuarie a următorului an calendaristic. În cazul în care pentru o anumită monedă națională nu este disponibil un curs de schimb, cursul care se aplică pentru moneda respectivă este cel obținut în ultima zi pentru care s-a publicat un curs în Jurnalul Oficial al Comunităților Europene.

2. Cu toate acestea, atunci când are loc o modificare la cursul de schimb central bilateral al uneia sau mai multor monede naționale:

(a) pe parcursul unui an calendaristic, cursurile de schimb modificate se folosesc pentru a converti moneda ECU în monede naționale în scopul stabilirii clasificării tarifare a mărfurilor, precum și a drepturilor vamale și a taxelor cu efect echivalent.

Ele intră în vigoare din cea de-a zecea zi de la data la care aceste cursuri de schimb sunt disponibile;

(b) după prima zi lucrătoare a lunii octombrie, cursurile modificate sunt utilizate pentru convertirea monedei ECU în monede naționale, în vederea stabilirii clasificării tarifare a mărfurilor, precum și a drepturilor vamale și a

taxelor cu efect echivalent și sunt aplicabile, prin derogare de la alin. (1), pe parcursul întregului an calendaristic următor, cu excepția cazului în care în acea perioadă are loc o modificare a cursului central bilateral, caz în care se aplică lit. (a).

"Cursuri modificate" reprezintă cursurile obținute în prima zi după modificarea cursului central bilateral, când astfel de cursuri de schimb sunt disponibile pentru toate monedele Comunității.

ART. 19

Procedura comitetului se utilizează pentru stabilirea cazurilor și a condițiilor în care aplicarea legislației vamale poate fi simplificată.

TITLUL II

FACTORI PE BAZA CĂRORA SE APLICĂ DREPTURILE DE IMPORT SAU DE EXPORT ȘI CELELALTE MĂSURI PREVĂZUTE PENTRU SCHIMBURILE CU MĂRFURI

CAP. 1

TARIFUL VAMAL AL COMUNITĂȚILOR EUROPENE ȘI ÎNCADRAREA TARIFARĂ A MĂRFURILOR

ART. 20

1. Drepturile legal datorate la apariția unei datorii vamale se bazează pe Tariful Vamal al Comunităților Europene.

2. Celelalte măsuri prevăzute de dispozițiile comunitare care reglementează domenii specifice referitoare la schimburile cu mărfuri se aplică, după caz, potrivit clasificării tarifare a acelor mărfuri.

3. Tariful Vamal al Comunităților Europene cuprinde:

(a) Nomenclatura Combinată a mărfurilor;

(b) orice altă nomenclatură care se bazează parțial sau integral pe Nomenclatura Combinată sau care adaugă la acesta orice subdiviziuni și care este stabilită prin dispozițiile comunitare care reglementează domenii specifice în vederea aplicării măsurilor tarifare referitoare la schimburile cu mărfuri;

(c) ratele și alte elemente de taxare aplicabile în mod normal mărfurilor cuprinse în Nomenclatura Combinată în ceea ce privește:

- drepturile vamale și

- prelevările agricole și alte impuneri la import prevăzute de politica agricolă comună sau prin măsurile specifice aplicabile anumitor mărfuri care rezultă din transformarea produselor agricole.

(d) măsurile tarifare preferențiale cuprinse în acorduri pe care le-a încheiat Comunitatea cu anumite țări sau grupuri de țări și care prevăd acordarea tratamentului tarifar preferențial;

(e) măsurile tarifare preferențiale adoptate unilateral de Comunitate pentru anumite țări, grupuri de țări sau teritorii;

(f) măsurile autonome de suspendare, care prevăd o reducere sau o exonerare de drepturi de import aferente anumitor mărfuri;

(g) alte măsuri tarifare prevăzute de legislația comunitară.

4. Fără a aduce atingere normelor privind cheltuielile forfetare, măsurile prevăzute la alin. (3) lit. (d), (e) și (f) se aplică la cererea declarantului în locul celor prevăzute la lit. (c) atunci când mărfurile respective îndeplinesc condițiile prevăzute de aceste prime măsuri menționate. Se poate face cerere ulterior, cu condiția să fie îndeplinite condițiile necesare.

5. Atunci când aplicarea măsurilor menționate la alin. (3) lit. (d), (e) și (f) este restricționată la un anumit volum de importuri, aceasta încetează:

(a) în cazul contingentelor tarifare, imediat ce este atinsă limita volumului de importuri stipulat;

(b) în cazul plafoanelor tarifare, prin reglementări ale Comisiei.

6. Clasificarea tarifară a mărfurilor reprezintă stabilirea, potrivit normelor în vigoare, a:

(a) subpoziției din Nomenclatura Combinată sau a subpoziției din orice altă nomenclură menționată la alin. (3) lit. (b) sau

(b) subpoziției din orice altă nomenclură care se bazează în întregime sau parțial pe Nomenclatura Combinată sau care adaugă la aceasta orice subdiviziune și care este stabilită de normele comunitare care reglementează domenii specifice cu privire la aplicarea altor măsuri decât cele tarifare referitoare la schimburile de mărfuri,

în care mărfurile menționate mai sus urmează să fie clasificate.

ART. 21

1. Tratamentul tarifar favorabil de care pot beneficia anumite mărfuri pe motivul naturii lor sau a destinației lor este reglementat de condițiile prevăzute în conformitate cu procedura comitetului. Atunci când este necesară o autorizație se aplică art. 86 și 87.

2. În sensul alin. (1), expresia "tratament tarifar favorabil" reprezintă o reducere sau suspendare a unui drept de import menționat la art. 4 alin. (10), chiar și în cadrul unui contingent tarifar.

CAP. 2

ORIGINEA MĂRFURILOR

Secțiunea 1

Originea nepreferențială

ART. 22

Art. 23 - 26 definesc originea nepreferențială a mărfurilor în vederea:

- (a) aplicării Tarifului Vamal al Comunităților Europene cu excepția măsurilor prevăzute la art. (20) alin. (3) lit. (d) și (e);
- (b) aplicării altor măsuri în afara celor tarifare stabilite prin dispozițiile comunitare care reglementează domenii specifice referitoare la schimburile cu mărfuri;
- (c) pregătirii și emiterii certificatelor de origine.

ART. 23

1. Mărfurile originare dintr-o țară sunt acele mărfuri obținute sau produse în întregime în țara respectivă.

2. Expresia "mărfuri obținute în întregime într-o țară" reprezintă:

- (a) produse minerale extrase pe teritoriul țării respective;
- (b) produse vegetale cultivate în țara respectivă;
- (c) animale vii, născute și crescute în țara respectivă;
- (d) produse obținute de la animale vii crescute în țara respectivă;
- (e) produse de vânătoare sau de pescuit obținute în țara respectivă;
- (f) produse de pescuit maritim și alte produse obținute din apele maritime din afara apelor teritoriale ale unei țări de către navele înmatriculate sau înregistrate în țara respectivă și care arborează pavilionul țării respective;
- (g) mărfuri obținute sau produse la bordul navelor-uzină din produse menționate la lit. (f) și care sunt originare din acea țară, cu condiția ca astfel de nave-uzină să fie înmatriculate sau înregistrate în țara respectivă și care arborează pavilionul acesteia;
- (h) produse obținute de pe fundul mării sau din subsolul mării în afara apelor teritoriale, cu condiția ca acea țară să aibă drepturi exclusive de a exploata solul sau subsolul respectiv;
- (i) produse din deșeuri și produse reziduale obținute din operațiuni de fabricare și articole uzate, dacă acestea au fost colectate în zona respectivă și sunt potrivite doar pentru recuperarea materiei prime;
- (j) mărfuri care sunt produse în țara respectivă exclusiv din mărfuri menționate la lit. (a) - (i) sau din derivatele lor, în oricare stadiu al producției.

3. În sensul alin. (2) cuvântul "țară" se referă și la apele teritoriale statale.

ART. 24

Mărfurile în producerea cărora intervin două sau mai multe țări sunt considerate originare din țara în care au fost supuse ultimei transformări sau

prelucrări substanțiale, justificată economic, efectuată într-o întreprindere echipată în acest scop și din care a rezultat un produs nou sau care reprezintă un stadiu de fabricație important.

ART. 25

Orice transformare sau prelucrare pentru care s-a stabilit sau pentru care faptele constatate justifică prezumția, că unicul său scop a fost de a se sustrage dispozițiilor aplicabile în Comunitate mărfurilor din anumite țări, nu se consideră în nici un caz că ar conferi mărfurilor obținute astfel originea țării în care aceasta a fost efectuată în sensul art. 24.

ART. 26

1. Legislația vamală sau alte dispoziții comunitare care reglementează domenii specifice pot prevedea ca originea mărfurilor să fie justificată prin prezentarea unui document.

2. Fără a aduce atingere prezentării documentului respectiv, autoritățile vamale pot solicita, în cazul unor îndoieli serioase, orice dovadă suplimentară pentru a se asigura că indicația privind originea este în conformitate cu legislația comunitară în materie.

Secțiunea 2

Originea preferențială a mărfurilor

ART. 27

Normele privind originea preferențială stabilesc condițiile de dobândire a originii pe care mărfurile trebuie să le îndeplinească pentru a beneficia de măsurile menționate la art. 20 alin. (3) lit. (d) sau (e).

Aceste norme:

(a) în cazul mărfurilor incluse în acordurile menționate la art. 20 alin. (3) lit. (d) se stabilesc prin acordurile respective;

(b) în cazul mărfurilor care beneficiază de măsurile tarifare preferențiale menționate la art. 20 alin. (3) lit. (e) se stabilesc în conformitate cu procedura comitetului.

CAP. 3

VALOAREA ÎN VAMĂ A MĂRFURILOR

ART. 28

Dispozițiile prezentului capitol stabilesc valoarea în vamă în vederea aplicării tarifului vamal al Comunităților Europene și măsurile netarifare prevăzute în dispozițiile comunitare care reglementează domenii specifice cu privire la schimburile cu mărfuri.

ART. 29

1. Valoarea în vamă a mărfurilor importate este valoarea de tranzacție, respectiv prețul efectiv plătit sau de plătit pentru mărfuri atunci când sunt vândute pentru export pe teritoriul vamal al Comunității, ajustat, când este cazul, în conformitate cu art. 32 și 33, cu condiția:

(a) să nu existe restricții privind cedarea sau utilizarea mărfurilor de către cumpărător, altele decât restricțiile care:

- sunt impuse sau solicitate prin lege sau de către autoritățile publice ale Comunității,

- limitează zona geografică în care mărfurile pot fi revândute sau

- nu afectează substanțial valoarea mărfurilor;

(b) vânzarea sau prețul să nu fie supuse unor condiții sau considerente pentru care să nu poată fi stabilită o valoare cu privire la mărfurile care se evaluează;

(c) nici o parte a profitului din nici o revânzare ulterioară, cedare sau utilizare a mărfurilor de către cumpărător să nu revină direct sau indirect vânzătorului, decât dacă se poate efectua o ajustare adecvată în conformitate cu art. 32 și

(d) cumpărătorul și vânzătorul să nu fie legați sau, atunci când sunt legați, valoarea tranzacției să fie acceptabilă în scopuri vamale în conformitate cu alin. (2).

2. (a) În acțiunea de stabilire dacă valoarea tranzacției este acceptabilă în sensul alin. (1), faptul că vânzătorul și cumpărătorul sunt legați nu este în sine un motiv suficient pentru ca valoarea de tranzacție să fie considerată inacceptabilă. Atunci când este necesar, se examinează împrejurările în care s-a făcut vânzarea, iar valoarea de tranzacție este acceptată cu condiția ca legătura să nu fi influențat prețul. În cazul în care, în lumina informațiilor primite de la declarant sau din altă sursă, autoritățile vamale au motive să considere că legătura a influențat prețul, ele comunică declarantului motivele și i se oferă acestuia posibilitatea rezonabilă de a răspunde. În cazul în care declarantul solicită aceasta, comunicarea motivelor se face în scris.

(b) În cazul unei vânzări între persoane legate, valoarea de tranzacție este acceptată și mărfurile sunt evaluate în conformitate cu alin. (1) ori de câte ori declarantul demonstrează că valoarea respectivă este foarte apropiată de una din următoarele valori indicate mai jos, care se situează în același timp sau aproape în același timp:

(i) valoarea tranzacției în vânzările, între cumpărători și vânzători care nu sunt legați în nici un cazurile special, de mărfuri identice sau similare pentru export în Comunitate;

(ii) valoarea în vamă a mărfurilor identice sau similare așa cum a fost stabilită la art. 30 alin. (2) lit. (c);

(iii) valoarea în vamă a mărfurilor identice sau similare așa cum a fost stabilită la art. 30 alin. (2) lit. (d).

În aplicarea criteriilor menționate anterior, se ține seama în mod corespunzător de diferențele demonstrate între nivelurile comerciale, cantitative, elementele enumerate în art. 32 și costurile suportate de vânzător în cazul vânzărilor în care acesta și cumpărătorul nu sunt legați și când astfel de costuri nu sunt suportate de vânzător în cazul vânzărilor în care acesta și cumpărătorul sunt legați.

(c) Criteriile menționate la lit. (b) urmează să fie folosite la inițiativa declarantului și numai în scopuri comparative. Valorile de substituție nu pot fi stabilite în conformitate cu litera menționată.

3. (a) Prețul efectiv plătit sau de plătit este suma plăților efectuate sau care trebuie efectuate de cumpărător către sau în beneficiul vânzătorului pentru mărfurile importate și include toate plățile efectuate sau care trebuie efectuate ca o condiție a vânzării mărfurilor importate de către cumpărător către vânzător sau de către cumpărător către o terță parte pentru a îndeplini o obligație a vânzătorului. Plata nu trebuie să fie obligatoriu sub forma unui transfer de bani. Plata poate fi efectuată prin acreditive sau printr-un instrument negociabil și poate fi făcută direct sau indirect.

(b) Activitățile, inclusiv cele de comercializare, întreprinse de cumpărător pe cont propriu, altele decât cele pentru care se prevede o ajustare la art. 32, nu sunt considerate a fi o plată indirectă către vânzător, chiar dacă ele pot fi considerate în beneficiul cumpărătorului sau au fost întreprinse prin acord cu vânzătorul, iar costul lor nu se adaugă la prețul efectiv plătit sau de plătit atunci când se stabilește valoarea în vamă a mărfurilor importate.

ART. 30

1. Atunci când valoarea în vamă nu poate fi stabilită în conformitate cu art. 29, ea se determină prin parcurgerea succesivă a lit. (a), (b), (c) și (d) de la alin. (2) până la prima din aceste litere în conformitate cu care această valoare poate fi stabilită, cu excepția cazului în care ordinea de aplicare a lit. (c) și (d) este inversată la cererea declarantului; numai atunci când o astfel de valoare nu poate fi stabilită conform unei anumite litere se pot aplica dispozițiile următoarei litere în ordinea stabilită în temeiul prezentului alineat.

2. Valoarea în vamă așa cum este stabilită prin aplicarea prezentului articol este:

(a) valoarea de tranzacție a mărfurilor identice vândute pentru export în Comunitate și exportate în același sau aproximativ același moment cu mărfurile care se evaluează;

(b) valoarea de tranzacție a mărfurilor similare vândute pentru export în Comunitate și exportate în același sau aproximativ același moment cu mărfurile care se evaluează;

(c) valoarea bazată pe prețul unitar care corespunde vânzărilor în Comunitate de mărfuri importate sau de mărfuri identice sau similare importate totalizând cantitatea cea mai mare, către persoane care nu au legătură cu vânzătorii;

(d) valoarea calculată egală cu suma:

- costului sau valorii materialelor și fabricării sau altor transformări în procesul de fabricare a mărfurilor importate;

- valorii profitului și cheltuielilor generale egale cu cele care se reflectă în mod obișnuit în vânzările de mărfuri de aceeași natură sau tip cu mărfurile evaluate care sunt fabricate de producători în țara exportatoare pentru a fi exportate în Comunitate;

- costului sau valorii elementelor menționate la art. 32 alin. (1) lit. (e).

3. Orice alte condiții sau norme de aplicare a alin. (2) de mai sus se stabilesc în conformitate cu procedura comitetului.

ART. 31

1. Atunci când valoarea în vamă a mărfurilor importate nu poate fi stabilită în conformitate cu art. 29 sau 30, ea se stabilește pe baza datelor disponibile în Comunitate, utilizându-se mijloacele firești în concordanță cu principiile și dispozițiile generale ale:

- acordului de punere în aplicare a art. VII din Acordul General pentru Tarife și Comerț,

- art. VII din Acordul General pentru Tarife și Comerț,

- dispozițiile prezentului capitol.

2. Valoarea în vamă determinată prin aplicarea alin. (1) nu se întemeiază pe:

(a) prețului de vânzare în Comunitate pentru mărfurile produse în Comunitate;

(b) unui sistem care prevede acceptarea în scopuri vamale a celei mai mari dintre cele două valori alternative;

(c) prețului mărfurilor de pe piața internă a țării exportatoare;

(d) costului de producție, diferit de valorile calculate care s-au stabilit pentru mărfuri identice sau similare în conformitate cu art. 30 alin. (2) lit.

(d);

(e) prețurilor de export către o țară care nu face parte din teritoriul vamal al Comunității;

(f) valorilor în vamă minime sau

(g) valorilor arbitrare sau fictive.

ART. 32

1. La stabilirea valorii în vamă în conformitate cu art. 29, se adaugă la prețul efectiv plătit sau de plătit pentru mărfurile importate:

(a) următoarele elemente, în măsura în care ele sunt suportate de cumpărător, dar nu sunt incluse în prețul efectiv plătit sau de plătit pentru mărfuri:

(i) comisioane și cheltuieli de brokeraj, cu excepția comisiunilor de cumpărare,

(ii) costul containerelor care sunt considerate, în accepțiune vamală, ca fiind același lucru cu mărfurile în cauză,

(iii) costul ambalajului, care include atât manopera, cât și materialele;

(b) valoarea, alocată adecvat, a următoarelor mărfuri și servicii când sunt furnizate direct sau indirect de către cumpărător gratuit sau la un cost redus pentru utilizare în legătură cu fabricarea sau vânzarea la export a mărfurilor importate, în măsura în care această valoare nu a fost inclusă în prețul efectiv plătit sau de plătit:

(i) materiale, componente, piese și articole similare incorporate în mărfurile importate,

(ii) scule, vopsele, matrițe și articole similare utilizate la producerea mărfurilor importate,

(iii) materiale consumate în procesul fabricării mărfurilor importate,

(iv) activități de engineering, dezvoltare, artă, design, planuri și schițe realizate în altă parte decât în Comunitate și necesare pentru fabricarea mărfurilor importate;

(c) redevențele și drepturile de licență referitoare la mărfurile care sunt evaluate și pe care cumpărătorul trebuie să le plătească direct sau indirect vânzătorului, ca o condiție a vânzării mărfurilor evaluate, în măsura în care aceste redevențe și drepturi nu sunt incluse în prețul efectiv plătit sau de plătit;

(d) valoarea oricărei părți din profitul oricărei revânzări, înstrăinări sau utilizări ulterioare a mărfurilor importate care îi revine vânzătorului direct sau indirect;

(e) (i) cheltuielile de transport și costul asigurării mărfurilor importate și

(ii) cheltuielile de încărcare și manipulare legate de transportul mărfurilor importate

până la punctul de introducere a mărfurilor pe teritoriul vamal al Comunității.

2. Adaosurile la prețul efectiv plătit sau de plătit se aplică în conformitate cu prezentul articol doar pe baza datelor obiective și cuantificabile.

3. Nu se aplică nici un adaos la prețul efectiv plătit sau de plătit în procesul de stabilire a valorii în vamă, cu excepția situațiilor prevăzute în prezentul articol.

4. În prezentul capitol, expresia "comisioane de cumpărare" reprezintă taxele plătite de importator agentului său pentru serviciul de a-l reprezenta în cumpărarea mărfurilor care se evaluează.

5. Fără a aduce atingere alin. (1) lit. (c):

(a) taxele pentru dreptul de reproducere a mărfurilor importate în Comunitate nu se adaugă, în procesul de stabilire a valorii în vamă, la prețul efectiv plătit sau de plătit pentru mărfurile importate și

(b) plățile efectuate de cumpărător pentru dreptul de distribuție sau de revindere a mărfurilor importate nu se adaugă la prețul efectiv plătit sau de plătit pentru mărfurile importate, dacă aceste plăți nu sunt o condiție de vânzare, pentru export, a mărfurilor importate destinate Comunității.

ART. 33

1. Cu condiția de a fi evidențiate separat de prețul efectiv plătit sau de plătit, următoarele elemente nu sunt incluse în valoarea în vamă:

(a) cheltuielile de transport pentru mărfuri după sosirea lor la locul de intrare pe teritoriul vamal al Comunității;

(b) cheltuielile pentru construcție, montare, asamblare, întreținere și asistență tehnică, întreprinse după importarea mărfurilor importate, cum ar fi instalații, utilaje sau echipamente industriale;

(c) valoarea dobânzilor în conformitate cu acordurile de finanțare încheiate de cumpărător și referitoare la cumpărarea mărfurilor importate, indiferent dacă finanțarea este acordată de vânzător sau altă persoană, cu condiția ca acordurile de finanțare să fi fost încheiate în scris și ca, atunci când i se solicită, cumpărătorul să poată demonstra că:

- astfel de mărfuri sunt vândute efectiv la prețul declarat ca preț efectiv plătit sau de plătit și

- rata dobânzii pretinsă nu depășește nivelul predominant pentru astfel de tranzacții în țara și la momentul în care s-a acordat finanțarea;

(d) cheltuieli privind dreptul de a reproduce în Comunitate mărfuri importate;

(e) comisioane de cumpărare;

(f) drepturi de import sau alte taxe de plătit în Comunitate pe motivul importării sau vânzării mărfurilor.

ART. 34

Pot fi prevăzute norme speciale în conformitate cu procedura comitetului pentru a stabili valoarea în vamă a suporturilor informatice utilizate în echipamente de prelucrare a datelor și care conțin date sau instrucțiuni.

ART. 35

Atunci când factorii folosiți la stabilirea valorii în vamă a mărfurilor sunt exprimați într-o altă monedă decât cea a statului membru în care se face evaluarea, cursul de schimb care se folosește este cel publicat de autoritățile competente ale statului membru interesat.

Un astfel de curs de schimb trebuie să reflecte cât mai corect posibil valoarea curentă a acestei monede în tranzacțiile comerciale în ce privește moneda acestui stat membru și se aplică pe durata unei perioade ce poate fi stabilită în conformitate cu procedura comitetului.

În cazul în care nu există un asemenea curs de schimb, cursul ce se utilizează este stabilit în conformitate cu procedura comitetului.

ART. 36

1. Dispozițiile prezentului capitol nu aduc atingere dispozițiilor speciale care privesc stabilirea valorii în scop vamal a mărfurilor puse în liberă circulație după ce li s-a atribuit o altă destinație vamală.

2. Prin derogare de la art. 29, 30 și 31, valoarea în vamă pentru mărfuri perisabile livrate de obicei sub regim economic de vânzare în consignatie, la cererea declarantului, se poate stabili în conformitate cu normele simplificate elaborate pentru întreaga Comunitate în conformitate cu procedura comitetului.

TITLUL III

DISPOZIȚII APLICABILE MĂRFURILOR INTRODUSE PE TERITORIUL VAMAL AL COMUNITĂȚII PÂNĂ LA ATRIBUIREA UNEI DESTINAȚII VAMALE

CAP. 1

INTRODUCEREA MĂRFURILOR PE TERITORIUL VAMAL AL COMUNITĂȚII

ART. 37

1. Mărfurile introduse pe teritoriul vamal al Comunității se află sub supraveghere vamală din momentul intrării lor. Ele pot fi supuse controlului autorităților vamale în conformitate cu dispozițiile în vigoare.

2. Ele rămân sub o astfel de supraveghere atâta timp cât este necesar pentru a se stabili statutul lor vamal, dacă este cazul, și în cazul mărfurilor

necomunitare și fără a aduce atingere art. 82 alin. (1), până ce li se modifică statutul vamal, ele intră într-o zonă liberă sau antrepozit liber sau se reexportă sau se distrug în conformitate cu art. 182.

ART. 38

1. Mărfurile introduse pe teritoriul vamal al Comunității sunt transportate fără întârziere de persoana care le aduce în Comunitate, pe traseul specificat de autoritățile vamale și în conformitate cu instrucțiunile acestora, în cazul în care acestea există:

(a) spre biroul vamal desemnat de autoritățile vamale sau către orice alt loc desemnat sau aprobat de acele autorități sau

(b) într-o zonă liberă, în cazul în care mărfurile sunt introduse în acea zonă liberă direct:

- pe cale maritimă sau pe calea aerului sau

- pe cale terestră, fără a trece printr-o altă parte a teritoriului vamal al Comunității, acolo unde zona liberă se învecinează cu frontiera terestră dintre un stat membru și o țară terță.

2. Orice persoană care își asumă răspunderea pentru transportul mărfurilor după ce au fost introduse pe teritoriul vamal al Comunității, printre altele ca urmare a transbordării, devine răspunzătoare pentru respectarea obligației prevăzute la alin. (1).

3. Mărfurile care, deși încă în afara teritoriului vamal al Comunității, pot fi supuse controlului de către autoritățile vamale ale unui stat membru, în conformitate cu dispozițiile în vigoare, ca rezultat, printre altele, al unui acord încheiat între statul membru și o țară terță, sunt asimilate cu mărfurile introduse pe teritoriul vamal al Comunității.

4. Alin. (1) lit. (a) nu împiedică aplicarea oricărei alte dispoziții în vigoare cu privire la traficul turistic, de frontieră, poștal sau un trafic de importanță economică nesemnificativă, cu condiția ca supravegherea vamală și posibilitatea de control vamal să nu fie compromise.

5. Alin. (1) - (4) și art. 39 - 53 nu se aplică mărfurilor care au părăsit temporar teritoriul vamal al Comunității în deplasarea lor între două puncte pe acel teritoriu pe cale maritimă sau pe calea aerului, cu condiția ca transportul să se fi făcut pe o rută directă pe curse aeriene sau de linie regulate, fără oprire în afara teritoriului vamal al Comunității.

Această dispoziție nu se aplică mărfurilor încărcate în porturile sau aeroporturile unei țări terțe sau în porturi libere.

6. Alin. (1) nu se aplică mărfurilor de la bordul navelor sau avioanelor care traversează apele teritoriale sau spațiile aeriene ale statelor membre, fără a avea ca destinație un port sau aeroport în aceste state membre.

ART. 39

1. Atunci când, în situații de caz fortuit sau de forță majoră, obligația prevăzută la art. 38 alin. (1) nu poate fi executată, persoana care are acea obligație sau oricare altă persoană care acționează în locul ei informează fără întârziere autoritățile vamale despre această situație. Atunci când cazul fortuit sau forța majoră nu conduce la pierderea totală a mărfurilor, autoritățile vamale sunt informate, de asemenea, despre localizarea lor exactă.

2. Atunci când, în situații neprevăzute sau caz de forță majoră, o navă sau un avion la care se referă art. 38 alin. (6) este constrânsă să ancoreze în port sau este forțat să aterizeze temporar pe teritoriul vamal al Comunității și astfel obligația prevăzută la art. 38 alin. (1) nu poate fi îndeplinită, persoana care aduce nava sau avionul pe teritoriul vamal al Comunității sau orice altă persoană care acționează în locul acesteia trebuie să informeze de îndată autoritățile vamale despre situație.

3. Autoritățile vamale decid măsurile care trebuie luate pentru a permite supravegherea vamală a mărfurilor menționate la alin. (1), precum și a celor de la bordul unei nave sau al unui avion în împrejurările menționate la alin. (2) și să se asigure, după caz, că ele sunt transportate apoi spre un birou vamal sau alt loc desemnat sau aprobat de autorități.

CAP. 2

PREZENTAREA ÎN VAMĂ A MĂRFURILOR

ART. 40

Mărfurile care, în conformitate cu art. 38 alin. (1) lit. (a) sosesc la biroul vamal sau în alt loc desemnat sau aprobat de autoritățile vamale sunt prezentate autorităților de persoana care a adus mărfurile pe teritoriul vamal al Comunității sau, după caz, de persoana care își asumă răspunderea pentru transportul mărfurilor ulterior acestei intrări.

ART. 41

Art. 40 nu împiedică aplicarea reglementărilor în vigoare referitoare la mărfurile:

- (a) transportate de călători;
- (b) plasate sub un regim vamal, dar neprezentate în vamă.

ART. 42

Din momentul în care sunt prezentate în vamă și cu permisiunea autorităților vamale, mărfurile pot fi examinate sau se pot preleva mostre pentru a li se putea acorda o destinație vamală. O astfel de permisiune se acordă la cerere persoanei autorizate să acorde această destinație mărfurilor.

CAP. 3
DECLARAȚIA SUMARĂ ȘI DESCĂRCAREA MĂRFURILOR
PREZENTATE ÎN VAMĂ

ART. 43

În conformitate cu art. 45, mărfurile prezentate în vamă în sensul art. 40 sunt cuprinse într-o declarație sumară.

Declarația sumară se depune imediat ce mărfurile au fost prezentate în vamă. Autoritățile vamale pot permite, totuși, un termen pentru depunerea declarației, care nu poate depăși prima zi lucrătoare ce urmează zilei în care mărfurile au fost prezentate în vamă.

ART. 44

1. Declarația sumară se întocmește pe un formular corespunzător modelului prevăzut de autoritățile vamale. Cu toate acestea, autoritățile vamale pot permite folosirea ca declarație sumară a oricărui document oficial sau comercial care conține datele necesare identificării mărfurilor.

2. Declarația sumară se depune de către:

(a) persoana care a adus mărfurile pe teritoriul vamal al Comunității sau de persoana care își asumă răspunderea pentru transportarea mărfurilor după această intrare sau

(b) persoana în al cărei nume acționează persoanele prevăzute la lit. (a).

ART. 45

Fără a aduce atingere dispozițiilor care reglementează mărfurile importate de călători și transporturile prin scrisoare și colet poștal, autoritățile vamale pot renunța la depunerea unei declarații sumare cu condiția ca acest lucru să nu pună în pericol supravegherea vamală a mărfurilor, atunci când înainte de expirarea perioadei menționate la art. 43 se îndeplinesc formalitățile necesare pentru ca mărfurilor să li se acorde destinația vamală.

ART. 46

1. Mărfurile sunt descărcate sau transbordate de pe mijlocul de transport care le aduce doar cu permisiunea autorităților vamale, în locuri desemnate sau aprobate de aceste autorități vamale.

Cu toate acestea, această permisiune nu este necesară în cazul unui pericol iminent care necesită descărcarea imediată a tuturor mărfurilor, în totalitate sau în parte. Într-un asemenea caz, autoritățile vamale trebuie să fie informate imediat despre aceasta.

2. În vederea inspectării mărfurilor și a mijloacelor de transport aferente, autoritățile vamale pot cere în orice moment ca mărfurile să fie descărcate și despachetate.

ART. 47

Mărfurile nu pot fi ridicate din locul în care au fost plasate inițial fără permisiunea autorităților vamale.

CAP. 4 OBLIGAȚIA DE A ATRIBUI O DESTINAȚIE VAMALĂ MĂRFURILOR PREZENTATE ÎN VAMĂ

ART. 48

Mărfurilor necomunitare prezentate în vamă li se acordă o destinație vamală, autorizată pentru astfel de mărfuri necomunitare.

ART. 49

1. Atunci când mărfurile sunt cuprinse într-o declarație sumară, trebuie îndeplinite formalitățile necesare pentru a li se acorda o destinație vamală în termen de:

(a) 45 zile de la data depunerii declarației sumare, în cazul mărfurilor transportate pe cale maritimă;

(b) 20 zile de la data depunerii declarației sumare, în cazul mărfurilor transportate altfel decât pe cale maritimă.

2. Atunci când împrejurările o justifică, autoritățile vamale pot stabili un termen mai scurt sau pot autoriza prelungirea termenului prevăzut la alin.

(1). O astfel de prelungire nu poate depăși totuși necesitățile reale justificate de împrejurări.

CAP. 5

DEPOZITAREA TEMPORARĂ A MĂRFURILOR

ART. 50

Până în momentul când li se atribuie destinația vamală, mărfurile prezentate în vamă pot obține, după ce au fost prezentate, statutul de "mărfuri depozitate temporar". Aceste mărfuri sunt numite în continuare "mărfuri depozitate temporar".

ART. 51

1. Mărfurile depozitate temporar pot fi depozitate doar în locuri aprobate de autoritățile vamale în condițiile prevăzute de acele autorități.

2. Autoritățile vamale pot solicita titularului mărfurilor să constituie o garanție pentru asigurarea plății oricărei datorii vamale care poate lua naștere în conformitate cu art. 203 sau 204.

ART. 52

Fără a aduce atingere dispozițiilor art. 42, mărfurile depozitate temporar sunt supuse doar unui tratament care le asigură conservarea în aceeași stare, fără a le schimba aspectul sau caracteristicile tehnice.

ART. 53

1. Autoritățile vamale trebuie să ia fără întârziere toate măsurile necesare, inclusiv vânzarea mărfurilor, pentru a reglementa situația mărfurilor în privința cărora nu au fost începute formalitățile necesare pentru acordarea destinației vamale, în decursul perioadelor stabilite la art. 49.

2. Autoritățile vamale pot cere ca, pe riscul și cheltuiala persoanei care le deține, mărfurile respective să fie transferate într-un alt loc, care se află sub supravegherea autorităților, până când situația mărfurilor se reglementează.

CAP. 6

DISPOZIȚII APLICABILE MĂRFURILOR NECOMUNITARE CARE AU CIRCULAT SUB UN REGIM DE TRANZIT

ART. 54

Art. 38, cu excepția alin. (1) lit. (a), și art. 39 - 53 nu se aplică mărfurilor deja plasate sub un regim de tranzit și care sunt aduse pe teritoriul vamal al Comunității.

ART. 55

De îndată ce mărfurile necomunitare care au circulat sub un regim de tranzit ajung la destinația lor pe teritoriul vamal al Comunității și au fost prezentate în vamă în conformitate cu normele care reglementează tranzitul, se aplică art. 43 - 53.

CAP. 7

ALTE DISPOZIȚII

ART. 56

Atunci când împrejurările o impun, autoritățile vamale pot dispune ca mărfurile prezentate în vamă să fie distruse. Autoritățile vamale informează titularul mărfurilor despre aceasta. Costurile rezultate în urma distrugerii mărfurilor sunt suportate de către acesta din urmă.

ART. 57

Atunci când autoritățile vamale constată că mărfurile au fost aduse pe teritoriul vamal al Comunității cu nerespectarea dispozițiilor legale sau au fost sustrate de sub supraveghere vamală, autoritățile iau orice măsură necesară pentru a reglementa această situație, inclusiv vânzarea mărfurilor.

TITLUL IV DESTINAȚIA VAMALĂ

CAP. 1 INTRODUCERE

ART. 58

1. În cazul în care nu există dispoziții contrare, mărfurilor li se poate acorda în orice moment, în condițiile prevăzute, orice destinație vamală, indiferent de natura, cantitatea, originea, proveniența sau destinația acestora.

2. Alin. (1) nu împiedică impunerea de interdicții sau restricții justificate de motive de moralitate publică, de ordine publică sau de securitate publică, de protejare a sănătății și vieții persoanelor, animalelor sau plantelor, de protejare a tezaurilor naționale care au valoare artistică, istorică sau arheologică sau de protejare a proprietății industriale și comerciale.

CAP. 2 REGIMURI VAMALE

Secțiunea 2 Plasarea mărfurilor sub un regim vamal

ART. 59

1. Toate mărfurile destinate plasării sub un regim vamal fac obiectul unei declarații pentru regimul vamal respectiv.

2. Mărfurile comunitare declarate pentru un regim de export de perfecționare pasivă, de tranzit sau de antrepozit vamal sunt supuse supravegherii vamale din momentul acceptării declarației vamale până în momentul în care ele părăsesc teritoriul vamal al Comunității, sunt distruse sau declarația vamală este invalidată.

ART. 60

Atât timp cât legislația vamală comunitară nu prevede reglementări în materie, statele membre stabilesc competența diverselor birouri vamale situate pe teritoriul lor și trebuie să țină seama, când este posibil, de natura mărfurilor și de regimul vamal sub care urmează să fie plasate.

ART. 61

Declarația vamală trebuie făcută:

(a) în scris sau

(b) utilizând o tehnică de prelucrare a datelor atunci când se prevede astfel prin dispozițiile stipulate în conformitate cu procedura comitetului sau când este autorizată de autoritățile vamale sau

(c) printr-o declarație verbală sau orice alt document prin care titularul mărfurilor își exprimă voința de a le plasa sub un regim vamal, când această posibilitate este prevăzută în normele adoptate în conformitate cu procedura comitetului.

A. Declarații în scris

1. Procedura standard

ART. 62

1. Declarațiile scrise se fac pe un formular corespunzător modelului oficial recomandat în acest scop. Ele se semnează și conțin toate detaliile necesare aplicării dispozițiilor care reglementează regimul vamal pentru care se declară mărfurile.

2. Declarația trebuie însoțită de toate documentele solicitate pentru aplicarea dispozițiilor care reglementează regimul vamal pentru care se declară mărfurile.

ART. 63

Declarația care respectă condițiile prevăzute la art. 62 este acceptată de autoritățile vamale pe loc, cu condiția ca mărfurile la care se referă să fie prezentate în vamă.

ART. 64

1. În conformitate cu art. 5, o declarație vamală poate fi făcută de orice persoană care este în măsură să prezinte mărfurile respective sau poate împuternici pe cineva să le prezinte autorității vamale competente, împreună cu toate documentele solicitate pentru aplicarea reglementărilor cu privire la regimul vamal pentru care se declară mărfurile.

2. Cu toate acestea,

(a) Atunci când acceptarea unei declarații vamale impune obligații speciale unei anumite persoane, declarația trebuie făcută de acea persoană sau în numele ei;

(b) declarantul trebuie să fie stabilit în Comunitate;

Cu toate acestea, condiția privind stabilirea în Comunitate nu se aplică persoanelor care:

- fac o declarație de tranzit sau admitere temporară;
- declară mărfuri cu titlu ocazional, cu condiția ca autoritățile vamale să considere acest lucru justificat.

3. Alin. (2) lit. (b) nu împiedică aplicarea de către statele membre a acordurilor bilaterale încheiate cu țări terțe sau a practicilor cutumiare cu efect similar, în conformitate cu care resortisanții acestor țări pot face declarații vamale pe teritoriul statelor membre respective, sub rezerva reciprocității.

ART. 65

La cererea sa, declarantul este autorizat să rectifice una sau mai multe date ale declarației după ce aceasta a fost acceptată de autoritățile vamale. Rectificarea nu are ca efect extinderea aplicării declarației asupra altor mărfuri decât cele care au făcut inițial obiectul declarației.

Cu toate acestea, nu se permite nici o rectificare atunci când autorizația se solicită după ce autoritățile vamale:

- (a) au informat declarantul că intenționează să examineze mărfurile sau
- (b) au stabilit că datele în cauză sunt incorecte sau
- (c) au acordat liberul de vamă.

ART. 66

1. La cererea declarantului, autoritățile vamale invalidează o declarație deja acceptată atunci când acesta furnizează dovada că mărfurile au fost declarate dintr-o eroare pentru regimul vamal corespunzător acestei declarații sau că, datorită unor împrejurări speciale, plasarea mărfurilor sub un regim vamal pentru care au fost declarate nu se mai justifică.

Cu toate acestea, atunci când autoritățile vamale au informat declarantul în legătură cu intenția lor de a examina mărfurile, nu se acceptă o cerere de invalidare a declarației decât după ce verificarea a avut loc.

2. Declarația nu se invalidează după ce s-a acordat liberul de vamă, cu excepția situațiilor definite în conformitate cu procedura comitetului.

3. Invalidarea declarației nu are efect asupra aplicării dispozițiilor penale în vigoare.

ART. 67

Dacă nu se prevede în mod expres altfel, data folosită în scopurile tuturor dispozițiilor care reglementează regimul vamal pentru care s-au declarat mărfurile este data acceptării declarației de către autoritățile vamale.

ART. 68

Pentru verificarea declarațiilor pe care le-au acceptat, autoritățile vamale pot:

(a) efectua un control al documentelor care fac obiectul declarației și al documentelor de însoțire. Autoritățile vamale pot solicita declarantului să prezinte și alte documente în scopul verificării acurateței datelor de referință din declarație;

(b) examina mărfurile și preleva mostre pentru analize sau pentru verificări detaliate.

ART. 69

1. Transportul mărfurilor către locurile unde urmează să fie verificate sau să se preleveze mostre, precum și toate operațiunile de manipulare necesare acestei verificări sau prelevări de mostre se efectuează de către sau pe răspunderea declarantului. Costurile aferente sunt suportate de către declarant.

2. Declarantul are dreptul să asiste la verificarea mărfurilor și la prelevarea mostrelor. Atunci când autoritățile vamale consideră potrivit, ele pot solicita declarantului să fie prezent sau reprezentat la verificarea mărfurilor sau la prelevarea de mostre pentru a le oferi asistența necesară care să faciliteze o astfel de verificare sau de prelevare de mostre.

3. În cazul în care mostrele sunt prelevate în conformitate cu dispozițiile în vigoare, autoritățile vamale nu sunt pasibile de plată sau compensații pentru aceasta, dar suportă costurile analizei sau verificării acestora.

ART. 70

1. Atunci când se verifică doar o parte a mărfurilor cuprinse în declarație, rezultatele verificării parțiale sunt valabile pentru toate mărfurile cuprinse în declarația respectivă.

Cu toate acestea, declarantul poate solicita o verificare suplimentară a mărfurilor în cazul în care consideră că rezultatele verificării parțiale nu sunt valabile în ceea ce privește restul mărfurilor declarate.

2. În sensul alin. (1), când un formular de declarație cuprinde două sau mai multe articole, datele de referință privind fiecare articol se consideră a constitui o declarație separată.

ART. 71

1. Rezultatele verificării declarației sunt utilizate în scopul aplicării dispozițiilor care reglementează regimul vamal sub care sunt plasate mărfurile.

2. Atunci când nu s-a procedat la verificarea declarației, dispozițiile menționate la alin. (1) se aplică pe baza datelor de referință cuprinse în declarație.

ART. 72

1. Autoritățile vamale iau măsurile necesare identificării mărfurilor atunci când este necesară identificarea pentru a respecta condițiile care reglementează regimul vamal pentru care au fost declarate mărfurile.

2. Mijloacele de identificare aplicate mărfurilor sau mijlocului de transport sunt îndepărtate sau distruse doar de autoritățile vamale sau cu permisiunea lor numai în cazul în care, ca rezultat al unor împrejurări de caz

fortuit sau de forță majoră, îndepărtarea sau distrugerea lor este esențială pentru asigurarea protecției mărfurilor sau a mijlocului de transport.

ART. 73

1. Fără a aduce atingere art. 74, atunci când sunt îndeplinite condițiile de plasare a mărfurilor sub regimul respectiv și cu condiția ca mărfurile să nu fie supuse altor măsuri de interdicție sau restricții, autoritățile vamale acordă liber de vamă mărfurilor imediat ce datele de referință din declarație au fost verificate sau acceptate fără verificare. Aceeași dispoziție se aplică atunci când verificările nu pot fi definitive într-o perioadă rezonabilă de timp și nu mai este necesar ca mărfurile să fie prezente în scopul verificării.

2. Liberul de vamă se acordă în același timp tuturor mărfurilor care fac obiectul aceleiași declarații.

În sensul prezentului alineat, atunci când un formular de declarație cuprinde două sau mai multe articole, datele de referință privind fiecare articol sunt considerate a constitui o declarație separată.

ART. 74

1. Atunci când acceptarea unei declarații vamale duce la nașterea unei datorii vamale, mărfurilor cuprinse în acea declarație nu li se acordă liberul de vamă decât dacă datoria vamală a fost plătită sau garantată. Cu toate acestea, fără a aduce atingere alin. (2), această dispoziție nu se aplică regimului de admitere temporară cu exonerare parțială de drepturi de import.

2. Atunci când, potrivit dispozițiilor care reglementează regimul vamal pentru care sunt declarate mărfurile, autoritățile vamale solicită constituirea unei garanții, mărfurilor respective nu li se acordă liberul de vamă spre a fi plasate sub regimul vamal în cauză până ce nu se oferă o astfel de garanție.

ART. 75

Se iau toate măsurile necesare, inclusiv confiscarea și vânzarea, în privința mărfurilor cărora:

(a) nu li se poate acorda liberul de vamă pentru că:

- fie nu a fost posibilă începerea sau continuarea verificării mărfurilor în perioada stabilită de autoritățile vamale din motive imputabile declarantului;

- fie documentele care trebuie prezentate înainte ca mărfurile să poată fi plasate sub regimul vamal solicitat nu au fost prezentate;

- fie plățile sau garanțiile care ar fi trebuit achitate sau constituite cu privire la drepturile de import sau export, după caz, nu au fost efectuate sau constituite în termenul prevăzut;

- fie sunt supuse unor interdicții sau restricții;

(b) nu sunt preluate într-un termen rezonabil, după acordarea liberului de vamă.

II. Proceduri simplificate

ART. 76

1. Pentru a simplifica îndeplinirea formalităților și procedurilor pe cât posibil concomitent cu executarea corectă a operațiunilor, autoritățile vamale, în condițiile prevăzute în conformitate cu procedura comitetului, acordă permisiunea ca:

(a) declarația prevăzută la art. 62 să nu cuprindă unele dintre datele de referință menționate la alin. (1) din articolul menționat pentru unele documente care nu se anexează la aceasta, prevăzute în alin. (2) din articolul menționat;

(b) un document comercial sau administrativ însoțit de cererea ca mărfurile să fie plasate sub regimul vamal în cauză să fie depus în locul declarației menționate la art. 62;

(c) mărfurile să fie plasate sub regimul în cauză printr-o înscriere în evidențe; în acest caz, autoritățile vamale pot scuti declarantul de a prezenta mărfurile în vamă.

Declarația simplificată, documentul comercial sau administrativ sau înscrierea în evidențe trebuie să conțină cel puțin datele necesare identificării mărfurilor. Atunci când mărfurile sunt înscrise în evidențe, trebuie menționată data acestei înscrieri.

2. Cu excepția cazurilor care trebuie stabilite în conformitate cu procedura comitetului, declarantul este obligat să furnizeze o declarație suplimentară care poate fi de natură generală, periodică sau recapitulativă.

3. Declarațiile suplimentare și cele simplificate menționate la alin. (1) lit. (a), (b) și (c) sunt considerate a constitui un instrument unic și indivizibil care devine efectiv la data acceptării declarațiilor simplificate; în cazurile menționate la alin. (1) lit. (c), înscrierea în evidențe are aceeași valoare juridică cu acceptarea declarației menționate la art. 62.

4. Procedurile simplificate speciale pentru regimul de tranzit comunitar sunt prevăzute în conformitate cu procedura comitetului.

B. Alte declarații

ART. 77

Atunci când declarația vamală este întocmită printr-o tehnică de prelucrare a datelor în sensul art. 61 lit. (b) sau printr-o declarație verbală sau orice alt document în sensul art. 61 lit. (c), art. 62 - 76 se aplică *mutatis mutandis* fără a aduce atingere principiilor stabilite în acestea.

C. Controlul ulterior al declarațiilor

ART. 78

1. Autoritățile vamale, din oficiu sau la cererea declarantului, pot modifica declarația după acordarea liberului de vamă pentru mărfuri.

2. Autoritățile vamale, după acordarea liberului de vamă și pentru a se convinge de acuratețea datelor cuprinse în declarație, pot controla documentele comerciale și datele referitoare la operațiunile de import sau export, cu privire la mărfurile în cauză sau la operațiunile comerciale ulterioare în legătură cu aceste mărfuri. Asemenea controale pot fi efectuate la sediul declarantului, al oricărei alte persoane interesate direct sau indirect din punct de vedere profesional de operațiunile menționate sau al oricărei alte persoane aflată în posesia documentului și a datelor menționate în scopuri comerciale. Aceste autorități pot verifica, de asemenea, mărfurile, când este încă posibil ca ele să fie prezentate.

3. Atunci când revizuirea unei declarații sau un control ulterior indică faptul că dispozițiile care reglementează regimul vamal respectiv au fost aplicate pe baza unor informații incomplete sau incorecte, autoritățile vamale, în conformitate cu dispozițiile prevăzute, trebuie să ia măsurile necesare pentru reglementarea situației, ținând seama de orice informație nouă de care dispun.

Secțiunea 2

Punerea în liberă circulație

ART. 79

Punerea în liberă circulație conferă mărfurilor necomunitare statutul vamal de mărfuri comunitare.

Aceasta atrage după sine aplicarea măsurilor de politică comercială, încheierea celorlalte formalități prevăzute cu privire la importul mărfurilor și la aplicarea drepturilor legal datorate.

ART. 80

1. Prin derogare de la art. 67, atât timp cât dreptul de import care trebuie plătit pentru mărfuri este unul din drepturile menționate la art. 4 alin. (10) prima liniuță și atât timp cât reducerea ratei dreptului intervine după data acceptării declarației de punere în liberă circulație, dar înainte ca mărfurilor să li se acorde liber de vamă, declarantul poate solicita aplicarea ratei mai favorabile a acestui drept.

2. Alin. (1) nu se aplică atunci când nu a fost posibilă acordarea liberului de vamă din motive imputabile declarantului.

ART. 81

Atunci când un transport este compus din mărfuri cu încadrări tarifare diferite și operațiunile cu fiecare dintre acele mărfuri în conformitate cu încadrarea sa tarifară în scopul întocmirii declarației ar presupune un surplus de muncă și cheltuieli disproporționate față de drepturile de import care se percep, la cererea declarantului, autoritățile vamale pot consimți ca drepturile de import să fie achitate pentru întregul transport, pe baza încadrării tarifare a mărfurilor pentru care se percepe cel mai mare drept de import.

ART. 82

1. Atunci când mărfurile sunt puse în liberă circulație cu drepturi de import reduse sau zero pe motivul destinației lor finale, acestea rămân sub supraveghere vamală. Supravegherea vamală se încheie atunci când condițiile prevăzute pentru acordarea unui astfel de drept redus sau zero încetează a mai fi aplicate, în cazul în care mărfurile sunt exportate sau distruse sau utilizarea mărfurilor în alte scopuri decât cele prevăzute pentru aplicarea dreptului redus sau zero este permisă cu condiția achitării drepturilor datorate.

2. Art. 88 și 90 se aplică *mutatis mutandis* mărfurilor menționate la alin. (1).

ART. 83

Mărfurile puse în liberă circulație își pierd statutul vamal de mărfuri comunitare atunci când:

(a) declarația de punere în liberă circulație este invalidată după acordarea liberului de vamă, în conformitate cu art. 66 sau

(b) drepturile de import de plătite pentru mărfurile respective sunt rambursate sau remise:

- fie în cadrul regimului de perfecționare activă sub forma sistemului de rambursare,

sau

- fie în privința mărfurilor defecte sau a mărfurilor care nu respectă prevederile contractuale în conformitate cu art. 238,

- fie în situațiile de tipul celor menționate la art. 239 atunci când rambursarea sau remiterea este condiționată de exportarea sau reexportarea mărfurilor sau de atribuirea unei destinații vamale echivalente.

Secțiunea 3

Regimuri suspensive și regimuri vamale cu impact economic

A. Dispoziții comune mai multor regimuri

ART. 84

1. În art. 85 - 90:

(a) în cazul în care se utilizează expresia "regim suspensiv", se înțelege ca aplicându-se, în cazul mărfurilor necomunitare, următoarelor regimuri:

- tranzit extern;
- antrepozit vamal;
- perfecționare activă sub forma unui sistem cu suspendare;
- transformare sub control vamal;
- admitere temporară;

(b) în cazul în care se utilizează expresia "regim vamal cu impact economic", se înțelege ca aplicându-se următoarelor regimuri:

- antrepozit vamal;
- perfecționare activă;
- transformare sub control vamal;
- admitere temporară;
- perfecționare pasivă.

2. "Mărfurile de import" reprezintă mărfuri plasate sub un regim suspensiv și mărfuri care, în regimul de perfecționare activă sub forma sistemului de rambursare, au făcut obiectul formalităților de punere în liberă circulație și formalităților prevăzute la art. 125.

3. "Mărfurile în aceeași stare" reprezintă mărfuri de import care, în regimul de perfecționare activă sau de transformare sub control vamal, nu au suferit nici o operațiune de transformare.

ART. 85

Utilizarea oricărui regim vamal cu impact economic este condiționată de eliberarea autorizației de către autoritățile vamale.

ART. 86

Fără a aduce atingere condițiilor speciale suplimentare care reglementează regimul în cauză, autorizația menționată la art. 85 și cea menționată la art. 100 alin. (1) se acordă numai:

- persoanelor care oferă toate garanțiile necesare pentru efectuarea adecvată a operațiunilor;
- atunci când autoritățile vamale pot supraveghea și monitoriza regimul fără a trebui să introducă măsuri administrative disproporționate față de nevoile economice respective.

ART. 87

1. Condițiile în care este utilizat regimul în cauză sunt menționate în autorizație.

2. Titularul autorizației este obligat să înștiințeze autoritățile vamale asupra tuturor factorilor care se ivesc după acordarea autorizației care pot influența menținerea sau conținutul acesteia.

ART. 88

Autoritățile vamale pot condiționa plasarea mărfurilor sub un regim suspensiv de constituirea unei garanții pentru a se asigura achitarea oricărei datorii vamale care ar putea lua naștere în ceea ce privește aceste mărfuri.

Pot fi prevăzute dispoziții speciale privind depunerea garanției în contextul unui anumit regim suspensiv.

ART. 89

1. Un regim suspensiv cu impact economic se încheie când se atribuie o altă destinație vamală admisă fie mărfurilor plasate în acest regim, fie produselor compensatoare sau transformate plasate sub acest regim.

2. Autoritățile vamale iau toate măsurile necesare pentru a reglementa situația mărfurilor pentru care nu s-a încheiat un regim în condițiile prevăzute.

ART. 90

Drepturile și obligațiile titularului unui regim vamal cu impact economic pot fi transferate succesiv, în condițiile prevăzute de autoritățile vamale, unor alte persoane care îndeplinesc condițiile prevăzute pentru a beneficia de regimul respectiv.

B. Tranzit extern

1. Dispoziții generale

ART. 91

1. Regimul de tranzit extern permite circulația dintr-un punct într-altul pe teritoriul vamal al Comunității:

(a) a mărfurilor necomunitare, fără ca aceste mărfuri să fie supuse drepturilor de import și altor taxe sau măsuri de politică comercială;

(b) a mărfurilor comunitare care sunt supuse unei măsuri comunitare ce implică exportul lor într-o țară terță și pentru care au fost îndeplinite formalitățile vamale corespunzătoare pentru export.

2. Circulația menționată în alin. (1) are loc:

(a) fie conform regimului de tranzit comunitar extern,

(b) fie în baza unui carnet TIR (Convenția TIR) cu condiția ca aceste transporturi:

(1) să fi început sau să se fi încheiat în afara Comunității sau

(2) să privească transporturi de mărfuri care trebuie descărcate pe teritoriul vamal al Comunității și care sunt transportate împreună cu mărfuri care se descarcă într-o țară terță sau

(3) să fie efectuate între două puncte din Comunitate folosind teritoriul unei țări terțe;

(c) în baza unui carnet ATA (Convenția ATA) utilizat ca document de tranzit sau

(d) în baza Manifestului renan (art. 9 din Convenția revizuită privind navigația pe Rin) sau

(e) în baza formularului 302 prevăzut în Convenția dintre Părțile Tratatului Atlanticului de Nord referitor la Statutul forțelor, semnat la Londra pe 19 iunie 1951 sau

(f) prin poștă (inclusiv colet poștal).

3. Regimul de tranzit extern se aplică fără a aduce atingere dispozițiilor speciale aplicabile circulației mărfurilor plasate sub un regim vamal cu impact economic.

ART. 92

Regimul de tranzit extern ia sfârșit atunci când mărfurile și documentele aferente sunt prezentate la biroul vamal de destinație în conformitate cu dispozițiile regimului în cauză.

II. Dispoziții speciale referitoare la tranzitul comunitar extern

ART. 93

Regimul de tranzit comunitar extern se aplică mărfurilor care trec pe teritoriul unei țări terțe doar dacă:

(a) o astfel de posibilitate este prevăzută într-un acord internațional sau

(b) transportul prin acea țară este efectuat în baza unui document de transport unic întocmit pe teritoriul vamal al Comunității; în acest caz, efectul regimului respectiv este suspendat pe teritoriul țării terțe menționate.

ART. 94

1. Sub rezerva art. 95, principalul obligat este ținut să constituie o garanție pentru asigurarea plății datoriei vamale sau a altor impuneri care pot lua naștere în ceea ce privește mărfurile.

2. Cu excepția situațiilor care urmează să fie stabilite când este cazul în conformitate cu procedura comitetului, nu trebuie constituită nici o garanție pentru:

(a) transportul maritim sau aerian;

(b) transportul mărfurilor pe Rin și pe căile sale navigabile;

(c) transportul prin conducte;

(d) operațiunile efectuate de companii feroviare ale statelor membre.

3. Situațiile în care pot fi scutite de constituirea unei garanții pentru transportul de mărfuri pe căi navigabile, altele decât cele menționate în alin. (2) lit. (b), se stabilesc în conformitate cu procedura comitetului.

ART. 95

1. Orice persoană care îndeplinește condițiile prevăzute la alin. (2), în condițiile limitelor prevăzute la alin. (3), poate obține de la autoritățile vamale din statul membru în care este stabilit o scutire de garanție pentru operațiuni de tranzit comunitar extern efectuate de el, de la orice stat membru de plecare și de la statele membre al căror teritoriu este folosit pentru aceste operațiuni.

2. Scutirea de garanție menționată în alin. (1) se acordă numai persoanelor:

(a) care sunt stabilite în statul membru unde se acordă garanția;

(b) care sunt utilizatori frecvenți ai regimului de tranzit comunitar;

(c) a căror situație financiară le permite să-și poată respecta angajamentele;

(d) care nu au săvârșit nici o încălcare gravă a legislației vamale sau fiscale și

(e) care, în conformitate cu un model de formular ce urmează să fie stabilit, se angajează să plătească la prima solicitare scrisă întocmită de autoritățile vamale orice sumă solicitată pentru operațiunile de tranzit comunitar.

3. Scutirea de garanție acordată în conformitate cu alin. (1) și (2) nu se aplică operațiunilor de tranzit comunitar extern pentru mărfurile:

(a) cu o valoare totală ce depășește suma care urmează să fie stabilită în conformitate cu procedura comitetului sau

(b) care prezintă riscuri crescute din cauza nivelului drepturilor de import și a altor impuneri la care sunt supuse într-unul sau mai multe state membre.

4. Autoritățile care acordă scutirea eliberează fiecărei persoane care o obține, unul sau mai multe exemplare ale certificatului de scutire de garanție.

ART. 96

1. Principalul obligat este titularul regimului de tranzit comunitar extern. El răspunde pentru:

(a) prezentarea în vamă a mărfurilor intacte la biroul vamal de destinație în termenul prevăzut și cu respectarea întocmai a măsurilor de identificare adoptate de autoritățile vamale;

(b) respectarea dispozițiilor referitoare la regimul de tranzit comunitar.

2. Sub rezerva obligațiilor prevăzute la alin. (1) ale principalului obligat, un transportator sau destinatar al mărfurilor care acceptă mărfurile știind că

ele sunt plasate sub un regim de tranzit comunitar este, de asemenea, este obligat să prezinte mărfurile intacte la biroul vamal de destinație în termenul prevăzut și cu respectarea întocmai a măsurilor de identificare adoptate de autoritățile vamale.

ART. 97

1. Normele detaliate de funcționare a procedurii și excepțiile se stabilesc în conformitate cu procedura comitetului.

2. Sub rezerva garantării aplicării măsurilor comunitare la care sunt supuse mărfurile:

(a) statele membre au dreptul, prin înțelegeri bilaterale și multilaterale, să stabilească între ele proceduri simplificate în conformitate cu criteriile ce se stabilesc potrivit împrejurărilor și care se pot aplica anumitor tipuri de transport de mărfuri sau întreprinderi specifice;

(b) fiecare stat membru are dreptul să stabilească în anumite împrejurări proceduri simplificate pentru mărfuri care nu necesită transport pe teritoriul unui alt stat membru.

C. Antrepozitul vamal

ART. 98

1. Regimul de antrepozit vamal permite depozitarea într-un antrepozit vamal:

(a) a mărfurilor necomunitare, fără să fie supuse drepturilor de import sau măsurilor de politică comercială;

(b) a mărfurilor comunitare pentru care legislația comunitară care reglementează domeniul specific prevede că plasarea lor într-un antrepozit vamal atrage aplicarea măsurilor legate în mod firesc de exportul unor astfel de mărfuri.

2. Antrepozit vamal reprezintă orice loc aprobat de autoritățile vamale și aflat sub controlul lor, unde mărfurile pot fi depozitate în condițiile prevăzute.

3. Situațiile în care mărfurile menționate în alin. (1) pot fi plasate sub regimul de antrepozit vamal fără a fi depozitate într-un antrepozit vamal sunt stabilite în conformitate cu procedura comitetului.

ART. 99

Antrepozitul vamal poate fi un antrepozit public sau privat.

"Antrepozit public" reprezintă un antrepozit vamal care poate fi utilizat de către orice persoană pentru antrepozitarea mărfurilor;

"Antrepozit privat" reprezintă un antrepozit vamal rezervat antrepozitării mărfurilor de către antrepozitar.

Destinatarul antrepozitului este persoana autorizată să gestioneze antrepozitul vamal.

Antrepozitarul este persoana obligată prin declarația de plasare a mărfurilor sub regimul de antrepozit vamal sau căreia i se transferă drepturile și obligațiile unei astfel de persoane.

ART. 100

1. Gestionarea unui antrepozit vamal este condiționată de eliberarea unei autorizații de către autoritățile vamale, dacă autoritățile vamale nu gestionează ele însele antrepozitul vamal.

2. Orice persoană care dorește să gestioneze un antrepozit vamal trebuie să întocmească în scris o cerere care să conțină informațiile necesare pentru acordarea autorizației, în special să demonstreze că există o rațiune economică pentru antrepozitare. Autorizația prevede condițiile în care antrepozitul vamal poate fi gestionat.

3. Autorizația se acordă numai pentru persoanele stabilite în Comunitate.

ART. 101

Destinatarul antrepozitului răspunde de:

(a) păstrarea mărfurilor sub supravegherea vamală timp cât acestea se află în antrepozitul vamal;

(b) executarea obligațiilor care decurg din depozitarea mărfurilor aflate sub regimul de antrepozit vamal și

(c) respectarea condițiilor speciale precizate în autorizație.

ART. 102

1. Prin derogare de la art. 101, atunci când autorizația privește un antrepozit public, aceasta poate prevedea ca responsabilitățile menționate la art. 101 lit. (a) și/sau (b) să revină exclusiv antrepozitarului.

2. Antrepozitarul este permanent răspunzător de executarea obligațiilor ce decurg din plasarea mărfurilor sub regimul de antrepozit vamal.

ART. 103

Drepturile și obligațiile destinatarului antrepozitului pot fi transferate unei alte persoane, cu acordul autorităților vamale.

ART. 104

Fără a aduce atingere art. 88, autoritățile vamale pot cere ca destinatarul antrepozitului să ofere o garanție în legătură cu responsabilitățile specificate la art. 101.

ART. 105

Persoana desemnată de autoritățile vamale ține evidența operativă a tuturor mărfurilor plasate sub regimul de antrepozit vamal într-o formă aprobată de autoritățile respective. Evidența operativă a mărfurilor nu este necesară când un antrepozit public este gestionat de autoritățile vamale.

În condițiile aplicării art. 86, autoritățile vamale se pot dispensa de evidența operativă a mărfurilor atunci când responsabilitățile menționate în art. 101 lit. (a) și/sau (b) îi revin în exclusivitate antrepozitarului, iar mărfurile sunt plasate sub regimul respectiv în baza unei declarații scrise care face parte din procedura standard sau a unui document administrativ în conformitate cu art. 76 alin. (1) lit. (b).

ART. 106

1. Atunci când există o necesitate economică și supravegherea vamală nu este afectată în mod nefavorabil de aceasta, autoritățile vamale pot permite:

(a) mărfurilor comunitare altele decât cele menționate la art. 98 alin. (1) lit. (b) să fie depozitate într-un antrepozit vamal;

(b) mărfurilor necomunitare să sufere operațiuni de perfecționare în incinta antrepozitului vamal în cadrul regimului de perfecționare activă, în condițiile prevăzute de regimul respectiv. Formalitățile la care se poate renunța într-un antrepozit vamal sunt stabilite în conformitate cu procedura comitetului.

(c) mărfurilor necomunitare să sufere operațiuni de transformare în incinta antrepozitului vamal în cadrul regimului de transformare sub control vamal, în condițiile prevăzute de regimul respectiv. Formalitățile la care se poate renunța într-un antrepozit vamal se stabilesc în conformitate cu procedura comitetului.

2. În cazurile menționate la alin. (1), mărfurile nu fac obiectul regimului de antrepozit vamal.

3. Autoritățile vamale pot cere ca mărfurile menționate în alin. (1) să fie înscrise în evidența operativă prevăzută la art. 105.

ART. 107

Mărfurile plasate sub regimul de antrepozit vamal sunt înscrise în evidența operativă prevăzută la art. 105 de îndată ce sunt aduse în antrepozitul vamal.

ART. 108

1. Mărfurile pot rămâne în regim de antrepozit vamal pe timp nelimitat.

Cu toate acestea, în cazuri excepționale, autoritățile vamale pot stabili un termen până la care antrepozitarul trebuie să atribuie mărfurilor o nouă destinație vamală.

2. Pot fi prevăzute anumite termene pentru unele mărfuri menționate la art. 98 alin. (1) lit. (b) cuprinse în politica agricolă comună, în conformitate cu procedura comitetului.

ART. 109

1. Mărfurile de import pot fi supuse manipulărilor obișnuite pentru a le conserva, îmbunătăți aspectul sau vandabilitatea sau pentru a le pregăti pentru distribuție sau revânzare.

În măsura în care este necesar pentru buna funcționare a organizării comune a piețelor, se poate întocmi o listă cu cazurile în care aceste forme de manipulare sunt interzise pentru mărfurile care fac obiectul politicii agricole comune.

2. Mărfurile comunitare prevăzute la art. 98 alin. (1) lit. (b) care sunt plasate sub regimul de antrepozit vamal și care sunt cuprinse în politica agricolă comună nu pot face decât obiectul manipulărilor prevăzute în mod expres pentru astfel de mărfuri.

3. Manipulările prevăzute la alin. (1) primul paragraf și la alin. (2) trebuie să fie autorizate în prealabil de autoritățile vamale, care prevăd condițiile în care acestea pot avea loc.

4. Listele manipulărilor prevăzute la alin. (1) și (2) se stabilesc în conformitate cu procedura comitetului.

ART. 110

Atunci când împrejurările justifică acest lucru, mărfurile plasate sub regimul de antrepozit vamal pot fi scoase temporar din antrepozitul vamal. O astfel de acțiune trebuie aprobată în prealabil de autoritățile vamale, care prevăd condițiile în care poate avea loc.

Atunci când sunt în afara antrepozitelor vamale, mărfurile pot trece prin manipulările prevăzute la art. 109 pe baza condițiilor stabilite în acest articol.

ART. 111

Autoritățile vamale pot permite ca mărfurile plasate sub regimul de antrepozit vamal să fie transferate de la un antrepozit vamal la altul.

ART. 112

1. Atunci când se naște o datorie vamală referitoare la mărfuri de import, iar valoarea în vamă se bazează pe prețul efectiv plătit sau de plătit care include cheltuielile de antrepozitare și de conservare a mărfurilor pe timpul antrepozitării, nu este necesar ca asemenea cheltuieli să fie incluse în valoarea în vamă dacă sunt indicate separat de prețul efectiv plătit sau de plătit pentru mărfuri.

2. Atunci când mărfurile menționate au fost supuse manipulărilor obișnuite în sensul art. 109, natura mărfurilor, valoarea în vamă și cantitatea care se are în vedere la stabilirea valorii drepturilor de import sunt, la cererea declarantului, cele care ar trebui luate în considerare pentru mărfuri, în momentul menționat la art. 214, dacă nu ar fi suferit manipulările menționate

anterior. Cu toate acestea, pot fi adoptate unele derogări de la această dispoziție în baza procedurii comitetului.

3. Atunci când, în conformitate cu art. 76, mărfurile importate sunt puse în liberă circulație fără a fi prezentate în vamă și înainte de depunerea declarației corespunzătoare, iar reglementările de evaluare referitoare la aceste mărfuri au fost constatate sau acceptate în momentul plasării mărfurilor sub regimul de antrepozit vamal, reglementările menționate sunt considerate a fi cele de care trebuie avute în vedere în sensul art. 214, fără să aducă atingere controlului ulterior în sensul art. 78.

ART. 113

Mărfurile comunitare menționate la art. 98 alin. (1) lit. (b) care sunt cuprinse în politica agricolă comună și sunt plasate sub regim de antrepozit vamal, trebuie exportate sau trebuie să primească o altă destinație prevăzută în legislația comunitară care reglementează domeniile specifice menționate în articolul respectiv.

D. Perfecționarea activă

1. Generalități

ART. 114

1. Fără a aduce atingere art. 115, regimul de perfecționare activă permite ca următoarele mărfuri să fie utilizate pe teritoriul vamal al Comunității într-una sau mai multe operațiuni de transformare:

(a) mărfurile necomunitare destinate reexportării de pe teritoriul vamal al Comunității sub forma produselor compensatoare, fără ca aceste mărfuri să fie supuse drepturilor de import sau măsurilor de politică comercială;

(b) mărfurile puse în liberă circulație cu rambursarea sau remiterea drepturilor de import aferente unor asemenea mărfuri dacă sunt exportate de pe teritoriul vamal al Comunității sub formă de produse compensatoare.

2. Prin expresiile de mai jos se înțeleg următoarele:

(a) Sistem cu suspendare: regimul de perfecționare activă, așa cum este prevăzut la alin. (1) lit. (a);

(b) Sistem cu rambursare: regimul de perfecționare activă, așa cum este prevăzut la alin. (1) lit. (b);

(c) operațiuni de perfecționare:

- prelucrarea mărfurilor, inclusiv montarea, asamblarea sau fixarea lor la alte mărfuri;

- transformarea mărfurilor;

- repararea mărfurilor, inclusiv restaurarea lor și punerea lor la punct

și

- utilizarea anumitor mărfuri definite în conformitate cu procedura comitetului care nu se regăsesc printre produsele compensatoare, dar care permit sau facilitează fabricarea acelor produse, chiar dacă ele se consumă complet sau parțial în cursul acestui proces.

(d) produse compensatoare: toate produsele ce rezultă din operațiuni de perfecționare;

(e) mărfuri echivalente: mărfuri comunitare care sunt utilizate în locul mărfurilor de import pentru fabricarea produselor compensatoare;

(f) rata de randament: cantitatea sau procentul de produse compensatoare obținute din transformarea unei cantități date de mărfuri de import.

ART. 115

1. Atunci când sunt îndeplinite condițiile prevăzute la alin. (2) și în condițiile alin. (4), autoritățile vamale permit:

(a) să fie obținute produse compensatoare din mărfuri echivalente;

(b) produsele compensatoare obținute din mărfuri echivalente să fie exportate din Comunitate înainte de a importa mărfurile de import;

2. Mărfurile echivalente trebuie să fie de aceeași calitate și să aibă aceleași caracteristici ca mărfurile de import. Cu toate acestea, în anumite situații stabilite în conformitate cu procedura comitetului, mărfurile echivalente pot fi acceptate într-un stadiu de fabricație mai avansat decât mărfurile de import.

3. Atunci când se aplică alin. (1), mărfurile de import se găsesc în situația vamală a mărfurilor echivalente, iar acestea din urmă în situația vamală a mărfurilor de import.

4. Se pot adopta măsuri destinate să interzică sau să limiteze acțiunile în temeiul alin. (1), în conformitate cu procedura comitetului.

5. Atunci când se aplică alin. (1) lit. (b) și produsele compensatoare ar fi supuse drepturi de export dacă nu ar fi exportate sau reexportate printr-o operațiune de perfecționare activă, titularul autorizației trebuie să constituie o garanție pentru a asigura plata drepturilor pentru eventualitatea în care mărfurile de import nu ar fi importate în termenul prevăzut.

II. Acordarea autorizației

ART. 116

Autorizația este eliberată la cererea persoanei care îndeplinește operațiunile de perfecționare sau care se ocupă de îndeplinirea lor.

ART. 117

Se acordă autorizație numai:

(a) persoanelor stabilite în Comunitate. Cu toate acestea, se poate acorda autorizație persoanelor stabilite în afara Comunității pentru importurile de natură necomercială;

(b) atunci când, fără a aduce atingere utilizării mărfurilor menționate la art. 114 alin. (2) lit. (c) ultima liniuță, mărfurile de import pot fi identificate în produsele compensatoare sau, în cazul menționat la art. 115, când se poate verifica conformitatea cu condițiile prevăzute privind mărfurile echivalente;

(c) atunci când regimul de perfecționare activă poate ajuta la crearea celor mai favorabile condiții pentru exportul sau reexportul produselor compensatoare, cu condiția ca interesele esențiale ale producătorilor Comunității să nu fie afectate în mod nefavorabil (condiții economice).

III. Funcționarea regimului

ART. 118

1. Autoritățile vamale specifică perioada în care produsele compensatoare trebuie să fi fost exportate sau reexportate sau să li se fi atribuit o altă destinație vamală. Această perioadă trebuie să țină seama de timpul necesar îndeplinirii operațiunilor de perfecționare și de înstrăinare a produselor compensatoare.

2. Termenul începe să curgă de la data la care mărfurile necomunitare sunt plasate sub regimul de perfecționare activă. Autoritățile vamale pot acorda o prelungire în urma prezentării unei cereri bine argumentate de către titularul autorizației.

Din rațiuni de simplificare, se poate decide ca termenul care începe să curgă în cursul unei luni calendaristice sau al unui trimestru să se încheie în ultima zi a lunii calendaristice următoare, respectiv a trimestrului următor.

3. Atunci când se aplică art. 115 alin. (1) lit. (b), autoritățile vamale specifică termenul în care mărfurile necomunitare trebuie declarate sub un regim. Această perioadă începe la data acceptării declarației de export pentru produsele compensatoare obținute din mărfurile echivalente corespunzătoare.

4. Pot fi prevăzute termene exacte pentru anumite operațiuni de perfecționare sau pentru anumite mărfuri de import, în conformitate cu procedura comitetului.

ART. 119

1. Autoritățile vamale stabilesc fie rata de randament a operațiunii, fie, atunci când este cazul, metoda determinării acestei rate. Rata de randament se stabilește pe baza împrejurărilor reale în care se derulează sau urmează să se deruleze operațiunea de perfecționare.

2. Atunci când împrejurările o cer și în special în cazul operațiunii de perfecționare efectuate în condiții tehnice clar definite asupra unor mărfuri cu caracteristici substanțial uniforme și care au ca rezultat producerea unor produse compensatoare de calitate uniformă, ratele standard de randament pot fi stabilite în conformitate cu procedura comitetului, pe baza datelor reale constatate anterior.

ART. 120

Situațiile și condițiile în care mărfurile netransformate sau produsele compensatoare sunt considerate a fi fost puse în liberă circulație pot fi stabilite în conformitate cu procedura comitetului.

ART. 121

1. Sub rezerva art. 122, când se naște o datorie vamală, valoarea unei astfel de datorii se stabilește pe baza elementelor de taxare corespunzătoare mărfurilor de import în momentul acceptării declarației de plasare a acestor mărfuri sub regimul de perfecționare activă.

2. Atunci când în momentul prevăzut la alin. (1) mărfurile de import îndeplinesc condițiile de calitate pentru a se încadra în tratamentul tarifar preferențial la contingentele sau plafoanele tarifare, acestea îndeplinesc condițiile oricărui tratament tarifar preferențial care există în privința mărfurilor identice la momentul acceptării declarației de punere în liberă circulație.

ART. 122

Prin derogare de la art. 121, produsele compensatoare:

(a) sunt supuse drepturilor de import corespunzătoare, atunci când:

- sunt puse în liberă circulație și apar pe lista adoptată în conformitate cu procedura comitetului, în măsura în care ele sunt proporționale cu partea exportată a produselor compensatoare neincluse pe listă. Totuși, titularul autorizației poate solicita ca drepturile pentru acele produse să fie evaluate în manualul menționat în art. 121;

- sunt supuse impunerilor stabilite prin politica agricolă comună, iar dispozițiile adoptate în conformitate cu procedura comitetului o permit;

(b) sunt supuse drepturilor de import calculate în conformitate cu normele aplicabile regimului vamal în cauză sau zonelor libere sau antrepozitelor libere în care au fost plasate sub un regim suspensiv sau într-o zonă liberă sau antrepozit liber;

Cu toate acestea,

- persoana respectivă poate solicita ca drepturile să fie evaluate în conformitate cu art. 121;

- în cazurile când produselor compensatoare li s-a atribuit o destinație vamală menționată anterior, diferită de transformarea sub control vamal,

valoarea drepturilor de import percepute este cel puțin egal cu cea calculată în temeiul art. 121;

(c) pot fi supuse normelor privind evaluarea drepturilor prevăzute pentru regimul de transformare sub control vamal când mărfurile de import ar fi putut fi plasate sub acest regim;

(d) se bucură de tratament tarifar preferențial datorită utilizării speciale căreia îi sunt destinate, când există o dispoziție pentru acest tratament în cazul mărfurilor identice importate;

(e) sunt scutite de drepturi de import când decizia de scutire de drepturi vamale se face în cazul mărfurilor identice importate în temeiul art. 184.

IV. Operațiuni de perfecționare în afara teritoriului vamal al Comunității

ART. 123

1. Unele sau toate produsele ori mărfurile compensatoare în aceeași stare pot fi exportate temporar în scopul transformării ulterioare în afara teritoriului vamal al Comunității dacă autoritatea vamală autorizează acest lucru, în conformitate cu condițiile prevăzute de regimul de perfecționare pasivă.

2. Atunci când se naște o datorie vamală privind produsele reimportate, se percep următoarele drepturi:

(a) drepturile de import pentru produsele compensatoare sau mărfurile în aceeași stare menționate la alin. (1), calculate în conformitate cu art. 121 și 122 și

(b) drepturile de import pentru produsele reimportate după perfecționarea pasivă pe teritoriul vamal al Comunității, a căror valoare se calculează în conformitate cu dispozițiile referitoare la regimul de perfecționare pasivă în aceleași condiții care s-ar aplica dacă produsele exportate sub acest regim ar fi fost puse în liberă circulație înainte ca acest export să aibă loc.

V. Dispoziții speciale privind sistemul cu rambursare

ART. 124

1. Sistemul cu rambursare poate fi utilizat pentru toate mărfurile cu excepția celor care, în momentul în care declarația de punere în liberă circulație este acceptată:

- sunt supuse unor restricții cantitative la import,
- pot beneficia, în cadrul contingentelor tarifare, de o măsură tarifară preferențială sau într-o măsură suspensivă autonomă în sensul art. 20 alin. (3) lit. (d) - (f),

- sunt supuse unei prelevări agricole sau oricărei alte impuneri la import prevăzută în politica agricolă comună sau prin măsuri specifice aplicabile anumitor bunuri care rezultă din transformarea produselor agricole.

2. În plus, sistemul cu rambursare poate fi utilizat doar dacă nu s-a stabilit nici o restituire la export pentru produsele compensatoare în momentul acceptării declarației de punere în liberă circulație a mărfurilor de import.

3. Beneficiul sistemului cu rambursare poate fi acordat numai dacă, în momentul în care declarația de export a produselor compensatoare este acceptată:

- mărfurile importate nu sunt supuse uneia dintre impunerile menționate la primul alineat a treia liniuță,

- nu a fost stabilită nici o restituire la export pentru produsele compensatoare.

ART. 125

1. În declarația de punere în liberă circulație trebuie să se indice faptul că se utilizează sistemul cu rambursare și să fie furnizate datele de referință ale autorizației.

2. La cererea autorităților vamale, autorizația menționată se anexează la declarația de punere în liberă circulație.

ART. 126

În cadrul sistemului cu rambursare nu se aplică art. 115 alin. (1) lit. (b), alin. (3) și (5), art. 118 alin. (3), art. 120 și 121, art. 122 lit. (a) a doua liniuță și lit. (c), precum și art. 129.

ART. 127

Exportul temporar al produselor compensatoare realizat în conformitate cu art. 123 alin. (1) nu se consideră ca export în sensul art. 128 cu excepția cazului când acele produse nu sunt reimportate în cadrul Comunității în perioada prevăzută.

ART. 128

1. Titularul autorizației poate să solicite ca drepturile de import să fie rambursate sau remise când poate dovedi, la cererea autorităților vamale, că produsele compensatoare obținute din mărfurile de import puse în liberă circulație în sistem cu rambursare au fost:

- fie exportate,

- fie plasate, pentru a fi reexportate ulterior respectând regimul comunitar de tranzit, sub regimul de antrepozit vamal, regimul de admitere temporară sau regimul de perfecționare activă (regim cu suspendare) sau într-o zonă liberă sau antrepozit liber,

dacă toate condițiile pentru utilizarea regimului au fost de asemenea îndeplinite.

2. În scopul atribuirii unei destinații vamale, în conformitate cu alin. (1) a doua liniuță, produsele compensatoare sunt considerate mărfuri necomunitare.

3. Termenul în care trebuie să fie depusă cererea de rambursare se stabilește în conformitate cu procedura comitetului.

4. Produsele compensatoare plasate sub un regim vamal sau într-o zonă liberă sau antrepozit liber în conformitate cu dispozițiile alin. (1), sunt puse în liberă circulație doar cu autorizația autorităților vamale, care o acordă atunci când condițiile justifică acest lucru.

În acest caz, și fără a aduce atingere art. 122 lit. (b), valoarea drepturilor de import rambursate sau remise se consideră ca reprezentând valoarea datoriei vamale.

5. În vederea stabilirii valorii drepturilor de import ce trebuie rambursate sau remise, se aplică mutatis mutandis art. 122 lit. (a) prima liniuță.

VI. Alte dispoziții

ART. 129

Regimul de perfecționare activă, care utilizează sistemul cu suspendare, se aplică și pentru ca produsele compensatoare să poată beneficia de exonerarea de drepturile de export în care se încadrează produsele identice obținute din mărfuri comunitare în locul mărfurilor de import.

E. Transformarea sub control vamal

ART. 130

Regimul de transformare sub control vamal permite ca mărfurile necomunitare să fie utilizate pe teritoriul vamal al Comunității în operațiuni care le modifică natura sau starea, fără să fie supuse drepturilor de import sau măsurilor politicii comerciale și permite produselor care rezultă din astfel de operațiuni să fie puse în liberă circulație cu plata drepturilor de import datorate în mod normal pentru astfel de mărfuri. Astfel de produse sunt denumite produse transformate.

ART. 131

Lista situațiilor în care se poate utiliza regimul de transformare sub control vamal se stabilește în conformitate cu procedura comitetului.

ART. 132

Autorizația pentru transformare sub control vamal se acordă la solicitarea persoanei care efectuează transformarea sau care se ocupă de efectuarea ei.

ART. 133

Autorizația se acordă numai:

- (a) persoanelor stabilite în Comunitate;
- (b) atunci când mărfurile de import pot fi identificate în produsele transformate;
- (c) atunci când, după transformare, mărfurile nu pot fi readuse economic la forma sau starea în care se aflau înainte de plasarea lor sub regim;
- (d) atunci când utilizarea regimului nu poate duce la evitarea efectului regulilor de origine și privind restricțiile cantitative aplicabile mărfurilor importate;
- (e) atunci când sunt îndeplinite condițiile necesare ca regimul să contribuie la crearea sau menținerea activității de transformare a mărfurilor în Comunitate, fără a aduce atingere intereselor producătorilor comunitari de mărfuri similare (condiții economice).

ART. 134

Art. 118 alin. (1), (2) și (4) și art. 119 se aplică mutatis mutandis.

ART. 135

Atunci când se naște o datorie vamală pentru mărfurile în aceeași stare sau pentru produsele care sunt în stadii intermediare de transformare comparativ cu ceea ce s-a prevăzut în autorizație, valoarea acestei datorii se stabilește pe baza elementelor de taxare corespunzătoare mărfurilor de import în momentul aprobării declarației privind plasarea mărfurilor sub regimul de transformare sub control vamal.

ART. 136

1. În cazurile în care mărfurile de import îndeplineau condițiile pentru a beneficia de tratamentul tarifar preferențial atunci când au fost plasate sub regimul de transformare sub control vamal și când acest tratament tarifar preferențial este aplicabil produselor identice cu produsele transformate puse în liberă circulație, drepturile de import aferente produselor transformate se calculează pe baza ratei dreptului aplicabil pentru tratamentul respectiv.

2. În cazul în care tratamentul tarifar preferențial menționat la alin. (1) este prevăzut pentru mărfurile de import în cadrul contingentelor tarifare sau plafoanelor tarifare, aplicarea ratei dreptului menționat la alin. (1) cu privire la produsele transformate este, de asemenea, supusă condiției ca respectivul tratament tarifar preferențial să fie aplicabil mărfurilor de import în momentul acceptării declarației de punere în liberă circulație. În acest caz, cantității de mărfuri de import utilizate efectiv la fabricarea produselor transformate puse în liberă circulație i se aplică contingentele sau plafoanele tarifare în vigoare în momentul acceptării declarației de punere în liberă circulație și nu se procedează la aplicarea contingentelor sau plafoanelor tarifare deschise pentru produse identice cu produsele transformate.

F. Admiterea temporară

ART. 137

Regimul de admitere temporară permite utilizarea pe teritoriul vamal al Comunității, cu exonerare totală sau parțială de drepturi de import și fără a fi supuse măsurilor politicii comerciale a mărfurilor necomunitare destinate reexportului fără să fi suferit vreo modificare în afara deprecierei normale datorată utilizării lor.

ART. 138

Autorizația de admitere temporară se acordă la cerere persoanei care utilizează mărfurile sau care se ocupă ca ele să fie utilizate.

ART. 139

Autoritățile vamale refuză acordarea regimului de admitere temporară atunci când este imposibil să se asigure identificarea mărfurilor de import.

Cu toate acestea, autoritățile vamale pot autoriza utilizarea regimului de admitere temporară fără asigurarea identificării mărfurilor când, având în vedere natura mărfurilor sau operațiunilor de îndeplinit, absența măsurilor de identificare nu poate duce la o folosire abuzivă a regimului.

ART. 140

1. Autoritățile vamale stabilesc termenul în care mărfurile de import trebuie să fie reexportate sau să li se dea o altă destinație vamală. Acest termen trebuie să fie suficient de lung pentru ca obiectivul utilizării autorizate să fie atins.

2. Fără a aduce atingere perioadelor speciale prevăzute în conformitate cu art. 141, perioada maximă în care mărfurile pot rămâne în regimul de admitere temporară este de 24 luni. Autoritățile vamale pot stabili totuși, cu acordul persoanei interesate, termene mai scurte.

3. Cu toate acestea, în împrejurări excepționale, autoritățile vamale pot, la cererea persoanei interesate și în limite rezonabile, să prelungească perioadele menționate în alin. (1) și (2) pentru a permite utilizarea autorizată.

ART. 141

Situațiile și condițiile speciale în care regimul de admitere temporară poate fi utilizat cu scutire totală de drepturi de import se stabilesc în conformitate cu procedura comitetului.

ART. 142

1. Utilizarea regimului de admitere temporară cu exonerare parțială de drepturi de import se acordă pentru mărfurile care, pe durata rămânerii în proprietatea persoanei stabilite în afara teritoriului vamal al Comunității, nu sunt cuprinse în dispozițiile adoptate în conformitate cu art. 141 sau care

sunt cuprinse în aceste dispoziții, dar nu îndeplinesc toate condițiile prevăzute în articolul menționat pentru acordarea admiterii temporare cu exonerare totală.

2. Lista mărfurilor excluse de la posibilitatea utilizării regimului de admitere temporară cu exonerare parțială de drepturi de import se întocmește în conformitate cu procedura comitetului.

ART. 143

1. Valoarea drepturilor de import aferente mărfurilor plasate sub regimul de admitere temporară cu exonerare parțială de drepturi de import se stabilește la 3%, pentru fiecare lună sau fracție de lună în care mărfurile au fost plasate sub regimul de admitere temporară cu exonerare parțială, din valoarea drepturilor care ar fi trebuit să fie plătite pentru mărfurile menționate dacă ar fi fost puse în liberă circulație la data la care au fost plasate sub regimul de admitere temporară.

2. Valoarea drepturilor de import care urmează să fie încasate nu trebuie să o depășească pe aceea care ar fi trebuit încasată dacă mărfurile respective ar fi fost puse în liberă circulație la data la care ele au fost plasate sub regimul de admitere temporară, neluând în considerare nici o dobândă care ar putea fi aplicată.

3. Transferul de drepturi și obligații care decurg din regimul de admitere temporară în conformitate cu art. 90 nu presupune aplicarea aceluiași sistem de exonerare pentru fiecare dintre perioadele de utilizare care trebuie avute în vedere.

4. Atunci când transferul menționat la alin. (3) se face cu scutire parțială pentru ambii titulari autorizați să utilizeze regimul în aceeași lună, titularul autorizației inițiale este obligat să plătească valoarea drepturilor de import pentru întreaga lună.

ART. 144

1. Atunci când se naște o datorie vamală pentru mărfuri de import, valoarea unei astfel de datorii se stabilește pe baza elementelor de taxare corespunzătoare pentru mărfurile respective în momentul aprobării declarației de plasare a mărfurilor sub regimul de admitere temporară. Cu toate acestea, atunci când dispozițiile art. 141 prevăd astfel, valoarea datoriei se determină pe baza elementelor de taxare adecvate pentru mărfurile în cauză în momentul menționat la art. 214.

2. Atunci când, din alte rațiuni decât cele de plasare a mărfurilor sub regimul de admitere temporară cu exonerare parțială de drepturi de import, se naște o datorie vamală pentru mărfurile plasate sub regimul menționat, valoarea acestei datorii este egală cu diferența dintre valoarea drepturilor

calculate în conformitate cu alin. (1) și a celor datorate în conformitate cu art. 143.

G. Perfecționarea pasivă

1. Generalități

ART. 145

1. Regimul de perfecționare pasivă permite ca, fără a aduce atingere dispozițiilor care reglementează domeniul specific privind sistemul de schimb de mărfuri standard prevăzut la art. 154 - 159 sau la art. 123, mărfurile comunitare să fie exportate temporar de pe teritoriul vamal al Comunității pentru a fi supuse unor operațiuni de perfecționare, iar produsele rezultând din acele operațiuni să fie puse în liberă circulație cu exonerare parțială sau totală de drepturi de import.

2. Exportul temporar al mărfurilor comunitare atrage după sine aplicarea drepturilor de export, a măsurilor de politică comercială și a altor formalități prevăzute pentru scoaterea mărfurilor comunitare de pe teritoriul vamal al Comunității.

3. Se aplică următoarele definiții:

(a) "mărfuri de export temporar" reprezintă mărfurile plasate sub regimul de perfecționare pasivă;

(b) "operațiuni de perfecționare" reprezintă operațiunile menționate la art. 114 alin. (2) lit. (c) prima, a doua și a treia liniuță;

(c) "produse compensatoare" reprezintă toate produsele care rezultă din operațiunile de perfecționare;

(d) "rata de randament" reprezintă cantitatea sau procentul produselor compensatoare care sunt obținute prin perfecționarea unei cantități determinate de mărfuri de export temporar.

ART. 146

1. Nu pot fi plasate sub regimul de perfecționare pasivă mărfurile comunitare:

- al căror export implică rambursarea sau remiterea drepturilor de import,
- care, anterior exportului, au fost puse în liberă circulație cu exonerare totală de drepturi de import în temeiul destinației, atât timp cât condițiile pentru acordarea unei astfel de scutiri continuă să se aplice,

- al căror export implică acordarea restituirilor la export sau pentru care se acordă un alt avantaj financiar decât aceste restituiri în conformitate cu politica agricolă comună pe baza exportului mărfurilor respective.

2. Cu toate acestea, se pot stabili derogări de la alin. (1) a doua liniuță în conformitate cu procedura comitetului.

II. Acordarea autorizației

ART. 147

1. Autorizația de perfecționare pasivă se emite la cererea persoanei care se ocupă de îndeplinirea operațiunilor de perfecționare.

2. Prin derogare de la alin. (1), autorizația de utilizare a regimului de perfecționare pasivă poate fi acordată unei alte persoane pentru mărfurile de origine comunitară în sensul titlului II capitolul 2 secțiunea 1, atunci când operațiunea de perfecționare constă în incorporarea acelor mărfuri în mărfuri obținute în afara Comunității și importate ca produse compensatoare, cu condiția ca utilizarea acestui regim să favorizeze promovarea vânzării mărfurilor de export fără a aduce atingere intereselor esențiale ale producătorilor comunitari de produse identice sau similare cu produsele compensatoare importate.

Situațiile și normele de aplicare a paragrafului precedent se stabilesc în conformitate cu procedura comitetului.

ART. 148

Autorizația se acordă numai:

- (a) persoanelor stabilite în Comunitate;
- (b) atunci când se consideră că este posibil să se stabilească faptul că produsele compensatoare rezultă din perfecționarea mărfurilor de export temporar.

Situațiile în care se aplică derogări de la prezenta literă și condițiile în care se pot aplica astfel de derogări se stabilesc în conformitate cu procedura comitetului;

- (c) atunci când autorizația de utilizare a regimului de perfecționare pasivă nu este de natură a aduce atingere în mod serios intereselor esențiale ale transformatorilor comunitari (condiții economice).

III. Funcționarea regimului

ART. 149

1. Autoritățile vamale stabilesc termenul în care produsele compensatoare trebuie să fie reimportate pe teritoriul vamal al Comunității. Ele pot prelungi acea perioadă în urma depunerii de către titularul autorizației a unei cereri bine argumentate.

2. Autoritățile vamale stabilesc fie rata de randament a operațiunii fie, atunci când este necesar, modalitatea de stabilire a ratei.

ART. 150

1. Exonerarea totală sau parțială de drepturi de import în conformitate cu art. 151 alin. (1) se acordă numai când produsele compensatoare sunt declarate pentru punerea în liberă circulație în numele sau în favoarea:

(a) titularului autorizației sau

(b) oricărei alte persoane stabilite în Comunitate cu condiția ca acea persoană să fi obținut consimțământul titularului autorizației, iar condițiile autorizării să fie îndeplinite.

2. Exonerarea totală sau parțială de drepturi de import prevăzută la art. 151 nu se acordă atunci când una dintre condițiile sau obligațiile referitoare la regimul de perfecționare pasivă nu este îndeplinită, decât dacă se stabilește că neconcordanțele nu au un efect semnificativ în aplicarea regimului respectiv.

ART. 151

1. Exonerarea totală sau parțială de drepturi de import prevăzută la art. 145 se aplică prin deducerea din valoarea drepturilor de import aplicabile produselor compensatoare puse în liberă circulație a valorii drepturilor de import care ar fi aplicabile la aceeași dată mărfurilor de export temporar dacă acestea ar fi importate pe teritoriul vamal al Comunității din țara în care au fost supuse operațiunii de perfecționare sau a ultimei operațiuni de perfecționare.

2. Suma de scăzut în temeiul alin. (1) se calculează pe baza cantității și naturii mărfurilor în cauză, la data acceptării declarației de plasare sub regimul de perfecționare pasivă sau pe baza altor elemente de taxare aplicabile lor la data acceptării declarației privind punerea în liberă circulație a produselor compensatoare.

Valoarea mărfurilor de export temporar este cea luată în considerare pentru aceste mărfuri la stabilirea valorii în vamă a produselor compensatoare în conformitate cu art. 32 alin. (1) lit. (b) pct. (i) sau, dacă valoarea nu poate fi astfel stabilită, diferența dintre valoarea în vamă a produselor compensatoare și cheltuielile de perfecționare stabilite prin mijloace rezonabile.

Cu toate acestea,

- anumite taxe impuneri în conformitate cu procedura comitetului nu se iau în considerare la calcularea sumei de scăzut;

- atunci când, înainte de a fi plasate sub regimul de perfecționare pasivă, mărfurile de export temporar au fost puse în liberă circulație la o taxă redusă în virtutea utilizării în scopuri speciale, și atât timp cât condițiile de acordare

a taxei reduse continuă să se aplice, valoarea deductibilă este valoarea drepturilor de import percepute efectiv la punerea în liberă circulație a mărfurilor.

3. Atunci când mărfurile de export temporar ar putea beneficia la punerea în liberă circulație de o taxă redusă sau zero în virtutea utilizării în scopuri speciale, această taxă se ia în considerare cu condiția ca mărfurile să fi suferit aceleași operațiuni ca operațiunile prevăzute pentru o astfel de utilizare în țara în care a avut loc operațiunea de perfecționare sau ultima operațiune de perfecționare.

4. Atunci când produsele compensatoare beneficiază de o măsură tarifară preferențială în sensul art. 20 alin. (3) lit. (d) sau (e), iar măsura există pentru mărfurile care se încadrează în aceeași clasificare tarifară ca și mărfurile de export temporar, rata drepturilor de import de luat în considerare la stabilirea sumei de scăzut în conformitate cu alin. (1) este cea care s-ar aplica dacă mărfurile de export temporar ar îndeplini condițiile în care se aplică măsura preferențială.

5. Prezentul articol nu aduce atingere aplicării dispozițiilor adoptate sau care pot fi adoptate în contextul schimburilor comerciale dintre Comunitate și terțe țări, care prevăd exonerarea de drepturi de import a anumitor produse compensatoare.

ART. 152

1. Atunci când scopul operațiunii de perfecționare este repararea mărfurilor de export temporar, acestea sunt puse în liberă circulație cu exonerare totală de drepturi de import când se stabilește într-o măsură satisfăcătoare pentru autoritățile vamale, că mărfurile au fost reparate gratis, fie datorită unei obligații contractuale sau legale de garanție, fie datorită existenței unui viciu de fabricație.

2. Alin. (1) nu se aplică în cazul în care s-a ținut cont de starea defectuoasă în momentul în care mărfurile în cauză au fost puse în liberă circulație pentru prima oară.

ART. 153

Atunci când scopul operațiunii de perfecționare este repararea mărfurilor de export temporar și o astfel de reparare este efectuată cu titlu oneros, exonerarea parțială de drepturi de import prevăzută la art. 145 se acordă prin stabilirea valorii drepturilor aplicabile pe baza elementelor de taxare aferente produselor compensatoare la data acceptării declarației de punere în liberă circulație a produselor respective și luând în considerare ca valoare în vamă o valoare egală cu costurile de reparare, cu condiția ca aceste costuri să reprezinte singurul considerent oferit de titularul autorizației și să nu fie influențate de nici o legătură între titular și comerciant.

IV: Perfecționarea pasivă cu utilizarea sistemului de schimb de mărfuri standard

ART. 154

1. În condițiile prevăzute în secțiunea IV care sunt aplicabile în plus față de dispozițiile precedente, sistemul de schimb de mărfuri standard permite ca produsul importat, denumit în continuare "produs de înlocuire", să înlocuiască un produs compensator.

2. Autoritățile vamale permit utilizarea sistemului de schimb de mărfuri standard atunci când operațiunea de perfecționare implică repararea altor mărfuri comunitare decât cele care fac obiectul politicii agrare comune sau regimurilor specifice aplicabile anumitor mărfuri ce rezultă din transformarea produselor agricole.

3. Fără a aduce atingere art. 159, dispozițiile aplicabile produselor compensatoare se aplică și produselor de înlocuire.

4. Autoritățile vamale permit, în condițiile prevăzute, ca produsele de înlocuire să fie importate înainte ca mărfurile de export temporar să fie reexportate (import anticipat).

În cazul importului anticipat al unui produs de înlocuire, trebuie să se constituie o garanție care să acopere valoarea drepturilor de import.

ART. 155

1. Produsele de înlocuire trebuie să aibă aceeași încadrare tarifară, aceeași calitate comercială și aceleași caracteristici tehnice ca și mărfurile de export temporar dacă acestea din urmă au fost supuse operațiunii de reparare menționate.

2. Atunci când mărfurile de export temporar au fost folosite înaintea exportării, produsele de înlocuire trebuie să fi fost și ele utilizate, neputând fi produse noi.

Autoritățile vamale pot acorda totuși derogări de la această regulă dacă produsul de înlocuire a fost furnizat gratuit datorită unei obligații contractuale sau legale de garanție sau datorită unui viciu de fabricație.

ART. 156

Schimbul de mărfuri standard poate fi autorizat numai când se poate verifica dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute la art. 155.

ART. 157

1. În cazul importului anticipat, mărfurile de export sunt exportate temporar în termen de două luni de la data acceptării de către autoritățile vamale a declarației de punere în liberă circulație a produselor de înlocuire.

2. Cu toate acestea, atunci când situații excepționale justifică acest lucru, la solicitarea persoanei interesate, autoritățile vamale pot prelungi, în limite rezonabile, termenul precizat la alin. (1).

ART. 158

În cazul importului anticipat și atunci când se aplică art. 151, valoarea deductibilă se stabilește pe baza elementelor de taxare aplicabile mărfurilor de export temporar la data acceptării declarației de plasare sub acest regim.

ART. 159

Art. 147 alin. (2) și art. 148 lit. (b) nu se aplică în contextul schimbului de mărfuri standard.

V. Alte dispoziții

ART. 160

Dispozițiile menționate în cadrul perfecționării pasive au efect și în vederea punerii în aplicare a măsurilor netarifare de politică comercială comună.

Secțiunea 4

Exportul

ART. 161

1. Regimul de export permite mărfurilor comunitare să iasă de pe teritoriul vamal al Comunității.

Exportul presupune aplicarea formalităților de ieșire, inclusiv a măsurilor de politică comercială și, după caz, a drepturilor de export.

2. Cu excepția mărfurilor plasate sub regimul de perfecționare pasivă sau sub un regim de tranzit în temeiul art. 163 și fără a aduce atingere art. 164, toate mărfurile comunitare destinate exportului sunt plasate sub regimul de export.

3. Mărfurile expediate în Helgoland nu sunt considerate a fi exporturi de pe teritoriul vamal al Comunității.

4. Situația și condițiile în care mărfurile care ies de pe teritoriul vamal al Comunității nu fac obiectul unei declarații de export se stabilesc în conformitate cu procedura comitetului.

5. Declarația de export trebuie depusă la biroul vamal autorizat cu supravegherea locului în care este stabilit exportatorul sau în care mărfurile sunt ambalate sau încărcate pentru transportul de export. Derogările se stabilesc în conformitate cu procedura comitetului.

ART. 162

Liberul de vamă pentru export se acordă cu condiția ca mărfurile respective să iasă de pe teritoriul vamal al Comunității în aceleași condiții ca atunci când a fost acceptată declarația de export.

Secțiunea 5

Tranzitul intern

ART. 163

1. Regimul de tranzit intern permite, în condițiile prevăzute la alin. (2) - (4), circulația mărfurilor comunitare dintr-un punct într-altul pe teritoriul vamal al Comunității trecând pe teritoriul unei țări fără vreo modificare a statutului lor vamal. Această dispoziție nu aduce atingere aplicării art. 91 alin. (1) lit. (b).

2. Circulația menționată în alin. (1) poate avea loc:

(a) fie sub regimul de tranzit comunitar intern, cu condiția ca această posibilitate să fie prevăzută printr-un acord internațional;

(b) fie în baza unui carnet TIR (Convenția TIR);

(c) fie în baza unui carnet ATA (Convenția ATA) folosit ca document de tranzit;

(d) în baza Manifestului renan (art. 9 din Convenția revizuită privind navigația pe Rin);

(e) fie în baza formularului 302, așa cum este prevăzut în acordul dintre statele parte la Tratatul Nord Atlantic privind statutul forțelor lor, semnat la Londra pe 19 iunie 1951,

(f) fie prin poștă (inclusiv colet poștal).

3. În cazul menționat în alin. (2) lit. (a), art. 92, 94, 95, 96 și 97 se aplică *mutatis mutandis*.

4. În cazurile menționate la alin. (2) lit. (b) - (f), mărfurile își păstrează statutul vamal numai dacă acest statut este stabilit în condițiile și în forma recomandată prin dispozițiile adoptate în conformitate cu procedura comitetului.

ART. 164

Condițiile în care mărfurile comunitare pot circula, fără a fi plasate sub un regim vamal, dintr-un punct în altul al teritoriului vamal al Comunității și, temporar, în afara teritoriului menționat fără a li se modifica statutul, se stabilesc în conformitate cu procedura comitetului.

ART. 165

Regimul de tranzit comunitar intern se aplică și în cazul în care o dispoziție a Comunității se referă în mod expres la aplicarea acestuia.

CAP. 3 ALTE TIPURI DE DESTINAȚIE VAMALĂ

Secțiunea 1 Zone libere și antrepozite libere

A. Generalități

ART. 166

Zonele libere și antrepozitele libere fac parte din teritoriul vamal al Comunității sau sunt situate pe acel teritoriu și separate de restul, în care:

(a) mărfurile necomunitare sunt considerate, în aplicarea drepturilor de import și măsurilor de politică comercială referitoare la import, ca neaflându-se pe teritoriul vamal al Comunității, în măsura în care nu sunt nici puse în liberă circulație sau plasate sub un alt regim vamal, nici utilizate sau consumate în alte condiții decât cele prevăzute în reglementările vamale;

(b) mărfurile comunitare pentru care există o astfel de dispoziție în conformitate cu legislația comunitară care reglementează domenii specifice beneficiază de măsurile legate în mod obișnuit de exportul mărfurilor, pe baza plasării lor într-o zonă liberă sau un antrepozit liber.

ART. 167

1. Statele membre pot desemna părți ale teritoriului vamal al Comunității ca zone libere sau pot autoriza înființarea unor antrepozite libere.

2. Statele membre determină limita geografică a fiecărei zone. Incintele care urmează a fi desemnate ca antrepozite libere trebuie aprobate de statele membre.

3. Zonele libere trebuie să fie împrejmuite. Statele membre definesc punctele de intrare și ieșire ale fiecărei zone libere sau antrepozit liber.

4. Construirea oricărei clădiri într-o zonă liberă necesită aprobarea prealabilă a autorităților vamale.

ART. 168

1. Perimetrul și punctele de intrare și ieșire ale zonelor libere și ale antrepozitelor libere sunt supuse supravegherii autorităților vamale.

2. Persoanele și mijloacele de transport care intră sau părăsesc zona liberă sau antrepozitul liber pot fi supuse controlului vamal.

3. Accesul într-o zonă liberă sau un antrepozit liber poate fi interzis persoanelor care nu oferă toate garanțiile necesare respectării dispozițiilor prevăzute în prezentul cod.

4. Autoritățile vamale pot verifica mărfurile care intră, părăsesc sau rămân în zona liberă sau antrepozitul liber. Pentru a face posibil astfel de

controale, se înmânează sau este pus la dispoziția autorităților vamale sau a oricărei persoane desemnate în acest scop de către autorități un exemplar al documentului de transport, care însoțește mărfurile la intrare sau la ieșire. Atunci când se solicită asemenea controale, mărfurile trebuie puse la dispoziția autorităților vamale.

B. Plasarea mărfurilor în zone libere sau antrepozite libere

ART. 169

Atât mărfurile comunitare cât și cele necomunitare pot fi plasate în zone libere sau antrepozite libere.

Cu toate acestea, autoritățile vamale pot cere ca mărfurile care prezintă risc sau pot să deterioreze alte mărfuri sau care, din alte motive, necesită condiții speciale, să fie plasate în incinte dotate special pentru a le adăposti.

ART. 170

1. Fără a aduce atingere art. 168 alin. (4), mărfurile care intră într-o zonă liberă sau într-un antrepozit liber nu trebuie să fie prezentate autorităților vamale și nici nu necesită depunerea unei declarații vamale.

2. Mărfurile sunt prezentate autorităților vamale și sunt supuse formalităților vamale recomandate numai în cazul în care:

(a) au fost plasate sub un regim vamal care se încheie atunci când intră într-o zonă liberă sau într-un antrepozit liber; totuși, atunci când regimul vamal respectiv permite scutirea de obligația de a prezenta mărfurile în vamă, o astfel de prezentare nu se solicită;

(b) au fost plasate într-o zonă liberă sau într-un antrepozit vamal liber pe baza unei decizii de acordare a rambursării sau remiterii drepturilor de import;

(c) îndeplinesc condițiile pentru aplicarea măsurilor menționate la art. 166 lit. (b).

3. Autoritățile vamale pot solicita ca mărfurile supuse drepturilor de export sau altor dispoziții de export să fie semnalate serviciului vamal.

4. La cererea părții interesate, autoritățile vamale atestă statutul comunitar sau necomunitar al mărfurilor plasate într-o zonă liberă sau într-un antrepozit liber.

C. Funcționarea zonelor libere și a antrepozitelor libere

ART. 171

1. Nu există nici o limită a duratei în care mărfurile pot rămâne în zonele libere și în antrepozitele libere.

2. Pentru anumite mărfuri menționate la art. 166 lit. (b), care sunt cuprinse în politica agricolă comună, se pot stabili termene speciale în conformitate cu procedura comitetului.

ART. 172

1. Orice activitate industrială, comercială sau de servicii dintr-o zonă liberă sau antrepozit liber trebuie autorizată în condițiile prevăzute în prezentul cod. Desfășurarea unor astfel de activități trebuie comunicată în prealabil autorităților vamale.

2. Autoritățile vamale pot impune anumite interdicții sau restricții asupra activităților menționate în alin. (1), ținând cont de natura mărfurilor în cauză sau de cerințele supravegherii vamale.

3. Autoritățile vamale pot interzice exercitarea oricărei activități într-o zonă liberă sau antrepozit liber persoanelor care nu oferă garanțiile necesare în conformitate cu dispozițiile prezentului cod.

ART. 173

Pe durata cât rămân într-o zonă liberă sau într-un antrepozit liber, mărfurile necomunitare plasate în respectiva zonă liberă sau antrepozit liber pot:

(a) să fie puse în liberă circulație în condițiile prevăzute de acel regim sau la art. 178;

(b) să facă obiectul formelor obișnuite de manipulare menționate la art. 109 alin. (1), fără autorizație;

(c) să fie plasate sub regimul de perfecționare activă în condițiile prevăzute de regim.

Cu toate acestea, operațiunile de perfecționare efectuate pe teritoriul vechiului port liber Hamburg, în zonele libere ale Insulelor Canare, Azore, Madeira și ale departamentelor de peste mări nu sunt supuse condițiilor economice.

Cu toate acestea, în ce privește vechiul port Hamburg, dacă într-un anumit sector economic condițiile de concurență din Comunitate sunt afectate ca rezultat al acestei derogări, Consiliul, hotărând cu majoritate calificată la propunerea Comisiei, decide aplicarea condițiilor economice la activitatea economică corespunzătoare pe teritoriul vechiului port liber Hamburg;

(d) să fie plasate sub regim de transformare sub control vamal în condițiile prevăzute de acest regim;

(e) să fie plasate sub regim de admitere temporară în condițiile prevăzute de acest regim;

(f) să fie abandonate în conformitate cu art. 182;

(g) să fie distruse, cu condiția ca persoana interesată să furnizeze autorităților vamale toate informațiile pe care acestea le consideră necesare.

Atunci când mărfurile sunt plasate sub unul din regimurile menționate la lit. (c), (d) sau (e), statele membre pot, în măsura în care este necesar să se țină cont de condițiile de funcționare și de supraveghere vamală ale zonelor libere și antrepozitelor libere, să adapteze măsurile de control prevăzute.

ART. 174

Mărfurile comunitare menționate la art. 166 lit. (b) care sunt cuprinse în politica agricolă comună trebuie să facă obiectul numai acelor manipulări recomandate expres pentru astfel de mărfuri, în conformitate cu art. 109 alin. (2). Astfel de manipulări pot fi efectuate fără autorizație.

ART. 175

1. Atunci când art. 173 și 174 nu se aplică, mărfurile necomunitare și cele comunitare menționate la art. 166 lit. (b) nu pot fi consumate sau utilizate în zonele libere sau antrepozitele libere.

2. Fără a aduce atingere dispozițiilor aplicabile rezervelor și stocurilor, atunci când regimul în cauză prevede astfel, alin. (1) nu împiedică utilizarea sau consumul de mărfuri a căror punere în liberă circulație sau a căror admitere temporară nu ar implica aplicarea drepturilor de import sau a măsurilor de politică agricolă comună sau de politică comercială. În această situație nu este necesară nici o declarație de punere în liberă circulație sau de admitere temporară.

Cu toate acestea, o astfel de declarație se solicită dacă unor astfel de mărfuri urmează să li se aplice un contingent sau plafon.

ART. 176

1. Toate persoanele care desfășoară o activitate care implică fie depozitarea, prelucrarea sau transformarea, fie vânzarea sau cumpărarea de mărfuri într-o zonă sau antrepozit liber trebuie să țină evidența operativă a mărfurilor într-o formă aprobată de autoritățile vamale. Mărfurile sunt înregistrate în evidența operativă imediat ce sunt aduse la sediul persoanei respective. Evidența operativă trebuie să dea posibilitatea autorităților vamale să identifice mărfurile și să le înregistreze mișcările.

2. Atunci când mărfurile sunt transbordate într-o zonă liberă, documentele referitoare la operațiune sunt păstrate la dispoziția autorităților vamale. Depozitarea mărfurilor pe termen scurt în astfel de transbordări este considerată a face parte integrantă din operațiune.

D. Scoaterea mărfurilor din zonele libere sau antrepozitele libere

ART. 177

Fără a aduce atingere dispozițiilor speciale adoptate prin legislația vamală care reglementează domenii specifice, mărfurile care ies dintr-o zonă liberă sau un antrepozit liber pot fi:

- exportate sau reexportate de pe teritoriul vamal al Comunității sau
- introduse într-o altă parte a teritoriului vamal al Comunității.

Dispozițiile titlului III, cu excepția art. 48 - 53 atunci când este vorba de mărfuri comunitare, se aplică mărfurilor introduse în alte părți ale teritoriului respectiv, cu excepția cazurilor în care mărfurile părăsesc acea zonă pe cale maritimă sau pe cale aerului fără a fi fost plasate sub un regim vamal de tranzit sau de alt tip.

ART. 178

1. Atunci când se naște o datorie vamală pentru mărfuri necomunitare, iar valoarea în vamă a unor astfel de mărfuri se bazează pe prețul efectiv plătit sau de plătit care include cheltuielile de antrepozitare sau de conservare a mărfurilor pe durata rămânerii lor în zona liberă sau antrepozit liber, astfel de cheltuieli nu sunt incluse în valoarea în vamă dacă ele sunt indicate separat de prețul efectiv plătit sau de plătit pentru mărfuri.

2. Atunci când mărfurile respective au fost supuse, într-o zonă liberă sau antrepozit liber, uneia dintre manipulările obișnuite în sensul art. 109 alin. (1), natura mărfurilor, valoarea în vamă și cantitatea de luat în considerare la stabilirea valorii drepturilor de import sunt cele care, la cererea declarantului și în măsura în care astfel de manipulări au făcut obiectul unei autorizații acordate în conformitate cu alin. (3) din articolul menționat, ar trebui luate în considerare pentru aceste mărfuri în momentul prevăzut la art. 214, dacă nu ar fi fost supuse unor astfel de manipulări. Cu toate acestea, se pot stabili derogări de la această dispoziție în conformitate cu procedura comitetului.

ART. 179

1. Mărfurilor comunitare menționate la art. 166 lit. (b) care sunt cuprinse în politica agricolă comună și care sunt plasate într-o zonă liberă sau antrepozit liber li se atribuie o destinație prevăzută de reglementările care le acordă, pe baza plasării lor într-o zonă liberă sau antrepozit liber, beneficiul măsurilor care se aplică în mod obișnuit exportului unor astfel de mărfuri.

2. În cazul în care asemenea mărfuri sunt reintroduse într-o altă parte a teritoriului vamal al Comunității sau dacă nu s-a făcut nici o solicitare pentru a li se atribui o destinație prevăzută la alin. (1) până la expirarea termenului stabilit în conformitate cu art. 171 alin. (2), autoritățile vamale iau măsurile prevăzute de legislația relevantă care reglementează domeniile specifice cu privire la nerespectarea destinației prevăzute.

ART. 180

1. Atunci când mărfurile sunt introduse sau reintroduse într-o altă parte a teritoriului vamal al Comunității sau sunt plasate sub un regim vamal, certificatul menționat la art. 170 alin. (4) poate fi utilizat ca dovadă a statutului comunitar sau necomunitar al unor astfel de mărfuri.

2. Atunci când nu se dovedește cu certificatul sau alte mijloace că mărfurile au statut comunitar sau necomunitar, mărfurile pot fi considerate:

- mărfuri comunitare, în scopul aplicării drepturilor de export și certificatelor de export sau a măsurilor prevăzute pentru export în cadrul politicii comerciale;

- mărfuri necomunitare, în toate celelalte cazuri.

ART. 181

Autoritățile vamale trebuie să se asigure că sunt respectate reglementările cu privire la export sau reexport, atunci când mărfurile sunt exportate sau reexportate dintr-o zonă liberă sau antrepozit liber.

Secțiunea 2

Reexportarea, distrugerea și abandonarea

ART. 182

1. Mărfurile necomunitare pot fi:

- reexportate de pe teritoriul vamal al Comunității;

- distruse;

- abandonate în favoarea bugetului statului atunci când legislația cuprinde dispoziții în acest sens.

2. Reexportarea implică, după caz, aplicarea formalităților prevăzute pentru ieșirea mărfurilor, inclusiv măsuri de politică comercială.

Situațiile în care mărfurile necomunitare pot fi plasate sub un regim suspensiv în scopul neaplicării măsurilor de politică comercială la export pot fi stabilite în conformitate cu procedura comitetului.

3. Reexportarea sau distrugerea fac obiectul unei înștiințări prealabile a autorităților vamale. Autoritățile vamale interzic reexportarea dacă formalitățile sau măsurile menționate la alin. (2) primul paragraf prevăd acest lucru. Când mărfurile plasate sub un regim vamal economic pe teritoriul vamal al Comunității sunt destinate reexportului, se depune o declarație vamală de export în sensul art. 59 - 78. În astfel de cazuri, se aplică art. 161 alin. (4) și (5).

Abandonarea se efectuează în conformitate cu dispozițiile naționale.

4. Distrugerea sau abandonarea nu presupun nici o cheltuială de la bugetul statului.

5. Oricăror deșeuri sau resturi care rezultă din distrugere li se atribuie una din destinațiile prevăzute de vamă pentru mărfurile necomunitare.

Acestea rămân sub supraveghere vamală până în momentul prevăzut la art. 37 alin. (2).

TITLUL V MĂRFURI CARE PĂRĂSESC TERITORIUL VAMAL AL COMUNITĂȚII

ART. 183

Mărfurile care părăsesc teritoriul vamal al Comunității sunt supuse supravegherii vamale. Ele pot fi supuse controalelor autorităților vamale în conformitate cu dispozițiile în vigoare. Ele părăsesc teritoriul menționat folosind, atunci când este cazul, traseul stabilit de autoritățile vamale și în conformitate cu normele prevăzute de aceste autorități.

TITLUL VI OPERAȚIUNI PRIVILEGIATE

CAP. 1 SCUTIRI DE DREPTURI VAMALE

ART. 184

Consiliul, hotărând cu majoritate calificată la propunerea Comisiei, stabilește cazurile în care, datorită unor împrejurări speciale, sunt scutite de drepturile de import sau de export mărfurile care sunt puse în liberă circulație sau sunt exportate.

CAP. 2 MĂRFURI REINTRODUSE

ART. 185

1. Mărfurile comunitare care, după ce au fost exportate, sunt reintroduse pe teritoriul vamal al Comunității și puse în liberă circulație în decursul unui termen de trei ani sunt scutite de drepturi de import la solicitarea persoanei interesate.

Cu toate acestea:

- termenul de trei ani poate fi depășit pentru a lua în considerare împrejurările speciale;

- atunci când, înainte de exportarea lor de pe teritoriul vamal al Comunității, mărfurile reintroduse sunt puse în liberă circulație cu drepturi de import reduse sau zero datorită utilizării lor în scopuri speciale, se acordă scutirea de drepturi în conformitate cu alin. (1) numai dacă ele urmează să fie reimportate în același scop.

Atunci când scopul pentru care mărfurile respective urmează să fie importate nu mai este același, valoarea drepturilor de import aferente lor se reduce cu oricare valoare încasată la prima punere în liberă circulație a mărfurilor. În cazul în care cea de-a doua valoare o depășește pe cea încasată la punerea în libera circulație a mărfurilor reintroduse, nu se acordă nici o rambursare.

2. Scutirea de drepturi de import prevăzută la alin. (1) nu se acordă în cazul:

a) mărfurilor exportate de pe teritoriul vamal al Comunității în regim de perfecționare pasivă numai dacă acele mărfuri rămân în aceeași stare în care au fost exportate;

b) mărfurilor care au făcut obiectul unei măsuri a Comunității ce implică exportarea lor în țări terțe. Împrejurările și condițiile în care se poate renunța la această cerință se stabilesc în conformitate cu procedura comitetului.

ART. 186

Exonerarea de drepturi de import prevăzută la art. 185 se acordă numai dacă mărfurile sunt reimportate în aceeași stare în care au fost exportate. Împrejurările și condițiile în care se poate renunța la această cerință se stabilesc în conformitate cu procedura comitetului.

ART. 187

Art. 185 și 186 se aplică mutatis mutandis produselor compensatoare inițial exportate sau reexportate ca urmare a unui regim de perfecționare activă.

Valoarea drepturilor de import legal datorate se stabilește pe baza normelor aplicabile în cazul regimului de perfecționare activă, data reexportului fiind considerată ca data punerii în liberă circulație.

CAP. 3

PRODUSE DE PESCUIT MARITIM ȘI ALTE PRODUSE OBȚINUTE
DIN MARE

ART. 188

Fără a aduce atingere art. 23 alin. (1) lit. (f), sunt exonerate de drepturi de import în momentul punerii în liberă circulație:

(a) produsele de pescuit maritim și alte produse obținute din marea teritorială a unei țări terțe cu ajutorul navelor înmatriculate sau înregistrate într-un stat membru și care arborează pavilionul statului respectiv;

(b) produsele obținute din produsele menționate la lit. (a) la bordul navelor-fabrică care îndeplinesc condițiile prevăzute la litera menționată.

TITLUL VII DATORIA VAMALĂ

CAP. 1 GARANȚIA PENTRU PLATA UNEI DATORII VAMALE

ART. 189

1. Atunci când, în conformitate cu reglementările vamale, autoritățile vamale solicită constituirea unei garanții pentru a asigura plata unei datorii vamale, o astfel de garanție trebuie să fie constituită de debitor sau de potențialul debitor.

2. Autoritățile vamale solicită o singură garanție pentru o datorie vamală.

Atunci când garanția se constituie în cadrul unui regim vamal care poate fi utilizat pentru anumite mărfuri în mai multe state membre, garanția respectivă este valabilă, așa cum se prevede în dispozițiile adoptate prin procedura comitetului, în statele membre respective.

3. Autoritățile vamale pot autoriza constituirea garanției de către o altă persoană decât cea de la care este solicitată.

4. Atunci când debitorul sau potențialul debitor este o autoritate publică, nu i se solicită nici o garanție.

5. Autoritățile vamale pot renunța la solicitarea constituirii unei garanții atunci când valoarea care trebuie garantată nu depășește 500 ECU.

ART. 190

1. Atunci când legislația vamală prevede constituirea garanției facultative, o astfel de solicitare a garanției este lăsată la latitudinea autorităților vamale atât timp cât acestea consideră că nu este sigur că datoria vamală care a luat sau poate lua naștere se achită în termenul prevăzut.

Atunci când garanția menționată în paragraful precedent nu este solicitată, autoritățile vamale pot cere totuși de la persoana menționată la art. 189 alin.

(1) un angajament de a respecta obligațiile pe care această persoană este ținută să le îndeplinească din punct de vedere legal.

2. Garanția menționată la alin. (1) primul paragraf este solicitată:

- în momentul aplicării reglementărilor care solicită constituirea unei asemenea garanții sau

- în orice moment ulterior atunci când autoritățile vamale consideră că nu este sigur că datoria vamală care a luat sau poate lua naștere se va achita în termenul prevăzut.

ART. 191

La cererea persoanei menționate la art. 189 alin. (1) sau (3), autoritățile vamale permit constituirea unei garanții globale, care să acopere două sau mai multe operațiuni pentru care a luat sau poate lua naștere o datorie vamală.

ART. 192

1. Atunci când legislația vamală prevede constituirea unei garanții obligatorii, autoritățile vamale stabilesc valoarea unei astfel de garanții la un nivel egal cu:

- valoarea exactă a datoriei vamale sau datoriilor respective atunci când valoarea poate fi stabilită cu certitudine în momentul solicitării garanției,
- în alte cazuri valoarea maximă, așa cum a fost estimată de autoritățile vamale, a datoriei sau datoriilor vamale care au luat sau pot lua naștere.

Atunci când se constituie o garanție globală pentru datorii vamale a căror valoare se poate modifica în timp, valoarea unei astfel de garanții este stabilită la un nivel care să permită acoperirea în orice moment a datoriei vamale respective.

2. Atunci când potrivit legislației vamale constituirea unei garanții este facultativă și autoritățile vamale solicită constituirea acesteia, valoarea garanției este stabilită de autoritățile respective în așa fel încât să nu depășească nivelul prevăzut la alin. (1).

3. Împrejurările și condițiile în care poate fi constituită o garanție forfetară sunt stabilite în conformitate cu procedura comitetului.

ART. 193

O garanție se poate constitui:

- fie prin depozit în numerar,
- fie printr-o cauțiune.

ART. 194

1. Depozitele în numerar se constituie în moneda statului membru în care se solicită garanția.

Se consideră echivalentele unui depozit:

- remiterea unui cec a cărui încasare este garantată de instituția asupra căreia este tras, în orice modalitate acceptată de autoritățile vamale,
- remiterea oricărui alt instrument recunoscut ca mijloc de plată de către aceste autorități.

2. Garanția sub forma unui depozit în numerar sau a unei plăți considerate echivalentă cu un depozit în numerar se constituie în conformitate cu dispozițiile în vigoare în statul membru în care este solicitată garanția.

ART. 195

Garantul se angajează în scris să plătească solidar cu debitorul suma garantată a datoriei vamale care devine exigibilă.

Garantul este o terță persoană stabilită în Comunitate și aprobată de autoritățile vamale ale statului membru.

Autoritățile vamale pot refuza să accepte cauțiunea când aceasta din urmă nu conferă siguranța achitării datoriei vamale în termenul prevăzut.

ART. 196

Persoana ținută obligată să constituie garanția are libertatea de a alege între modalitățile de constituire a acesteia prevăzute la art. 193.

Cu toate acestea, autoritățile vamale pot refuza să accepte tipul de garanție propus atunci când acesta este incompatibil cu buna funcționare a regimului vamal respectiv. Același lucru este valabil în privința garanției propuse. Autoritățile vamale pot solicita ca tipul de garanție ales să fie menținut pentru o perioadă de timp determinată.

ART. 197

1. Atunci când normele adoptate în conformitate cu procedura comitetului prevăd astfel, autoritățile vamale pot accepta alte tipuri de garanții decât cele menționate la art. 193 în cazul în care se furnizează o asigurare echivalentă că datoria vamală va fi achitată.

Autoritățile vamale refuză garanția propusă de debitorul vamal atunci când ele nu consideră că o astfel de garanție asigură plata datoriei vamale.

2. În conformitate cu rezerva menționată la alin. (1) al doilea paragraf, autoritățile vamale pot accepta un depozit în numerar fără a fi îndeplinite condițiile prevăzute la art. 194 alin. (1).

ART. 198

Atunci când autoritățile vamale constată că garanția constituită nu asigură plata datoriei vamale în termenul prevăzut sau că aceasta nu mai este sigură sau suficientă pentru asigurarea plății, ele solicită persoanei menționate la art. 189 alin. (1), la alegerea sa, să constituie o garanție suplimentară sau să înlocuiască garanția inițială cu o garanție nouă.

ART. 199

1. Garanția nu se eliberează până în momentul în care datoria vamală pentru care a fost constituită nu se stinge sau nu mai poate lua naștere. Odată ce datoria vamală se stinge sau nu mai poate lua naștere, se eliberează garanția.

2. Odată ce datoria vamală a fost stinsă parțial sau poate lua naștere numai cu privire la o parte a valorii care a fost garantată, o parte a garanției este eliberată, la cererea persoanei interesate, numai dacă valoarea în cauză justifică o astfel de acțiune.

ART. 200

Atunci când este necesar, se adoptă derogări de la dispozițiile cuprinse în prezentul capitol, în conformitate cu procedura comitetului, pentru a se ține cont de convențiile internaționale.

CAP. 2

NAȘTEREA DATORIEI VAMALE

ART. 201

1. O datorie vamală la import poate să ia naștere prin:

(a) punerea în liberă circulație a mărfurilor supuse drepturilor de import sau

(b) plasarea unor astfel de mărfuri sub regimul de admitere temporară cu exonerare parțială de drepturi de import.

2. O datorie vamală se naște în momentul acceptării declarației vamale în cauză.

3. Debitorul vamal este declarantul. În situația unei reprezentări indirecte, persoana în numele căreia se face declarația vamală este, de asemenea, debitor vamal.

Atunci când se întocmește o declarație vamală privind unul din regimurile menționate la alin. (1) pe baza informațiilor care conduc la faptul că toate sau o parte a drepturilor legal datorate nu au fost încasate, persoanele care au oferit informațiile necesare la întocmirea declarației și care știau sau care a fi trebuit să știe în mod normal că aceste informații erau false pot fi considerate, de asemenea, debitori vamali în conformitate cu dispozițiile naționale în vigoare.

ART. 202

1. O datorie vamală la import poate să ia naștere prin:

(a) introducerea ilegală pe teritoriul vamal al Comunității a mărfurilor supuse drepturilor de import sau

(b) introducerea ilegală într-o altă parte pe acel teritoriu a unor astfel de mărfuri amplasate într-o zonă liberă sau antrepozit liber.

În sensul prezentului articol, introducerea ilegală reprezintă orice introducere care încalcă dispozițiile art. 38 - 41 și art. 177 a doua liniuță.

2. Datoria vamală se naște în momentul în care mărfurile sunt introduse ilegal.

3. Debitorii vamali sunt:

- persoana care introduce ilegal astfel de mărfuri,
- orice persoană care a participat la introducerea ilegală a mărfurilor și care știa sau ar fi trebuit să știe în mod normal că o astfel de introducere este ilegală,
- orice persoană care a dobândit sau deținut mărfurile în cauză și care știa sau ar fi trebuit să știe, în mod normal, în momentul achiziționării sau primirii mărfurilor, că ele au fost introduse ilegal.

ART. 203

1. O datorie vamală la import ia naștere prin:

- sustragerea de sub supravegherea vamală a mărfurilor supuse drepturilor de import.

2. Datoria vamală ia naștere în momentul sustragerii mărfurilor de sub supravegherea vamală.

3. Debitorii vamali sunt:

- persoana care a sustras mărfurile de sub supraveghere vamală,
- orice persoană care a participat la o astfel de acțiune și care știa sau ar fi trebuit să știe în mod normal că mărfurile au fost sustrate de sub supraveghere vamală,
- orice persoană care a dobândit sau deținut mărfurile în cauză și care știa sau ar fi trebuit să știe, în mod normal, în momentul cumpărării sau primirii mărfurilor, că ele au fost sustrate de sub supraveghere vamală și
- după caz, persoana care trebuie să execute obligațiile care rezultă din depozitarea temporară a mărfurilor sau din utilizarea regimului vamal sub care sunt plasate acele mărfuri.

ART. 204

1. O datorie vamală la import ia naștere prin:

(a) Neexecutarea uneia dintre obligațiile care rezultă, în privința mărfurilor supuse drepturilor de import, din depozitarea lor temporară sau din utilizarea regimului vamal sub care sunt plasate sau

(b) nerespectarea unei condiții care reglementează plasarea mărfurilor sub regimul respectiv sau acordarea unei rate reduse sau zero a drepturilor de import ținând seama de destinația mărfurilor,

în alte cazuri decât cele menționate la art. 203 doar dacă nu se stabilește că acele omisiuni nu au un efect semnificativ asupra utilizării corecte a regimului de depozitare temporară sau a regimului vamal în cauză.

2. Datoria vamală ia naștere fie în momentul în care obligația a cărei neexecutare generează datorii vamale încetează a mai fi îndeplinită, fie în momentul în care mărfurile sunt plasate sub regimul vamal în cauză, atunci când se stabilește ulterior că o condiție care reglementează plasarea

mărfurilor sub regimul respectiv sau acordarea unei rate reduse sau zero a drepturilor de import ținând seama de destinația mărfurilor nu a fost îndeplinită în fapt.

3. Debitorul vamal este persoana căreia i se solicită, în funcție de împrejurări, fie executarea obligațiilor apărute, în privința mărfurilor supuse drepturilor de import, în urma depozitării lor temporare sau a utilizării regimului vamal sub care au fost plasate, fie respectarea condițiilor care reglementează plasarea mărfurilor sub acel regim.

ART. 205

1. O datorie vamală la import ia naștere prin:

- consumul sau utilizarea, într-o zonă liberă sau antrepozit liber, a mărfurilor supuse drepturilor de import, în alte condiții decât cele prevăzute în legislația în vigoare.

Atunci când mărfurile dispar și când dispariția lor nu poate fi justificată într-o manieră satisfăcătoare pentru autoritățile vamale, autoritățile vamale respective pot considera mărfurile ca fiind consumate sau utilizate în zona liberă sau antrepozitul liber.

2. Datoria vamală ia naștere în momentul în care mărfurile sunt consumate sau sunt utilizate mai întâi în alte condiții decât cele prevăzute de legislația în vigoare.

3. Debitorul vamal este persoana care a consumat sau utilizat mărfurile și orice persoană care a participat la această consumare sau utilizare și care știa sau ar fi trebuit să știe în mod normal că mărfurile au fost consumate sau utilizate în alte condiții decât cele prevăzute de legislația în vigoare.

Atunci când autoritățile vamale consideră mărfurile care au dispărut ca fiind consumate sau utilizate într-o zonă liberă sau antrepozit liber și nu este posibilă aplicarea alineatului precedent, persoana obligată la plata datoriei vamale este ultima persoană cunoscută de aceste autorități ca fiind în posesia mărfurilor.

ART. 206

1. Prin derogare de la art. 202 și 204 alin. (1) lit. (a), se consideră că nu a luat naștere nici o datorie vamală la import pentru anumite mărfuri, atunci când persoana interesată face dovada că neîndeplinirea obligațiilor ce rezultă din:

- dispozițiile art. 38 - 41 și art. 177 a doua liniuță sau
- păstrarea mărfurilor respective în depozit temporar sau
- utilizarea regimului vamal sub care au fost plasate mărfurile,
sunt urmare a distrugerii totale ori a pierderii irecuperabile a mărfurilor respective, pentru o cauză ce ține de natura mărfurilor sau cazul fortuit ori de forță majoră sau ca o consecință a autorizării de către autoritățile vamale.

În sensul prezentului alineat, mărfurile sunt pierdute iremediabil când devin de neutilizat de către orice persoană.

2. În același mod, se consideră că nu a luat naștere nici o datorie vamală la import pentru mărfurile puse în liberă circulație la o rată redusă sau zero a drepturilor de import ținând seama de destinația lor specială, când astfel de mărfuri sunt exportate sau reexportate cu autorizarea autorităților vamale.

ART. 207

Atunci când, în conformitate cu art. 206 alin. (1), se consideră că nu a luat naștere nici o datorie vamală pentru mărfurile puse în liberă circulație la o rată redusă sau zero a drepturilor de import ținând seama de utilizarea lor în scopuri speciale, orice resturi sau deșeuri care rezultă dintr-o astfel de distrugere se consideră a fi mărfuri necomunitare.

ART. 208

Atunci când, în conformitate cu art. 203 sau 204 se naște o datorie vamală pentru mărfurile puse în liberă circulație la o rată redusă sau zero a drepturilor de import ținând seama de destinația lor, valoarea achitată când mărfurile au fost puse în liberă circulație se deduce din valoarea datoriei vamale.

Această dispoziție se aplică mutatis mutandis atunci când ia naștere o datorie vamală pentru deșeurile sau resturile ce au rezultat din distrugerea unor astfel de mărfuri.

ART. 209

1. O datorie vamală la export ia naștere prin:
 - exportul mărfurilor supuse drepturilor de export de pe teritoriul vamal al Comunității, incluse într-o declarație vamală.
2. Datoria vamală ia naștere în momentul în care este acceptată declarația vamală.
3. Debitorul vamal este declarantul. În situația reprezentării indirecte, persoana în numele căreia se face declarația este considerată, de asemenea, debitor vamal.

ART. 210

1. O datorie vamală la export ia naștere prin:
 - scoaterea mărfurilor supuse drepturilor de export de pe teritoriul vamal al Comunității fără declarație vamală.
2. Datoria vamală ia naștere în momentul în care mărfurile menționate părăsesc efectiv teritoriul respectiv.
3. Debitorul vamal este:
 - persoana care a scos mărfurile și

- orice persoană care a participat la o astfel de acțiune și care cunoștea sau ar fi trebuit să cunoască, în mod normal, faptul că nu s-a depus o declarație vamală, dar ar fi trebuit să fie depusă.

ART. 211

1. O datorie vamală la export ia naștere prin:

- neîndeplinirea condițiilor în care a fost permisă ieșirea mărfurilor din teritoriul vamal al Comunității cu scutire totală sau parțială de drepturi de export.

2. Datoria ia naștere la data la care mărfurile ajung la o destinație diferită de cea pentru care li s-a permis să părăsească teritoriul vamal al Comunității cu exonerare totală sau parțială de drepturi de export sau, dacă autoritățile vamale nu pot determina această dată, la expirarea termenului stabilit pentru a se face dovada îndeplinirii condițiilor care au îndreptățit o astfel de scutire.

3. Debitorul vamal este declarantul. În cazul unei reprezentări indirecte, persoana în numele căreia este făcută declarația este, de asemenea, debitor.

ART. 212

Datoria vamală menționată la art. 201 - 205 și 209 - 211 ia naștere chiar dacă se referă la mărfuri care fac obiectul măsurilor de interdicție sau restricție la import sau export de orice fel. Cu toate acestea, nu ia naștere nici o datorie vamală la introducerea ilegală pe teritoriul vamal al Comunității a banilor falși sau a substanțelor narcotice și psihotrope care nu intră în circuitul economic strict supravegheat de către autoritățile competente pentru a fi folosite în scopuri medicale și științifice. În vederea respectării legislației penale aplicabile infracțiunilor vamale, datoria vamală ia naștere totuși în cazul în care, în conformitate cu dreptul penal al unui stat membru, pe baza datoriilor vamale se stabilesc sancțiuni sau atunci când existența unei datorii vamale se constituie ca bază pentru începerea urmăririi penale.

ART. 213

Atunci când mai multe persoane sunt obligate să plătească aceeași datorie, acestea sunt obligate să plătească în solidar acea datorie.

ART. 214

1. În absența dispozițiilor contrare prevăzute în prezentul cod și fără a aduce atingere alin. (2), valoarea drepturilor de import sau export aplicabile mărfurilor se determină pe baza regulilor de evaluare adecvate pentru respectivele mărfuri la data nașterii datoriei vamale aferente.

2. Atunci când nu este posibilă stabilirea precisă a datei la care a luat naștere datoria vamală, data avută în vedere la stabilirea regulilor de evaluare adecvate pentru respectivele mărfuri este aceea la care autoritățile vamale decid că mărfurile îndeplinesc condițiile în care ia naștere o datorie vamală.

Cu toate acestea, atunci când autoritățile vamale dețin informații pe baza cărora pot stabili că datoria vamală a luat naștere înainte de a se lua acea decizie, valoarea drepturilor de import sau export pentru mărfurile în cauză se stabilește pe baza regulilor de evaluare adecvate în termenul cel mai scurt posibil în care se poate stabili existența datoriei vamale rezultate din situația respectivă pe baza informațiilor disponibile.

3. În situațiile și condițiile definite de dispozițiile adoptate în cadrul procedurii comitetului, se aplică dobânzi compensatorii pentru a împiedica obținerea unor avantaje financiare prin reportarea datei la care datoria vamală a luat naștere sau a fost înscrisă în evidența contabilă.

ART. 215

1. O datorie vamală ia naștere în locul în care s-au produs faptele care au generat-o.

2. Dacă nu este posibilă determinarea locului menționat la alin. (1), datoria vamală se consideră a fi fost generată acolo unde autoritățile vamale decid că mărfurile îndeplinesc condițiile în care ia naștere o datorie vamală.

3. Atunci când un regim vamal nu este încheiat pentru mărfuri, datoria vamală se consideră a fi luat naștere acolo unde mărfurile:

- au fost plasate sub regimul respectiv sau
- intră în Comunitate sub acel regim.

4. Atunci când autoritățile vamale dețin informații pe baza cărora pot stabili că datoria vamală a luat naștere în prealabil, când mărfurile erau în alt loc și la o dată anterioară, datoria vamală se consideră că a luat naștere în locul unde mărfurile pot fi localizate la data cea mai îndepărtată la care se poate stabili existența unei datorii vamale.

ART. 216

1. În măsura în care acordurile încheiate între Comunitate și anumite țări terțe prevăd acordarea la importul în aceste țări a unui tratament tarifar preferențial pentru mărfurile originare din Comunitate în sensul acestor acorduri, cu condiția ca, atunci când au fost obținute sub regimul de perfecționare activă, mărfurile necomunitare incorporate în mărfurile originare menționate să fie supuse plății drepturilor de import aferente, validarea documentelor necesare pentru a permite obținerea unui astfel de tratament tarifar preferențial în terțe țări duce la nașterea unei datorii vamale la import.

2. Momentul nașterii acestei datorii vamale este considerat a fi momentul în care autoritățile vamale acceptă declarația de export pentru mărfurile în cauză.

3. Debitorul vamal este declarantul. În eventualitatea unei reprezentări indirecte, persoana în numele căreia se face declarația este și debitor vamal.

4. Valoarea drepturilor de import corespunzătoare acestei datorii vamale este determinată în aceleași condiții ca în cazul unei datorii vamale care rezultă din acceptarea, la aceeași dată, a declarației pentru punerea în liberă circulație a mărfurilor respective, în vederea încheierii regimului de perfecționare activă.

CAP. 3

RECUPERAREA VALORII DATORIEI VAMALE

Secțiunea 1

Înscrierea în evidența contabilă și comunicarea valorii drepturilor debitorului vamal

ART. 217

1. Orice valoare a drepturilor de import sau export care rezultă dintr-o datorie vamală, denumită în continuare "valoarea drepturilor", se calculează de autoritățile vamale de îndată ce intră în posesia datelor necesare și este înregistrată de autoritățile respective în evidențele contabile sau pe orice alt suport echivalent (înscrierea în evidența contabilă).

Primul paragraf nu se aplică:

(a) atunci când a fost introdus un drept antidumping sau compensatoriu provizoriu;

(b) atunci când valoarea drepturilor legal datorate o depășește pe aceea stabilită pe baza unei informații tarifare obligatorii;

(c) în cazul în care dispozițiile adoptate în conformitate cu procedura comitetului scutesc autoritățile vamale de obligația de a înscrie în evidența contabilă drepturi într-un quantum sub o anumită valoare.

Autoritățile vamale pot să nu ia în calcul valori ale drepturilor care, în conformitate cu art. 221 alin. (3), nu au putut fi comunicate debitorului vamal după expirarea termenului permis.

2. Statele membre stabilesc regulile practice pentru înscrierea în evidența contabilă a valorii drepturilor. Aceste reguli pot varia în momentul în care autoritățile vamale, având în vedere condițiile în care datoria vamală a luat naștere, au certitudinea că sumele menționate vor fi plătite.

ART. 218

1. Atunci când ia naștere o datorie vamală în urma acceptării declarației pentru mărfuri pentru un alt regim vamal decât admiterea temporară cu scutire parțială de drepturi de import sau orice alt act cu același efect juridic ca această acceptare, valoarea corespunzătoare acestei datorii vamale este

înscrisă în evidența contabilă de îndată ce a fost calculată și cel târziu a doua zi după ce mărfurilor li s-a acordat liberul de vamă.

Cu toate acestea, dacă plata a fost garantată, valoarea totală a drepturilor aferente mărfurilor cărora li s-a acordat liberul de vamă în beneficiul uneia și aceleiași persoane într-o perioadă stabilită de autoritățile vamale, care nu poate depăși 31 de zile, poate fi acoperită de o singură înscriere în evidența contabilă la sfârșitul perioadei respective. O astfel de înscriere în evidența contabilă trebuie să aibă loc în termen de cinci zile de la expirarea perioadei respective.

2. Atunci când este prevăzută acordarea liberului de vamă mărfurilor cu condiția îndeplinirii anumitor condiții prevăzute de legislația comunitară care reglementează fie stabilirea valorii datoriei, fie modul de încasare a acesteia, înscrierea în evidența contabilă trebuie să se facă în cel mult două zile de la data la care a fost stabilită sau fixată valoarea datoriei sau obligația de a plăti drepturile rezultate din această datorie.

Cu toate acestea, dacă datoria vamală este legată de un drept antidumping sau compensatoriu provizoriu, dreptul respectiv se înscrie în evidența contabilă în cel mult două luni după publicarea Regulamentului de instituire a unui drept antidumping sau compensatoriu definitive în Jurnalul Oficial al Comunităților Europene.

3. Atunci când se naște o datorie vamală în alte condiții decât cele menționate la alin. (1), valoarea drepturilor corespunzătoare este înscrisă în evidența contabilă în cel mult două zile de la data la care autoritățile vamale pot:

- calcula valoarea drepturilor respective și
- stabili debitorul.

ART. 219

1. Termenele pentru înscrierea în evidența contabilă prevăzute la art. 218 pot fi prelungite:

- (a) din motive ce țin de organizarea administrativă a statelor membre și în special în cazul în care conturile sunt centralizate sau
- (b) atunci când circumstanțe speciale împiedică autoritățile vamale să respecte termenele respective.

Astfel de prelungiri de termene nu pot depăși 14 zile.

2. Termenele prevăzute la alin. (1) nu se aplică în situații de caz fortuit sau de forță majoră.

ART. 220

1. În cazul în care valoarea drepturilor rezultate dintr-o datorie vamală nu a fost înscrisă în evidența contabilă în conformitate cu art. 218 și 219 sau a fost înscrisă la un nivel inferior sumei datorate legal, valoarea drepturilor ce

urmează a fi recuperate trebuie înscrisă în evidența contabilă în termen de cel mult două zile de la data la care autoritățile vamale au luat cunoștință de situație și pot calcula suma datorată legal și stabili debitorul (înscrisere ulterioară în evidența contabilă). Acel termen poate fi prelungit în conformitate cu art. 219.

2. Cu excepția cazurilor menționate la art. 217 alin. (1) al doilea și al treilea paragraf, înscriserea ulterioară în evidența contabilă nu este posibilă în cazul în care:

(a) decizia inițială de a nu înscrie drepturile în evidența contabilă sau de a le înscrie la o valoare mai mică decât suma legal datorată a fost luată pe baza dispozițiilor generale invalidate la o dată ulterioară de o hotărâre judecătorească;

(b) valoarea drepturilor legal datorate nu a fost înscrisă în evidența contabilă ca urmare a unei erori din partea autorităților vamale care nu ar fi putut fi detectată în condiții rezonabile de către debitor, aceasta acționând la rândul lui cu bună-credință și respectând toate dispozițiile prevăzute de legislația în vigoare în ceea ce privește declarația vamală;

(c) dispozițiile adoptate în conformitate cu procedura comitetului scutesc autoritățile vamale de la înscriserea ulterioară în evidența contabilă a valorii drepturilor sub o anumită valoare.

ART. 221

1. De îndată ce a fost înscrisă în evidența contabilă, valoarea drepturilor se comunică debitorului în conformitate cu normele corespunzătoare.

2. Dacă valoarea drepturilor datorate a fost înscrisă orientativ în declarația vamală, autoritățile vamale pot să prevadă faptul că aceasta nu poate fi comunicată în conformitate cu alin. (1) decât dacă valoarea drepturilor indicate nu corespunde cu cea stabilită de autorități.

Fără a aduce atingere aplicării art. 218 alin. (1) paragrafului al doilea, dacă se face uz de posibilitatea prevăzută în paragraful precedent, acordarea liberului de vamă pentru mărfuri de către autoritățile vamale echivalează cu comunicarea către debitor a valorii drepturilor înscrise în evidența contabilă.

3. Comunicarea către debitor nu poate fi făcută după expirarea unui termen de trei ani de la data la care a luat naștere datoria vamală. Cu toate acestea, dacă incapacitatea autorităților vamale de a stabili valoarea exactă legal datorată este rezultatul unui act care poate declanșa urmărirea penală, în măsura în care dispozițiile în vigoare o permit, această comunicare poate fi făcută după expirarea acestei perioade de trei ani.

Secțiunea 2

Termene și modalități de plată a valorii drepturilor

ART. 222

1. Valoarea drepturilor care au făcut obiectul comunicării prevăzute la art. 221 trebuie achitată de debitorii respectând următoarele termene:

(a) dacă persoana nu are dreptul la nici una dintre facilitățile de plată prevăzute la art. 224 - 229, plata se face în termenul prevăzut.

Fără a aduce atingere art. 244 paragraful al doilea, acest termen nu poate depăși 10 zile de la comunicarea către debitor a valorii drepturilor datorate și, în cazul înscrierii cumulate în evidența contabilă în condițiile prevăzute la art. 218 alin. (1) paragraful al doilea, acesta se stabilește în așa fel încât să nu îi permită debitorului să obțină un termen pentru plată mai lung decât dacă i s-ar fi acordat o amânare a plății.

Se poate acorda automat o prorogare a termenului dacă se constată că persoana interesată a primit comunicarea prea târziu pentru a putea să plătească în termenul prevăzut.

Prorogarea termenului mai poate fi acordată de autoritățile vamale la cererea debitorului dacă valoarea drepturilor ce trebuie plătite rezultă în urma acțiunii de recuperare ulterioară. Fără a aduce atingere art. 229 lit. (a), asemenea prorogări nu pot depăși timpul necesar debitorului pentru a se achita de obligație;

(b) Dacă persoana are dreptul la oricare dintre facilitățile de plată prevăzute la art. 224 - 229, plata se face până cel târziu la expirarea termenului sau termenelor prevăzute în legătură cu aceste facilități.

2. Atunci când este introdusă o cerere de remitere a drepturilor în conformitate cu art. 237, 238 sau 239 sau atunci când mărfurile sunt puse sub sechestru în vederea unei confiscări ulterioare în conformitate cu art. 233 lit. (b), (c) a doua liniuță sau lit. (d), obligația debitorului de a plăti drepturile se suspendă în conformitate cu condițiile prevăzute prin procedura comitetului.

ART. 223

Plata se face în numerar sau prin orice alt mijloc cu efect liberatoriu similar, în conformitate cu dispozițiile în vigoare. Poate fi făcută și prin compensare dacă acest lucru este permis de dispozițiile în vigoare.

ART. 224

În cazul în care valoarea drepturilor care trebuie plătite de persoana interesată se referă la mărfurile declarate pentru un regim vamal care presupune obligația de a plăti astfel de drepturi, autoritățile vamale acordă, la cererea persoanei respective, amânarea plății sumei respective în condițiile prevăzute la art. 225, 226 și 227.

ART. 225

Acordarea amânării plății este condiționată de constituirea unei garanții de către solicitant.

În plus, acordarea amânării plății poate cauza costuri suplimentare pentru deschiderea dosarelor sau pentru servicii prestate.

ART. 226

Autoritățile vamale decid care dintre următoarele proceduri trebuie să fie folosite atunci când se acordă amânarea plății:

(a) separat pentru fiecare valoare a drepturilor înscrisă în evidența contabilă în condițiile prevăzute la art. 218 alin. (1) primul paragraf sau art. 220 alin. (1) sau

(b) global cu privire la valoarea totală a drepturilor înscrise în evidența contabilă în condițiile prevăzute la art. 218 alin. (1) primul paragraf pe o perioadă stabilită de autoritățile vamale care să nu depășească 31 de zile sau

(c) global cu privire la valoarea totală a drepturilor care au făcut obiectul unei singure înscrieri în evidența contabilă în conformitate cu art. 218 alin. (1) paragraful al doilea.

ART. 227

1. Termenul cu care este amânată plata este de 30 de zile. Acesta se calculează astfel:

(a) în cazul în care plata este amânată în conformitate cu art. 226 lit. (a), termenul este calculat de la ziua următoare celei în care valoarea drepturilor este înscrisă în evidența contabilă de către autoritățile vamale.

În cazul în care se aplică art. 219, termenul de 30 de zile calculat în conformitate cu primul paragraf se reduce cu numărul zilelor corespunzătoare perioadei, mai puțin două zile folosite pentru înscrierea în evidența contabilă;

(b) în cazul în care plata se amână în conformitate cu art. 226 lit. (b), termenul se calculează de la ziua următoare celei în care expiră perioada cumulată. Termenul se reduce cu numărul de zile corespunzătoare unei jumătăți din numărul de zile din perioada cumulată;

(c) în cazul în care plata se amână în conformitate cu art. 226 lit. (c), termenul se calculează din ziua următoare datei de expirare a perioadei în care mărfurilor respective li s-a acordat liberul de vamă. Termenul se reduce cu numărul de zile corespunzătoare unei jumătăți din numărul de zile din perioada respectivă.

2. În cazul în care numărul zilelor din perioadele menționate în alin. (1) lit. (b) și (c) este impar, numărul de zile ce se scade din termenul de 30 de zile în conformitate cu alin. (1) lit. (b) și (c) este egal cu jumătate din numărul par imediat inferior acestui număr impar.

3. Pentru simplificare, în cazul în care perioadele menționate în alin. (1) lit. (b) și (c) sunt o săptămână calendaristică sau o lună calendaristică, statele membre pot prevedea ca valoarea drepturilor pentru care a fost amânată plata să fie achitată:

(a) dacă perioada este de o săptămână calendaristică, în ziua de vineri a săptămânii a patra după săptămâna calendaristică respectivă;

(b) dacă perioada este o lună calendaristică, până în ziua a șaisprezecea a lunii următoare.

ART. 228

1. Amânarea plății nu se acordă cu privire la valorile drepturilor care, deși corespunzătoare unor mărfuri plasate sub un regim vamal care presupune obligația de a plăti astfel de drepturi, sunt înscrise în evidența contabilă în conformitate cu dispozițiile în vigoare referitoare la acceptarea declarațiilor incomplete, deoarece declarantul nu a oferit, până la expirarea termenului stabilit, informațiile necesare pentru evaluarea definitivă a mărfurilor în scopuri vamale sau nu a furnizat datele sau documentul lipsă atunci când a fost acceptată declarația incompletă.

2. Cu toate acestea, amânarea plății poate fi acordată în cazurile menționate la alin. (1) în cazul în care valoarea drepturilor de recuperat este înscrisă în evidența contabilă înaintea expirării termenului de 30 de zile de la data la care valoarea impusă inițial a fost înscrisă în evidența contabilă sau, dacă nu a fost înscrisă, de la data la care a fost acceptată declarația referitoare la mărfurile respective. Durata amânării plății acordată în astfel de condiții nu poate fi prelungită dincolo de data expirării perioadei care, în conformitate cu art. 227, a fost acordată cu privire la valoarea drepturilor stabilite inițial sau care ar fi fost acordată dacă valoarea drepturilor legal datorate ar fi fost înscrisă în evidența contabilă atunci când au fost declarate mărfurile respective.

ART. 229

Autoritățile vamale pot acorda debitorului alte facilități de plată decât amânarea plății.

Acordarea unor astfel de facilități de plată trebuie:

(a) să fie condiționată de constituirea unei garanții. Cu toate acestea, nu este necesar să se solicite o astfel de garanție atunci când, datorită situației debitorului, solicitarea acesteia ar crea grave dificultăți economice sau sociale;

(b) să aibă ca rezultat perceperea unei dobânzi pe credit în plus față de valoarea drepturilor. Valoarea acestei dobânzi se calculează în așa fel încât să fie echivalentă cu valoarea care ar fi solicitată în acest scop în moneda națională sau pe piața financiară a monedei în care trebuie plătită suma.

Autoritățile vamale pot să nu solicite dobânda pe credit dacă prin aceasta s-ar crea, datorită situației debitorului, grave dificultăți economice sau sociale.

ART. 230

Indiferent de facilitățile de plată acordate debitorului, acesta poate plăti în orice situație toată sau o parte din valoarea drepturilor fără să aștepte expirarea termenului care i-a fost acordat pentru a efectua plata.

ART. 231

Suma drepturilor datorate poate fi achitată de un terț în locul debitorului.

ART. 232

1. Dacă valoarea drepturilor de achitat nu a fost plătită în termenul prevăzut:

(a) autoritățile vamale trebuie să se folosească de toate opțiunile pe care le au în conformitate cu legislația în vigoare, inclusiv executarea, pentru a asigura plata sumei respective.

Pot fi adoptate dispoziții speciale, în conformitate cu procedura comitetului, cu privire la garanți în cadrul regimului de tranzit;

(b) se percep dobânzi pentru întârzieri în plus față de valoarea drepturilor. Rata dobânzii pentru întârzieri poate fi mai mare decât rata dobânzii pe credit. Ea nu poate fi mai mică decât această rată.

2. Autoritățile vamale pot renunța la încasarea dobânzilor pentru întârzieri:

(a) în cazul în care, datorită situației debitorului, s-ar putea crea serioase dificultăți economice și sociale;

(b) în cazul în care valoarea nu depășește un nivel stabilit în conformitate cu procedura comitetului sau

(c) dacă drepturile sunt achitate în termen de cinci zile de la expirarea perioadei prevăzute pentru plată.

3. Autoritățile vamale pot stabili:

(a) perioade minime pentru calcularea dobânzii;

(b) sume minime de achitat ca dobândă pentru restanțe.

CAP. 4

STINGEREA DATORIEI VAMALE

ART. 233

Fără a aduce atingere dispozițiilor în vigoare cu privire la prescrierea unei datorii vamale și a imposibilității de a o recupera în cazul insolvenței debitorului constatate pe cale judecătorească, o datorie vamală se stinge:

(a) prin plata valorii drepturilor;

- (b) prin remiterea valorii drepturilor;
- (c) în cazul în care, cu privire la mărfurile declarate pentru un regim vamal ce implică obligația de plată a drepturilor:
- declarația vamală este invalidată în conformitate cu art. 66,
 - mărfurile, înainte de a primi liberul de vamă, sunt fie puse sub sechestru și simultan sau ulterior confiscate, fie distruse din dispoziția autorităților vamale, fie distruse sau abandonate în conformitate cu art. 182, fie distruse sau iremediabil pierdute dintr-un motiv care ține de natura lor sau de caz fortuit sau forță majoră;
- (d) în cazul în care mărfurile pentru care a luat naștere o datorie vamală în conformitate cu art. 202 sunt puse sub sechestru la introducerea lor neregulată și confiscate simultan sau ulterior.
- În caz de sechestru și confiscare, datoria vamală se consideră, totuși, în scopul respectării legislației penale aplicabile infracțiunilor vamale, a nu fi fost stinsă dacă, în conformitate cu legislația penală a unui stat membru, drepturile vamale servesc ca bază pentru stabilirea sancțiunilor sau dacă existența unei datorii vamale determină începerea urmăririi penale.

ART. 234

Datoria vamală prevăzută la art. 216, se stinge și atunci când sunt anulate formalitățile îndeplinite pentru instituirea regimului de acordare a tratamentului tarifar preferențial prevăzut la art. 216.

CAP. 5

RAMBURSAREA ȘI REMITEREA DREPTURILOR

ART. 235

Se aplică următoarele definiții:

- (a) "rambursare" reprezintă restituirea totală sau parțială a drepturilor de import sau de export care au fost achitate;
- (b) "remitere" reprezintă fie decizia de a nu percepe în totalitate sau parțial valoarea datoriei vamale, fie decizia de a anula total sau parțial înscrierea în evidența contabilă a unor drepturi de import sau export care nu au fost achitate.

ART. 236

1. Drepturile de import sau de export se rambursează în măsura în care se stabilește că în momentul în care au fost plătite, valoarea acestor drepturi nu era datorată legal sau că valoarea lor a fost înscrisă în evidența contabilă contrar dispozițiilor art. 220 alin. (2).

Se procedează la remiterea drepturilor de import sau export în măsura în care se stabilește că la momentul când au fost înscrise în evidența contabilă,

valoarea acestor drepturi nu era datorată legal sau că valoarea lor a fost înscrisă în evidența contabilă contrar art. 220 alin. (2).

Nu se acordă rambursarea sau remiterea drepturilor dacă faptele care au dus la achitare sau la înscrierea în evidența contabilă a unei sume care nu era legal datorată sunt rezultatul unei acțiuni deliberate de către o persoană interesată.

2. Drepturile de import sau export se rambursează sau se remit la depunerea unei cereri către biroul vamal în cauză într-un termen de trei ani de la data la care valoarea acestor drepturi a fost comunicată debitorului.

Acest termen se prorogă dacă persoana interesată face dovada că a fost împiedicată să depună cererea în termenul menționat datorită cazului fortuit sau forței majore.

Autoritățile vamale procedează la rambursare sau remitere din oficiu, atunci când constată în acest interval existența uneia sau alteia dintre situațiile descrise la alin. (1) primul și al doilea paragraf.

ART. 237

Drepturile de import sau de export se remit atunci când se invalidează o declarație vamală, iar drepturile au fost achitate. Rambursarea se acordă la cererea persoanelor interesate în termenele prevăzute pentru depunerea cererii de invalidare a declarației vamale.

ART. 238

1. Drepturile de import se rambursează sau se remit în măsura în care se stabilește că valoarea acestor drepturi înscrise în evidența contabilă este aferentă mărfurilor plasate sub regimul vamal în cauză și refuzate de importator deoarece în momentul menționat la art. 67 erau defecte sau neconforme cu prevederile contractului în baza căruia au fost importate.

Sunt asimilate mărfurilor defecte în sensul primului paragraf, mărfurile deteriorate înainte de acordarea liberului de vamă.

2. Rambursarea sau remiterea drepturilor de import se acordă cu condiția ca:

(a) mărfurile să nu fi fost folosite, cu excepția unei posibile utilizări inițiale necesare pentru a verifica dacă sunt defecte sau nu respectă termenii contractuali;

(b) mărfurile să fie exportate de pe teritoriul vamal al Comunității.

La cererea persoanei interesate autoritățile vamale permit ca mărfurile să fie distruse sau să fie plasate, în vederea reexportului, sub regimul de tranzit extern sau sub cel de antrepozit vamal sau într-o zonă liberă sau într-un antrepozit liber, în loc să fie exportate.

În scopul de a primi una dintre destinațiile vamale prevăzute în paragraful precedent, mărfurile sunt considerate necomunitare.

3. Drepturile de import nu se pot rambursa sau remite în cazul mărfurilor care, înainte de a fi declarate la vamă, au fost importate temporar pentru a fi testate, decât dacă se stabilește că defectele mărfurilor sau nerespectarea clauzelor contractuale nu ar fi putut fi detectate în mod normal în decursul acestor teste.

4. Drepturile de import se rambursează sau se remit pe motivele menționate la alin. (1) în urma prezentării unei cereri la biroul vamal corespunzător în termen de douăsprezece luni de la data la care valoarea acestor drepturi a fost comunicată debitorului.

Cu toate acestea, autoritățile vamale pot permite depășirea acestui termen în cazuri excepționale justificate corespunzător.

ART. 239

1. Drepturile de import sau export se pot rambursa sau remite în alte situații decât cele menționate la art. 236, 237 și 238:

- care urmează a fi stabilite în conformitate cu procedura comitetului;
- care rezultă din circumstanțe care nu implică înșelăciune sau neglijență evidentă din partea persoanei interesate. Situațiile în care se poate aplica această dispoziție și procedura de urmat în acest scop sunt definite în conformitate cu procedura comitetului. Rambursarea sau remiterea poate fi făcută în condiții speciale.

2. Drepturile se rambursează sau se remit pe motivele menționate la alin. (1) în urma depunerii unei cereri la biroul vamal corespunzător în termen de douăsprezece luni de la data la care valoarea drepturilor a fost comunicată debitorului.

Cu toate acestea, autoritățile vamale pot permite depășirea acestui termen în cazuri excepționale justificate corespunzător.

ART. 240

Drepturile de import sau export se rambursează sau se remit în condițiile prevăzute în prezentul capitol numai dacă valoarea rambursată sau remisă depășește o valoare stabilită în conformitate cu procedura comitetului.

Cu toate acestea, autoritățile vamale pot da curs unei alte cereri de rambursare sau de remitere și cu privire la valori mai mici.

ART. 241

Rambursarea de către autoritățile competente a valorii drepturilor de import sau export sau ale dobânzii pe credit sau a dobânzii pentru întârzieri încasate la efectuarea plății acestor drepturi nu atrage după sine plata dobânzii de către autoritățile menționate. Cu toate acestea, dobânda se plătește:

- atunci când o decizie de a da curs unei cereri de rambursare nu este pusă în aplicare în termen de trei luni de la data adoptării deciziei,

- atunci când dispozițiile naționale stipulează astfel.

Valoarea acestei dobânzi este echivalentă cu valoarea care ar fi percepută în acest scop pe piața națională monetară sau financiară.

ART. 242

Atunci când, din greșeală, a fost restituită o datorie vamală sau a fost remisă valoarea corespunzătoare a drepturilor, datoria inițială devine din nou valabilă. Orice dobândă plătită în baza art. 241 trebuie rambursată.

TITLUL VIII

DREPTUL LA ACȚIUNE

ART. 243

1. Orice persoană are dreptul de a introduce o acțiune împotriva deciziilor luate de autoritățile vamale cu privire la aplicarea legislației vamale și care o privesc direct și individual.

Este, de asemenea, îndreptățită să își exercite dreptul de a introduce o acțiune, orice persoană care a solicitat autorităților vamale o decizie referitoare la aplicarea legislației vamale și nu a obținut un răspuns la cerere în termenul menționat la art. 6 alin. (2).

Acțiunea trebuie introdusă în statul membru în care s-a luat decizia sau s-a solicitat obținerea ei.

2. Dreptul de a introduce o acțiune poate fi exercitat:

(a) inițial, înaintea autorităților vamale desemnate în acest scop de statele membre;

(b) ulterior, înaintea unui organism independent, care poate fi o autoritate judiciară sau un organism specializat echivalent, în conformitate cu dispozițiile în vigoare în statele membre.

ART. 244

Introducerea unei acțiuni nu duce la suspendarea executării deciziei contestate.

Cu toate acestea, autoritățile vamale suspendă total sau parțial aplicarea acestei decizii atunci când au motive întemeiate să creadă că decizia contestată nu este în spiritul legislației vamale sau că există temerea unui prejudiciu irecuperabil pentru persoana interesată.

Atunci când decizia contestată are ca efect aplicarea drepturilor de import sau de export, suspendarea executării acelei decizii se face în condițiile existenței sau constituirii unei garanții. Cu toate acestea, o astfel de garanție

nu este necesară atunci când o asemenea cerință ar putea, datorită situației debitorului, să provoace dificultăți grave de ordin economie sau social.

ART. 245

Dispozițiile privind punerea în aplicare a procedurii de introducere a unei acțiuni sunt stabilite de statele membre.

ART. 246

Prezentul titlu nu se aplică acțiunilor introduse în scopul anulării sau modificării unei decizii luate de autoritățile vamale în temeiul dreptului penal.

TITLUL IX

DISPOZIȚII FINALE

CAP. 1

COMITETUL CODULUI VAMAL

ART. 247

1. Prin prezentul document se instituie un Comitet al Codului Vamal, denumit în continuare "comitet", compus din reprezentanți ai statelor membre și prezidat de un reprezentant al Comisiei.

2. Comitetul își adoptă regulamentul de procedură.

ART. 248

Comitetul poate examina orice chestiune referitoare la legislația vamală care este ridicată de președinte, fie din proprie inițiativă, fie la cererea reprezentantului unui stat membru.

ART. 249

1. Dispozițiile necesare aplicării prezentului cod, inclusiv aplicării Regulamentului menționat la art. 184, cu excepția titlului VIII și sub rezerva art. 9 și 10 din Regulamentul (CEE) nr. 2658/87 al Consiliului*5) și a alin. (4), sunt adoptate în conformitate cu procedura prevăzută la alin. (2) și (3), cu respectarea angajamentelor internaționale la care Comunitatea este parte.

2. Reprezentantul Comisiei prezintă comitetului un proiect cu măsurile ce trebuie adoptate. Comitetul își dă avizul cu privire la acest proiect în termenul pe care președintele îl poate stabili în funcție de urgența subiectului în cauză. Avizul este emis cu majoritatea prevăzută la art. 148 alin. (2) din tratat pentru deciziile pe care Consiliul trebuie să le adopte la propunerea Comisiei. Voturile reprezentanților statelor membre respectă ponderea, așa cum s-a stabilit prin dispozițiile prevăzute în articolul menționat anterior. Președintele nu participă la vot.

3. (a) Comisia adoptă măsurile avute în vedere dacă acestea sunt conforme cu avizul comitetului.

(b) Dacă măsurile avute în vedere nu sunt conforme cu avizul comitetului, sau în absența avizului, Comisia prezintă Consiliului, fără întârziere, o propunere cu privire la măsurile care trebuie adoptate. Consiliul hotărăște cu majoritate calificată.

(c) În cazul în care, la expirarea unui termen de trei luni de la data înaintării propunerii la Consiliu, acesta nu se pronunță, măsurile propuse sunt adoptate de Comisie.

4. Dispozițiile necesare privind aplicarea art. 11, 12 și 21 se adoptă în conformitate cu procedura menționată la art. 10 din Regulamentul (CEE) nr. 2658/87.

*5) JO L 256, 7.9.1987, p. 1.

CAP. 2

EPECTELE JURIDICE, ÎNTR-UN STAT MEMBRU, ALE MĂSURILOR ADOPTATE, ALE DOCUMENTELOR EMISE ȘI ALE CONSTATĂRILOR FĂCUTE ÎNTR-UN ALT STAT MEMBRU

ART. 250

Atunci când un regim vamal este utilizat în mai multe state membre,

- deciziile, măsurile de identificare adoptate sau convenite și documentele emise de autoritățile vamale ale unui stat membru au aceleași efecte juridice în alte state membre ca deciziile, măsurile adoptate și documentele emise de autoritățile vamale ale fiecăruia dintre acele state membre;
- constatările făcute de autoritățile vamale ale unui stat membru au aceeași forță probatorie în celelalte state membre ca și constatările făcute de autoritățile vamale ale fiecăruia dintre aceste state membre.

CAP. 3

ALTE DISPOZIȚII FINALE

ART. 251

1. Prezentul document abrogă următoarele regulamente și directive:

- Regulamentul (CEE) nr. 802/68 al Consiliului din 27 iunie 1968 privind definiția comună a conceptului de origine a mărfurilor*6), astfel cum a fost modificat ultima dată prin Regulamentul (CEE) nr. 456/91*7);
- Regulamentul (CEE) nr. 754/76 al Consiliului din 25 martie 1976 privind tratamentul vamal aplicabil mărfurilor returnate pe teritoriul vamal al

Comunității*8), astfel cum a fost modificat ultima dată prin Regulamentul (CEE) nr. 1147/86*9);

- Regulamentul (CEE) nr. 2779/78 al Consiliului din 23 noiembrie 1978 privind procedura pentru aplicarea unității de cont europene (ECU) în actele juridice adoptate în domeniul vamal*10), astfel cum a fost modificat ultima dată prin Regulamentul (CEE) nr. 289/84*11);

- Regulamentul (CEE) nr. 1430/79 al Consiliului din 2 iulie 1979 privind rambursarea sau remiterea drepturilor de import sau de export*12), astfel cum a fost modificat ultima dată prin Regulamentul (CEE) nr. 1854/89*13);

- Regulamentul (CEE) nr. 1697/79 al Consiliului din 24 iulie 1979 privind recuperarea ulterioară a drepturilor de import sau de export care nu au fost solicitate de la debitorul pentru mărfuri plasate sub un regim vamal care implică obligația de a plăti asemenea drepturi*14), astfel cum a fost modificat ultima dată prin Regulamentul (CEE) nr. 1854/89*15);

- Directiva (CEE) nr. 79/695/CEE a Consiliului din 24 iulie 1979 privind armonizarea procedurilor de punere a mărfurilor în liberă circulație*16), astfel cum a fost modificat ultima dată prin Directiva 90/504/(CEE)*17);

- Regulamentul (CEE) nr. 1224/80 al Consiliului din 28 mai 1980 privind evaluarea mărfurilor în scopuri vamale*18), astfel cum a fost modificat ultima dată prin Regulamentul (CEE) nr. 4046/89*19);

- Directiva 81/177/CEE a Consiliului din 24 februarie 1981 privind armonizarea procedurilor pentru exportul mărfurilor comunitare*20), astfel cum a fost modificat ultima dată prin Regulamentul (CEE) nr. 1854/89*21);

- Regulamentul (CEE) nr. 3599/82 al Consiliului din 21 decembrie 1982 privind regimul de admitere temporară*22), astfel cum a fost modificat ultima dată prin Regulamentul (CEE) nr. 1620/85*23);

- Regulamentul (CEE) nr. 2763/83 al Consiliului din 26 septembrie 1983 privind regimurile care permit transformarea mărfurilor sub control vamal înainte de a fi puse în liberă circulație*24), astfel cum a fost modificat ultima dată prin Regulamentul (CEE) nr. 720/91*25);

- Regulamentul (CEE) nr. 2151/84 al Consiliului din 23 iulie 1984 privind teritoriul vamal al Comunității*26), astfel cum a fost modificat ultima dată prin Actul de aderare a Spaniei și Portugaliei;

- Regulamentul (CEE) nr. 1999/85 al Consiliului din 16 iulie 1985 privind regimul de perfecționare activă*27);

- Regulamentul (CEE) nr. 3632/85 al Consiliului din 12 decembrie 1985 privind definirea condițiilor în care o persoană poate întocmi o declarație vamală*28);

- Regulamentul (CEE) nr. 2473/86 al Consiliului din 24 iulie 1986 privind regimul de perfecționare pasivă și sistemul de schimb de mărfuri standard*29);

- Regulamentul (CEE) nr. 2144/87 al Consiliului din 13 iulie 1987 privind datoria vamală*30), astfel cum a fost modificat ultima dată prin Regulamentul (CEE) nr. 4108/88*31);

- Regulamentul (CEE) nr. 1031/88 al Consiliului din 18 aprilie 1988 de stabilire a debitorilor pentru o datorie vamală*32), astfel cum a fost modificat ultima dată prin Regulamentul (CEE) nr. 1716/90*33);

- Regulamentul (CEE) nr. 1970/88 al Consiliului din 30 iunie 1988 privind traficul triunghiular în cadrul regimului de perfecționare pasivă și a sistemului de schimb de mărfuri standard*34);

- Regulamentul (CEE) nr. 2503/88 al Consiliului din 25 iulie 1988 privind antrepozitele vamale*35), astfel cum a fost modificat ultima dată prin Regulamentul (CEE) nr. 2561/90*36);

- Regulamentul (CEE) nr. 2504/88 al Consiliului din 25 iulie 1988 privind zonele libere și antrepozitele libere*37), astfel cum a fost modificat ultima dată prin Regulamentul (CEE) nr. 1604/92*38);

- Regulamentul (CEE) nr. 4151/88 al Consiliului din 21 decembrie 1988 de stabilire a dispozițiilor aplicabile mărfurilor introduse pe teritoriul vamal al Comunității*39);

- Regulamentul (CEE) nr. 1854/89 al Consiliului din 14 iunie 1989 privind înscrierea în evidența contabilă și condițiile de plată a valorii drepturilor de import sau export care decurg dintr-o datorie vamală*40);

- Regulamentul (CEE) nr. 1855/89 al Consiliului din 14 iunie 1989 privind regimul de admitere temporară a mijloacelor de transport*41);

- Regulamentul (CEE) nr. 3312/89 al Consiliului din 30 octombrie 1989 privind admiterea temporară a containerelor*42);

- Regulamentul (CEE) nr. 4046/89 al Consiliului din 21 decembrie 1989 privind garanția care trebuie constituită pentru a asigura achitarea datoriei vamale*43);

- Regulamentul (CEE) nr. 1715/90 al Consiliului din 20 iunie 1990 privind informațiile furnizate de autoritățile vamale ale statelor membre referitor la clasificarea mărfurilor în nomenclatura vamală*44);

- Regulamentul (CEE) nr. 2726/90 al Consiliului din 17 septembrie 1990 privind tranzitul comunitar*45), cu excepția art. 3 alin. (3) lit. (b);

- Regulamentul (CEE) nr. 717/91 al Consiliului din 21 martie 1991 privind documentul administrativ unic*46);

- Regulamentul (CEE) nr. 719/91 al Consiliului din 21 martie 1991 privind folosirea în Comunitate a carnetelor TIR și ATA ca documente de tranzit*47).

2. În toate actele comunitare, acolo unde se face trimitere la regulamentele sau directivele menționate la alin. (1), această trimitere se consideră a fi făcută la prezentul cod.

- *6) JO L 148, 28.6.1968, p. 1.
- *7) JO L 54, 28.2.1991, p. 4.
- *8) JO L 89, 2.4.1976, p. 1.
- *9) JO L 105, 22.4.1986, p. 1.
- *10) JO L 333, 30.11.1978, p. 5.
- *11) JO L 33, 4.2.1984, p. 2.
- *12) JO L 175, 12.7.1979, p. 1.
- *13) JO L 186, 30.6.1989, p. 1.
- *14) JO L 197, 3.8.1979, p. 1.
- *15) JO L 186, 30.6.1989, p. 1.
- *16) JO L 205, 13.8.1979, p. 19.
- *17) JO L 281, 12.10.1990, p. 28.
- *18) JO L 134, 31.5.1980, p. 1.
- *19) JO L 388, 30.12.1989, p. 24.
- *20) JO L 83, 30.3.1981, p. 40.
- *21) JO L 186, 30.6.1989, p. 1.
- *22) JO L 376, 31.12.1982, p. 1.
- *23) JO L 155, 14.6.1985, p. 54.
- *24) JO L 272, 5.10.1985, p. 1.
- *25) JO L 78, 26.3.1991, p. 9.
- *26) JO L 197, 27.7.1984, p. 1.
- *27) JO L 188, 20.7.1985, p. 1.
- *28) JO L 350, 27.12.1985, p. 1.
- *29) JO L 212, 2.8.1986, p. 1.
- *30) JO L 201, 22.7.1987, p. 15.
- *31) JO L 361, 29.12.1988, p. 2.
- *32) JO L 102, 21.4.1988, p. 5.
- *33) JO L 160, 26.6.1990, p. 6.
- *34) JO L 174, 6.7.1988, p. 1.
- *35) JO L 225, 15.8.1988, p. 1.
- *36) JO L 246, 10.9.1990, p. 1.
- *37) JO L 225, 15.8.1988, p. 8.
- *38) JO L 173, 26.6.1992, p. 30.

- *39) JO L 367, 31.12.1988, p. 1.
- *40) JO L 186, 30.6.1989, p. 1.
- *41) JO L 186, 30.6.1989, p. 8.
- *42) JO L 321, 4.11.1989, p. 5.
- *43) JO L 388, 30.12.1989, p. 1.
- *44) JO L 160, 26.6.1990, p. 1.
- *45) JO L 262, 26.9.1990, p. 1.
- *46) JO L 78, 26.3.1991, p. 1.
- *47) JO L 78, 26.3.1991, p. 6.

ART. 252

1. Art. 141, 142 și 143 din Regulamentul (CEE) nr. 918/83 al Consiliului*48) se abrogă.

2. Regulamentul (CEE) nr. 2658/87 al Consiliului*49), astfel cum a fost modificat ultima dată b prin Regulamentul (CEE) nr. 3492/91*50), se modifică după cum urmează:

(a) Art. 8 se modifică după cum urmează: După cuvântul "comitet" se inserează următorul text: "prevăzut la art. 247 din Codul Vamal Comunitar".

(b) Teza introductivă din art. 10 alin. (1) se modifică după cum urmează: "Reprezentanții Comisiei prezintă comitetului menționat la art. 247 din Codul Vamal Comunitar un proiect ...".

(c) Art. 7 și 11 se abrogă.

*48) JO L 105, 23.4.1983, p. 1.

*49) JO L 256, 7.9.1987, p. 1.

*50) JO L 329, 30.11.1991, p. 80.

ART. 253

Prezentul regulament intră în vigoare în a treia zi de la data publicării în Jurnalul Oficial al Comunităților Europene.

El se aplică începând cu 1 ianuarie 1994.

Titlul VIII nu se aplică Marii Britanii până la 1 ianuarie 1995.

Cu toate acestea, art. 161 și, în măsura în care se referă la reexport, art. 182 și 183 se aplică de la 1 ianuarie 1993. În măsura în care articolele menționate fac referire la dispoziții din cadrul prezentului cod și până la intrarea în vigoare a acestor dispoziții, trimerile se consideră a fi făcute la dispozițiile corespunzătoare din regulamentele și directivele enumerate la art. 251.

Înainte de 1 octombrie 1993, Consiliul reexaminează, pe baza unui raport de evaluare al Comisiei privind discuțiile referitoare la consecințele cursului

de schimb monetar practicat pentru aplicarea măsurilor de politică agricolă comună, problema schimbului de mărfuri între statele membre în contextul pieței interne. Acest raport este însoțit de eventualele propuneri ale Comisiei asupra cărora Consiliul urmează să ia o decizie în conformitate cu dispozițiile tratatului.

Înainte de 1 ianuarie 1998, pe baza unui raport al Comisiei, Consiliul trebuie să revizuiască prezentul cod în scopul efectuării adaptărilor considerate necesare ținând cont în special de realizarea pieței interne. Acest raport este însoțit de eventualele propuneri asupra cărora Consiliul urmează să ia o decizie în conformitate cu dispozițiile tratatului.

Prezentul regulament este obligatoriu în toate elementele sale și se aplică direct în toate statele membre.

Adoptat la Luxemburg, 12 octombrie 1992.

Pentru Consiliu
Președintele
W. WALDEGRAVE